

Thẩm Tiên Sinh, Cổ Phu Nhân

Contents

Thẩm Tiên Sinh, Cổ Phu Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	47
27. Chương 27	49
28. Chương 28	51
29. Chương 29	53
30. Chương 30	54
31. Chương 31	56
32. Chương 32	58
33. Chương 33	60
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	64
37. Chương 37	66
38. Chương 38	67
39. Chương 39	69
40. Chương 40	71
41. Chương 41	72

42. Chương 42	72
43. Chương 43	74
44. Chương 44	75
45. Chương 45	77
46. Chương 46	79
47. Chương 47	81
48. Chương 48	83
49. Chương 49	85
50. Chương 50	87
51. Chương 51	88
52. Chương 52	90
53. Chương 53	93
54. Chương 54	94
55. Chương 55	95
56. Chương 56	97
57. Chương 57	99
58. Chương 58	100
59. Chương 59: Ngoại Truyện 1: Cố Tích Hoa	103
60. Chương 60: Ngoại Truyện 2: Bảo Bối Nhà Họ Cố Một Ngốc Một Đáng Yêu	105

Thẩm Tiên Sinh, Cố Phu Nhân

Giới thiệu

Người ta yêu nhau, có thể đơn giản chỉ là để trong một buổi chiều đầy gió, có người uống ly nước ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tien-sinh-co-phu-nhan>

1. Chương 1

Thẩm Châm đã từng nói, trước năm 25 tuổi còn chưa gặp Thẩm tiên sinh của mình, cô liền tổ chức đoàn thể đến hộp đêm phóng hỏa, tự mình lo liệu. Tổng Thanh Văn ngồi bên cạnh cười dịu dàng, ánh mắt hâm mộ ghen tị của Thẩm Châm lướt qua, cô lạnh nhạt nói: “...Đương nhiên, tớ cũng không để ý xử cậu ngay tại nhà cậu trước khi Cố Nam Thành tìm được cậu.” Ông đây hận lấy chồng còn sợ bị người diệt khẩu sao. Mười tám năm sau lại là một hảo hán, chỉ hy vọng hai mươi tám năm sau đừng lại là gái ế.

Kỳ thật nghiêm túc mà nói, Thẩm Châm tính là gái ế gì chứ! Hai mươi bốn xuân xanh, tốt nghiệp đại học đã hai năm, làm việc tại doanh nghiệp nhà nước hạng trung. Đặt ở giữa một đồng em gái trẻ trung dịu dàng, cô nhất định hơn hẳn người ta đó.

Mọi người đều tương đối nổi bật. Thẩm Châm đứng cùng các cô gái trẻ trung, cô sẽ toàn thắng, nhưng Thẩm Châm đứng cùng cô gái trẻ bên cạnh, a...cũng không tính là bại hoàn toàn, chỉ là đột nhiên biến

thành trong suốt. Tống Thanh Văn là ai? Tống Thanh Văn là cô bạn thân cùng cô lớn lên từ bé, một mỹ nữ cổ điển, toàn thân mặc bộ váy trắng dài đi ra ngoài, đừng nói đến đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng chảy nước miếng. Cô chính là một mỹ nữ như thế, chưa tới hai mươi hai tuổi thì đã gặp Cố Nam Thành, cam tâm tình nguyện gả cho anh ta, hiện tại trở thành phụ nữ đã kết hôn. Đối với loại đàn ông nhanh tay lẹ mắt như Cố Nam Thành, bỏ qua yếu tố cá nhân không nói, Thẩm Châm vẫn rất khâm phục anh ta.

Ít nhất hồi trước có người theo đuổi Tống Thanh Văn, đối mặt với một đám tình địch như ma biến hoá khôn lường kia, nhịp tim của anh ta chưa từng đập loạn. Có một ông chủ công ty bách hoá xem như là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của anh ta, áo quần bảnh bao, sang trọng phong độ, người ta thường xuyên mời Tống Thanh Văn ăn cơm, khi vừa bắt đầu đề tài thể này “Thời tiết hôm nay thật tốt”, thì Cố Nam Thành mang vẻ mặt ôn hoà tươi cười xuất hiện. “Thật khéo.” “Đúng vậy, thật khéo.” “Đang ăn cơm?” “Ừ, vừa bắt đầu.” “Không ngại ăn cùng chứ?” “Ha ha, đương nhiên không ngại.” Vì thế quá trình theo đuổi này bị bóp chết từ trong nôi. Khiến Thẩm Châm cảm thấy càng tuyệt hơn chính là, khi ăn xong thì màn đêm đã buông xuống, ông chủ công ty kia rất có phong độ nói, “Thanh Văn, tôi đưa em đi.” Cố Nam Thành chậm đứng lên, cười đến phong lưu phóng khoáng, anh ta nói, “Không cần, vẫn là tôi đưa đi. Luôn làm phiền người ngoài không tốt. Bữa cơm hôm nay cảm ơn Vương tổng đã mời, lần sau chúng tôi nhất định mời lại.” Vì thế Tống Thanh Văn đương nhiên bị bắt đi.

Ngay sau đó hai người bàn xong chuyện hôn nhân, bởi vì Cố Nam Thành mà Tống Thanh Văn hai mươi hai tuổi đã lãnh giấy chứng nhận kết hôn. Thẩm Châm suy nghĩ, rất nhiều nước mắt a.

Sắp tới sinh nhật 25 tuổi của Thẩm Châm, Thẩm tiên sinh mà cô nhớ nhung hơn mười năm nay ngay cả bóng dáng cũng chưa nhìn thấy, trong lòng Thẩm Châm ngột ngạt.

“Nếu không tối nay đi hộp đêm nhé?” Thẩm Châm ngó sang Tống Thanh Văn ngồi đối diện, cô cầm chiếc thìa cà phê nhỏ khuấy đều.

“Thẩm tiên sinh nhà cậu ở hộp đêm ư?”

“...Anh ấy đang trên đường cao tốc của Thượng Hải.”

“Hở?”

“Kẹt xe.”

Tống Thanh Văn mỉm môi cười.

Thẩm Châm than vãn một tiếng, đây là người phụ nữ đã được thấm nhuần trong tình yêu, mẹ nó một đoá hoa sen có thể toả ra mùi hương quyến rũ của hoa hồng.

“Cậu nói xem,” Thẩm Châm nghiêm túc nhìn Tống Thanh Văn, “Rốt cuộc tớ đang kiên trì cái gì.”

“Bắt đầu từ năm 12 tuổi chẳng hiểu sao cậu lại nói rằng tương lai cậu sẽ gặp được Thẩm tiên sinh có một không hai, tớ không biết nên nói cậu kiên trì gì đây.”

“Nhưng tớ luôn cảm thấy tớ sẽ gặp được một Thẩm tiên sinh rất tốt.”

“Vì thế hồi đại học cậu đã từ chối nhiều lời thổ lộ của nam sinh như vậy, sau khi đi làm cũng không hẹn hò với đồng nghiệp nam, thế cho nên bây giờ ngay cả mối tình đầu cũng chưa có, chỉ là vì cậu tin tưởng sẽ có một Thẩm tiên sinh rất tốt xuất hiện sao?” Lòng mày Tống Thanh Văn khẽ nhướng lên.

“Không có cảm giác, em gái à.” Thẩm Châm thở dài, cô nhồi người lên bàn nhìn ngoài cửa sổ quán cà phê, người đi đường vội vàng, đèn đóm rực rỡ. Sao cô không muốn tìm một chàng trai nói chuyện yêu đương chứ, nhưng cô không biết vì sao, trái tim dường như bị cái gì khoá lại, không có cách sinh ra loại “hormone” gì đó thu hút người khác phái. Ba năm sơ trung, ba năm trung học, bốn năm đại học, hai năm đi làm, với sắc đẹp và tài hoa của Thẩm Châm, số người bị say mê không ít, đương nhiên cũng nhiều người thổ lộ, nhưng Thẩm Châm đều từ chối từng người một. Lẽ ra cô có thể lựa chọn một đối tượng tốt để yêu đương, quen nhau vài năm, cho biết cái gì là người yêu ở bên nhau. Nhưng mà, nhưng mà cái gì chứ, trên đời này có một số người không muốn chấp nhận tình cảm tạm bợ.

Thẩm Châm đột nhiên cảm thấy mơ màng.

Thắm tiên sinh.

Thắm tiên sinh.

Thắm tiên sinh.....

Anh có tin vừa gặp đã yêu không?

Trước 20:45 ngày 13 tháng 6 năm 2014 Thắm Châm không tin, cô vẫn nghĩ rằng, đối với Thắm tiên sinh tương lai, chắc là “tình không biết bắt đầu từ bao giờ, chỉ hướng về một người mà yêu say đắm”, không thể nào là vừa gặp đã yêu, như thế nào là vừa gặp đã yêu.

Vì thế cô không ngờ có một ngày cô sẽ mất hình tượng lao ra khỏi quán cà phê, chỉ vì cái nhìn thoáng qua.

Trong “Hoa hồng nở rộ trong mùa hè” của Kim Kỳ đã nói, tôi muốn từ nay về sau đi thẳng vào trái tim anh, lưu lại một giọt nước mắt chân thật nhất của chính mình tại đây. Nếu như vậy, sau ngàn vạn năm, khi anh động lòng thì nhất định có thể nhớ rõ tôi, nhớ lại tình yêu lặng lẽ sâu thẳm đã từng dành cho anh. Cho dù thời gian như nước chảy, nhật nguyệt phai tàn, nước mắt tôi vẫn còn trong suốt, nó trở thành một cơn sóng cuối cùng trong lòng anh.

Hiện tại, nước mắt trong lòng cô đã tan chảy rồi.

2. Chương 2

Tổng Thanh Vân nhìn thấy Thắm Châm ùng ùng chạy qua đường, giống như một tia chớp bay ra ngoài.

Áo sơ mi màu tím, quần tây đen, đôi giày Ferragamo kinh điển. Một người đàn ông sẵn lòng coi trọng bàn chân, tất nhiên là một người có quan niệm độc đáo đối với sinh hoạt và cách sống. Bộ dạng của anh cũng không phải quá đẹp trai, không có khuôn mặt có thể khiến phụ nữ nhìn một cái là yêu ngay, hơi lộ ra vẻ sắc bén, nhưng không thể nói là không ôn hoà, bạn có thể nhìn thấy anh giữa đám đông, sau đó trong giây lát liền quên anh ngay. Nhưng khuôn mặt chẳng có đặc điểm gì như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy anh Thắm Châm đã động lòng.

Có một số người có lẽ bộ dạng không xuất chúng, nhưng họ luôn có một năng lực khiến bạn hiểu được họ không phải là vật trong ao (ý chỉ người tầm thường).

Có lẽ, đổi một danh từ chuyên nghiệp, nó gọi là có sức ảnh hưởng.

Hai mươi giây, Thắm Châm băng qua con đường, đứng trước mặt anh, nhịp tim không giống như của chính mình, cô nhìn thẳng vào anh.

Anh chú ý tới cô, thấy cô thở hổn hển, trên chóp mũi trắng mịn lấm tấm mồ hôi, trong đôi mắt trầm tĩnh kia phát ra ánh sáng, hết sức chân thành mà nhìn thẳng vào anh.

Cổ Tích Hoa hơi nhếch môi.

“Kiếp trước chúng ta có phải đã từng yêu nhau không?” Thắm Châm hỏi.

Không phải kiếp trước chúng ta có gặp nhau không, không phải kiếp trước chúng ta có quen biết không, mà tôi dám khẳng định, kiếp trước chúng ta nhất định ở bên nhau, yêu thương nhau.

Anh nhìn cô, đột nhiên nhoẻn miệng cười.

“...Này cô, không phải cô vừa gặp đã yêu tôi rồi chứ?”

Anh vừa từ nước ngoài trở về, chuyển đi một nhọc, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, hơi chật vật, anh thật không cảm thấy đây là thời khắc tốt đẹp để gặp gỡ tình duyên.

Thắm Châm thật nghiêm túc nhíu mày, “Đừng ồn ào, chị nói chính sự đấy.”

“...”

“.....Thứ lỗi cho tôi ở nước ngoài đã lâu quên mất nghĩa của từ ‘chính sự’ trong từ điển.”

“Chính là ‘chuyện đứng đắn’ ấy.”

“Trêu chọc đàn ông tử tế trên đường phố là chuyện đứng đắn ư?” Cố Tích Hoa nhướn mày.

“Anh kết hôn chưa?”

“Chưa.”

“Nam chưa cưới vợ, nữ chưa lấy chồng. Đây chẳng lẽ không phải là chuyện đứng đắn sao?” Thẩm Châm bắt giác bắt chước anh mà nhướn mày.

Cố Tích Hoa cười cười, anh xem đồng hồ, hai mươi giờ năm mươi phút.

“Đi thôi.” Anh đón một chiếc taxi, rồi mở cửa xe cho Thẩm Châm.

Thẩm Châm không hỏi gì liền ngồi vào trong, trước khi Cố Tích Hoa mở miệng nói chỗ nào thì cô nhìn anh lên tiếng: “Tôi thích ăn cay.” Cố Tích Hoa nhìn đôi mắt cô, anh cất tiếng, “Đến Thục Lưu Hương.” Thẩm Châm ngoan ngoãn ngồi im lặng, cũng không ngược mắt nhìn anh, khoé miệng cô khẽ nhếch lên.

Lúc xe đi rồi, Tống Thanh Văn mới không nhanh không chậm thanh toán tiền rồi đi tới, vừa lúc thấy một bên mặt của hai người trong cửa kính xe chợt lướt qua. Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, rồi gọi điện cho Cố Nam Thành.

“Em ở đâu?”

“Ở quán cà phê em và Thẩm Châm thường tới.”

“Ừ, mười phút sau anh đến đón em.”

“Được.”

“Trong nhà có người từ nước ngoài trở về, lát nữa sẽ cùng nhau ăn cơm, em cùng đi không?”

“Không đi có sao không?” Tống Thanh Văn dịu dàng hỏi.

“...Có thể.” Nghe được bên kia chợt tạm dừng cùng với âm thanh đột nhiên giảm thấp mấy độ, Tống Thanh Văn đỏ mặt.

“...Hay là em cùng đi nhé.” Trước khi anh ta nói lời tiếp theo thì cô đã nhẹ nhàng nói.

“Ừm.” Âm thanh không trong trẻo ngược lại càng thấp hơn.

Tống Thanh Văn nhanh chóng tắt máy, có cảm giác đêm nay sẽ không dễ chịu.

Nếu không, gọi điện thoại bảo anh ấy không cần qua đây, tự mình có thể đi qua? Muốn chết à.

Nếu không, bây giờ mình trực tiếp đón xe đi qua? Muốn chết à.

Nếu không, đợi lát nữa mình chủ động? Muốn chết à.

Không phải “tìm đường chết”, chính là “làm chết” mà các bạn hiểu đó.

Tống Thanh Văn mất tự nhiên sờ mặt, vậy mà đỏ đến nóng rực. Bây giờ trốn đi?

A, chắc là còn kịp.

Cô không cho rằng mình đang khiêu khích anh ta, cô cũng không phải cố ý thốt ra âm thanh êm ái... Được rồi, là có chút cố ý làm nũng... nhưng cũng không phải vì tạo thành kết quả hiện tại mà... cô chỉ là không muốn đi mà thôi...

Chân ngọc của Tống Thanh Văn vừa mới nhấc lên một bước thì trông thấy một chiếc Land Rover màu đen vững vàng mà nhanh chóng chạy qua hướng này. Đúng vậy, biển số xe quen thuộc kia chính là số của nhà mình.

Tống Thanh Văn nhìn di động, bảy phút. Nhanh như vậy.

Xe ngừng lại, Cố Nam Thành vẫn mặc âu phục khi đi làm, lát nữa chắc là về nhà thay.

“Chúng ta đến trung tâm mua sắm đi dạo nhé?” Tống Thanh Văn đề nghị, đôi mắt trong suốt nhìn anh ta, “...Lát nữa không phải muốn gặp...”

“Trong nhà có quần áo.” Cố Nam Thành buồn cười nhìn cô.

“...” Tống Thanh Văn kéo anh ta, nhưng không nhúc nhích, “...Thì...thì đi dạo một lát...đi mua quần áo.” Âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

“...Được.” Âm thanh trầm thấp của Cố Nam Thành khiến cô khẽ run lên, có một cảm giác đổ dầu vào lửa. Anh ta nắm tay cô vào trung tâm mua sắm, bàn tay siết chặt đến nỗi khiến Tống Thanh Văn muốn chạy trốn.

3. Chương 3

Vào Thứ Sáu Hương bọn họ yêu cầu một gian phòng riêng, Thẩm Châm vừa xem thực đơn vừa nói với nhân viên phục vụ, Cố Tích Hoa ngồi bên cạnh, trầm mặc nhìn cô.

“Một phần gà xào cay, một phần cá hấp sốt cay, một phần thỏ xào ớt, một phần tôm hùm sốt cay, một phần lươn xào, tất cả đều là phần nhỏ, thêm rau xào và một phần canh trứng muối tảo tía, cứ như vậy.” Thẩm Châm đưa thực đơn cho Cố Tích Hoa, anh đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ, nói: “Đổi phần nhỏ thành phần trung, canh trứng muối tảo tía đổi thành canh cải xanh nấu ghêu.”

Bạn biết không, nhà giàu mới nổi bình thường vào lúc này sẽ nói “Đổi phần nhỏ thành phần lớn, bùng lên tất cả món ngon lên đây”, nhưng anh không có. Vừa khéo nhiều hơn sức ăn của hai người một chút, canh cải xanh giải nhiệt hạ hỏa, sau khi ăn xong đồ cay thì dùng canh này, hôm sau thức dậy sẽ không sưng cổ họng, nóng người.

Anh không giải thích vì sao muốn đổi, vừa lúc cô hiểu được.

“Thẩm tiên sinh, tôi cảm thấy lần gặp thứ hai tôi đã cảm mến anh rồi.” Thẩm Châm nghiêm túc nói, ánh mắt phát sáng như ống kính Canon.

“Tôi họ Cố, gọi là Cố Tích Hoa.” Anh hơi dừng một chút, “Tôi cũng chẳng có bề ngoài điển trai.” Vì thế lần gặp thứ hai cảm mến từ đâu ra?

“Không sao, sớm muộn gì có một ngày anh sẽ gọi là Thẩm tiên sinh.” Thẩm Châm vẫy tay không thèm để ý, cô suy nghĩ một chút rồi nói rõ ràng, “Tôi họ Thẩm, gọi là Thẩm Châm, chữ ‘Châm’ trên đầu là bộ Trúc, dưới là chữ ‘Hàm’, chính là ‘Châm’ của châm ngôn, ‘châm ngôn’ anh biết không?” Cô lại đột nhiên nhớ tới ngay cả từ “chính sự” anh cũng không hiểu, Thẩm Châm cố ý hỏi lại.

[cảm ơn chị GR đã dịch giúp câu giải thích chữ “Châm”]

Lông mày Cố Tích Hoa nhướng lên.

“Anh cảm thấy thế nào?” Thẩm Châm chợt hỏi.

Cố Tích Hoa suy nghĩ một lát, “Cũng không tệ lắm.” Lúc khoé miệng Thẩm Châm sắp nhếch lên, ánh mắt sắp lấp lánh thì anh nói tiếp, “Tên rất hay.” Thẩm Châm im lặng.

Cố Tích Hoa cười: “Ba mươi bốn tuổi, yêu đương hai lần, một lần hồi trung học, một lần hồi đại học, sang Pháp du học bốn năm, không có tình sử ở nước ngoài, làm việc tại doanh nghiệp nước ngoài, tiền lương ổn định, lương một năm chắc chắn, một vài bất động sản, vài chiếc xe. Ba mẹ khỏe mạnh, vài người họ hàng.” Thẩm Châm sững sốt.

...Đây là, coi mắt ư?

Cố Tích Hoa không giải thích, nói xong anh liền nhìn cô.

Anh không nói cảm giác thế nào, trực tiếp truyền tin luôn?

Thẩm Châm cảm thấy sự tình hơi lệch phương hướng mà cô dự đoán.

Được rồi...chênh lệch rất nhiều... Thẩm Châm đã dự định xong là nữ theo đuổi nam, cũng chuẩn bị xong tâm lý khi ăn xong bữa cơm này phải trải qua trăm cay ngàn đắng mới có thể gợi ý liên lạc với anh, kết quả? Kết quả?

Thẩm tiên sinh bày tỏ “Cũng không tệ lắm”?

Thẩm Châm ở bên kia giao chiến với không khí hơn mười phút (...Đương nhiên, cô không phải suy nghĩ chính sự gì...nghĩ vớ vẩn thôi...)

“Không được, quá nhanh...”

Khi nhân viên phục vụ bưng đồ ăn đi vào thì trông thấy vẻ mặt đau khổ “không muốn từ chối nhưng không thể không từ chối” của Thẩm Châm rồi nghe thấy lời nói của cô.

Cố Tích Hoa nhướng mày.

Thẩm Châm ngẩng đầu mau chóng nhìn anh một cái, rồi lại mau chóng cúi đầu: “...À thì, tuy rằng chúng ta sớm muộn gì cũng đi tới bước kia...nhưng mà, ha ha...việc ấy, chúng ta không quen thân...”

Cố Tích Hoa cười như không cười.

Cô à, lúc cô ở trên đường hỏi một người đàn ông gặp lần đầu tiên là “Kiếp trước chúng ta có phải đã từng yêu nhau không?”, cô có nghĩ tới hai người không quen không...

Cô à, lúc cô không nói hai lời mà lên xe cùng một người đàn ông xa lạ, cô có nghĩ tới hai người không quen không...

Cô à, lúc cô cùng một người đàn ông không tính là quen biết ăn cơm trong một phòng riêng, cô có nghĩ tới hai người không quen không...

“Thực ra,” Thẩm Châm lại đưa ra vẻ mặt nghiêm túc, “...Tôi muốn chuẩn bị trước một chút, biết thêm nhiều tư thế...”

Cố Tích Hoa trầm lặng.

Đồ ăn lần lượt bưng lên, Thẩm Châm thêm ăn đến hai mắt phát sáng, đúng vậy, cô là người sành ăn, sành ăn từ trong xương cốt, sinh sống tại một địa phương nổi tiếng về mỹ thực toàn Trung Quốc, khiến cô không sành ăn là rất khó.

“Không thì ăn trước nhé?” Thẩm Châm thử dò hỏi.

Cố Tích Hoa gạt đầu, đưa bát đĩa cho cô. Thẩm Châm vô cùng thỏa mãn.

Cay à, cay à...cuộc đời này yêu mi nhất đó...

Bữa cơm này chấm dứt trong sự ngẫu nhiên của Thẩm Châm. Cố Tích Hoa thanh toán tiền, hai người từ Thục Lưu Hương đi ra, lúc này đã chín giờ rưỡi.

Có cần...hỏi số điện thoại di động không nhỉ... Ăn uống no say, Thẩm Châm đứng tại cửa quán ăn rồi rảo.

...Trước đó có một cơ hội rất tốt...Thẩm tiên sinh đã tự giới thiệu...

Cố Tích Hoa. Ồ, cái tên này khí phách ngất trời...

...Bây giờ lại tự giới thiệu hình như hơi đột ngột...Nhưng mọi người đều nói...

Này, rốt cuộc mi đang rối rắm gì hả...Thẩm Châm.

Là mi vừa gặp đã yêu người ta, không dám bình tĩnh một chút sao.

“...À thì, di động của tôi ngừng hoạt động rồi, có thể mượn di động của anh không?” Được rồi, anh hãy tha tôi một lần...

Cố Tích Hoa: “...Hồi nãy là ai vừa ăn cơm vừa gửi tin nhắn thế?”

Thẩm Châm: “...” Thẩm tiên sinh, anh không đáng yêu chút nào.

“...À thì, hồi nãy gửi chơi tới 10086...”

“Vì thế dịch vụ khách hàng ngừng hoạt động máy của cô?”

“Tôi có thể gạt đầu không...” Thẩm Châm tỏ vẻ nghiêm túc hỏi.

Cố Tích Hoa gạt đầu.

Vì thế Thẩm Châm trịnh trọng gạt đầu.

Chân mày Cố Tích Hoa giật giật.

Sau một lúc lâu, anh nói: “Đi thôi, tôi đưa em về nhà.” Vì thế hai người một trước một sau đi trên con đường dưới ánh đèn sáng rực.

Thành phố C vào ban đêm đèn đóm rực rỡ, đèn neon thay đổi màu sắc chớp chờn, làm cho ánh sáng của cảnh đêm càng giống như thần bí huyền ảo. Âm thanh hình ảnh trong tiệm bán đĩa đang phát ra bài hát được yêu thích, âm thanh xen lẫn trong tiếng người âm ỉ, truyền vào trong tai Thẩm Châm dứt quãng, giọng nữ ngọt ngào ấm áp tại trung tâm mua sắm liên tục tuyên truyền hoạt động giảm giá khuyến mãi. Thỉnh thoảng trong tiếng loa phát ra “tích tích tích” như là đứa nhỏ nhất thời hứng khởi vào giúp vui. Người đi đường bên cạnh nhanh chân rảo bước qua cơn gió, thỉnh thoảng có mùi nước hoa nữ, lướt qua gò má Thẩm Châm.

Thẩm tiên sinh, là anh phải không. Thẩm Châm suy nghĩ, khoe miệng khê cong lên.

Rốt cuộc đã gặp được anh, Cố Tích Hoa.

Có đôi khi bạn sẽ thấy rằng, Thẩm Châm thật là một người quái lạ. Đối với một số vật cô có một sự chấp niệm vượt qua người thường, cô cũng ngang ngạnh giữ lại rất nhiều cảm xúc trực giác trong nháy mắt, hơn nữa còn cho rằng chuyện đó vô cùng quan trọng. Năm ấy cô khẳng khái muốn đi học tại Mông Cổ, Tổng Thanh Văn đã rất giận dữ. Đúng vậy, có người bình thường nào sẽ vứt bỏ những trường đại học xuất sắc tại Bắc Thượng Quảng (ý chỉ ba thành phố lớn của Trung Quốc: Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu) mà chạy tới chỗ khi ho cò gáy ở bốn năm trời. Chuyên ngành của Thẩm Châm là tiếng Trung, được nhận vào một trường đại học lớn tại Thượng Hải, bạn nói xem cô có phải là náo nhãng rồi không...

Thẩm Châm nói: “Trong ‘Đời nhẹ khôn kham’ có một đoạn nói thế này —— con người vĩnh viễn không biết bản thân muốn gì. Bởi vì con người chỉ có thể sống một lần, chúng ta không thể so sánh nó với kiếp trước hay hoàn thiện cho kiếp sau. Cậu không có cách gì có thể kiểm nghiệm lựa chọn nào là tốt nhất, bởi vì không có sự so sánh. Tất cả đều phải trải qua, chỉ một lần này, không thể chuẩn bị trước. Thanh Văn, cậu có thể nghĩ rằng một lựa chọn khác rất tốt cho cuộc sống của tớ, nhưng cậu làm sao biết được nó nhất định tốt chứ? Cái gì là tốt đây? Làm chuyện tớ thích làm chính là tốt, tớ không giàu có, tớ không có danh vọng, vật chất không thể thỏa mãn khát vọng chân chính của tớ, tớ sẽ thất bại, tớ sẽ bị hiện thực cười nhạo quyết định của tớ là ngu ngốc vô lý cỡ nào. Nhưng mà ——” cô dừng một chút, “Tớ là một người độc lập, cuộc sống là một bản vẽ sơ bộ chưa được hoàn thành, tớ không thể vì làm cho nó đẹp đẻ mà vứt đi tất cả hạnh phúc chỉ vì hoàn thành một cuộc sống sáng chói rực rỡ.”

Nói tới một mức độ nào đó, Thẩm Châm là một người bốc đồng. Từ trước đến nay cách sống của cô đều là làm theo ý mình. Bạn không thể dùng tư duy bình thường mà phân định cô. Tình yêu cũng vậy.

Quan niệm tình yêu của cô rất rõ ràng —— tình yêu chất lượng cao, thà thiếu chứ không ầu.

4. Chương 4

Ông trời thích làm việc gì nhất? Trả lời: nổi gió đổ mưa.

Đối với thời tiết thất thường vào mùa hè tại thành phố C, Thẩm Châm tỏ vẻ không nói gì.

Đừng mang theo bầu không khí phá hỏng chút. Vào buổi tối tĩnh mịch lại ồn ào náo động, đèn neon lấp loé, hai người cùng nhau về nhà... Có thể đẹp hơn một chút không, ông trời lại đột nhiên mưa to tầm tã là ý gì đây?

Bây giờ Thẩm Châm rất oán hận. Đương nhiên, cô không ngờ trong trời mưa to thế này liền đón được một chiếc taxi, may mà Cố Tích Hoa nhanh tay lẹ mắt, có lẽ nào là vì chân dài không?

Hiện tại Thẩm Châm chỉ nghĩ một việc —— từ khi mưa to thành lình rơi xuống, theo khách quan cô mất đi thời gian suy nghĩ làm sao có được số điện thoại di động của Thẩm tiên sinh.

Nhà cô vốn cách Thục Lưu Hương không xa, nếu ngồi xe thì chừng mười phút là đến nơi.

Nói cách khác, bây giờ cô chỉ có bảy phút để dụ dỗ Thẩm tiên sinh (...Cô không phải đã sớm dụ dỗ người ta rồi sao... () ...)

Trong xe nhất thời yên tĩnh, giọt mưa tạt tành tạch vào cửa xe, sức lực mạnh mẽ đến nỗi khiến người ta kinh hoàng. Thẩm Châm tiến vào trạng thái suy tưởng, dùng tim dùng phổi để nghĩ cách, mà Cố Tích Hoa ngồi bên cạnh thì điềm tĩnh tự nhiên, thỉnh thoảng nói mấy câu với tài xế.

Ngồi chưa được bao lâu thì chiếc xe dừng trước cổng tiểu khu nhà Thẩm Châm.

“Em chờ một chút.” Khi Thẩm Châm còn đang rối rắm chuyện di động và lại còn dần cảm thấy hết thời, Cố Tích Hoa thốt ra những lời này rồi mở cửa xe lao ra ngoài, ừ...mưa còn chưa dứt.

Thẩm Châm ngồi trong xe, xuyên qua cửa kính xe lờ mờ, cô thấy anh chạy đến cửa hàng tiện lợi gần nhất mua đồ, sau đó căng ô ra...sau đó...chờ ô quay lại...thanh toán tiền...đi đến ngoài cửa xe phía bên cô...mở cửa ra...hạ ô thấp xuống...

Một chiếc ô màu đen rất to, có thể che hai người, bàn tay anh nắm chặt chuôi ô, khớp xương rõ rệt, đốt ngón tay rất dài, sạch sẽ, một chút gân xanh nho nhỏ nổi lên vì dùng sức, trên tay có nước, không biết nóng hay lạnh.

Thẩm Châm xuống xe, cảm giác mát lạnh bên ngoài khiến tinh thần cô kích thích. Mưa rơi lộp bộp trên mặt đất, bọt nước văng tung toé đến gần đầu gối. Cố Tích Hoa mặc quần tây đen, không nhìn ra ẩm ướt, cả chiếc áo sơ mi màu tím của anh đều ướt, nó liền trở thành màu tím sẫm, dính sát cơ thể anh. Hai người cách nhau rất gần, Thẩm Châm thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở phập phồng trên đầu.

Hai người yên lặng không nói gì mà đi trên đường, tới dưới lầu nhà Thẩm Châm.

“Cố Tích Hoa.” Thẩm Châm mở miệng gọi anh.

Suy nghĩ một chút, cô nhận ra đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, à...cảm giác không tệ.

Cơ thể Cố Tích Hoa không động đậy, anh cầm ô nhìn cô.

“Em cảm thấy lần thứ ba gặp mặt em đã muốn định cả đời với anh.” Thẩm Châm nói nghiêm túc.

“Ừm.” Câu trả lời của anh không biết là vô thức hay là không để ý, đã nhẹ nhàng còn đơn giản.

“Anh hãy cho em số điện thoại di động.” Thẩm Châm trịnh trọng nói.

“Di động của em không phải ngừng hoạt động rồi ư?” Sắc mặt Cố Tích Hoa như thường.

“...Đó là lời thoại tình thú, anh cũng tin...”

“Tôi tin.”

“...Anh có cho hay không?”

“Cho.”

“Thật sao?”

“...Đó là lời thoại tình thú, em cũng tin...”

“.....” Thẩm Châm bị nghẹn họng.

Cố Tích Hoa mỉm cười. Tiếng cười trầm thấp vang bên tai, khiến người ta cảm thấy gợi cảm khó hiểu. Thắm Châm đỏ mặt.

Thật kinh ngạc, bà đây là ngự tử mà, cũng biết đỏ mặt ư? Thắm Châm có chút thần chí mơ hồ.

“Em cho là vì sao tôi lại đưa em về nhà?” Cố Tích Hoa hỏi.

“À...bởi vì em là con gái?” Thắm Châm thử thăm dò trả lời, “...Ừm, nếu không...gặp mặt ba mẹ?”

“...” Cố Tích Hoa bỗng nhiên cảm thấy con đường phía trước không có ánh sáng.

“Lấy đi động ra đi.”

Thắm Châm đưa di động cho anh.

Ngón tay thon dài bấm trên di động, gọi qua ——

Tích tích.

Hai tiếng rất nhẹ, sau đó ngắt kết nối.

Di động trở về trong tay Thắm Châm.

Cố Tích Hoa thở dài một hơi, “Thắm Châm, em còn thiếu một lời tự giới thiệu.”

“Thắm Châm, nữ...Ặc...cái này anh hẳn là thấy rồi?”

Cố Tích Hoa im lặng.

“...24 tuổi, không có tình sử, làm việc tại doanh nghiệp nhà nước... Tiền lương một vạn ba, không nhà không xe... Ba mẹ khỏe mạnh, không anh chị em...”

Cố Tích Hoa chú ý tới tầm mắt mơ hồ bất định và cách nói chuyện gián đoạn của Thắm Châm, anh nhướng mày.

“Thắm Châm.” Anh gọi cô, cô dừng lại, sắc mặt ửng đỏ.

“Em bị cảm sao?”

“...Không...” Ánh mắt Thắm Châm lại bắt đầu bay đi.

Cố Tích Hoa nhìn cô.

Thắm Châm nhắm mắt lại, sau khi mở ra cô nghiêm túc nói: “...Thắm tiên sinh, anh lộ điểm rồi...” Cô vươn tay chỉ chỉ, “...Hai điểm...”

Cố Tích Hoa: “.....” Đuôi lông mày anh nhú lại vài cái khó có thể nhận ra, sau đó anh dứt khoát xoay người, chiếc ô màu đen biến mất trong cơn mưa.

Thắm Châm im lặng. Chẳng phải là vừa lúc đèn ngay trên đầu ư, không phải vừa lúc mắc mưa sao. Đây, ban đầu cô cũng không chú ý mà.

Khi Thắm Châm đang nói “cái này anh hẳn là thấy rồi” thì cô theo bản năng...a...nhìn ngó anh...

Ai biết sẽ lộ ra chứ, ai biết được...hai điểm màu đỏ...hai điểm màu đỏ của Thắm tiên sinh...

Thế là vẻ mặt Thắm Châm dào dạt ý xuân...bay trở về nhà trọ...

5. Chương 5

Tắm xong Thắm Châm nằm trên giường nhìn dãy số trong di động mà ngẩn người... Lại nhớ tới một màn trước đó...

Thành thật mà nói, cô vô cùng rung động. Khi anh che ô diềm tĩnh đi về phía cô, Thắm Châm nghĩ thầm... Đây là người đàn ông mình thích, người đàn ông mình vừa gặp đã yêu, anh ấy tốt như vậy.

Cuộc đời này gặp được anh may mắn biết bao.

Cô cười cười, lưu lại dãy số là “Thẩm tiên sinh”, cảm thấy hài lòng cô tắt máy đi ngủ.

Lúc này Cố Tích Hoa đang trên đường trở về, di động “đỉnh” một tiếng, anh lấy ra xem — một hình trái tim đỏ rực.

Sau đó trên màn hình xuất hiện “Cố Nam Thành gọi đến”.

Anh tiếp máy.

“Anh ở đâu?”

“Trên xe, khoảng hai mươi phút nữa.”

“Hành lý của anh đã tới nhà em trước anh hai tiếng.”

“Ở trên đường gặp phải một người quen.” Ừm...Thẩm Châm nói kiếp trước bọn họ từng yêu nhau, cho nên hẳn là người quen nhỉ.

“Tâm trạng anh không tệ?” Cố Nam Thành cảm nhận được bên kia hình như đang cười.

“Ừ. Chú cũng không kém.” Gọi điện thoại hỏi hành tung của anh không giống như việc Cố Nam Thành sẽ làm.

Cúp máy, Cố Tích Hoa nhắm mắt nghỉ ngơi. Cảm giác ướt sũng toàn thân rất không thoải mái, hơn nữa anh vừa ngồi trên máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, tình trạng hiện tại có thể nói là không ổn. Những người quen anh đều biết rằng anh có yêu cầu đối với cuộc sống, không tính là soi mói, nhưng cũng không dễ dàng thỏa mãn. Như là loại chuyện vì con gái mắc mưa, ừ, Cố Tích Hoa anh thật chưa làm bao giờ.

Anh cũng không nghĩ rằng hành vi tổn hại thể xác và tinh thần khoẻ mạnh là bày tỏ sự lãng mạn.

Bạn yêu cô ấy, vì thế bảo vệ cô ấy; cô ấy yêu bạn, cho nên quý trọng bản thân. Đừng làm tổn thương.

Thế nhưng, tựa như anh có thể suy đoán như thế, mắc mưa không tốt cho sức khỏe, đối với con gái lại càng không tốt. Trong khoảnh khắc đó, anh mở cửa xe đi ra ngoài, thật không ngờ chính mình bởi vì một cô gái mà sẵn sàng cẩn thận như thế thậm chí đã quên ý nghĩ của mình.

Chúng ta chỉ gặp nhau trên đường phố, đây mới là trọng điểm.

Chúng ta chẳng qua ở chung với nhau nửa tiếng đồng hồ, đây là trọng điểm trong trọng điểm.

Em có biết vì sao tôi đưa em về không?

Bởi vì tôi muốn biết em đang ở đâu.

Nếu sinh sống tại thời cổ xưa, chúng ta không nhắn tin, không trò chuyện qua mạng, không vượt biển qua sông, không bị chặn trên đường, nếu tôi nhớ em thì sẽ bay qua hai ngọn núi đi bộ năm dặm đường để đến nắm tay em — Thái Khang Vĩnh.

Tôi thích dùng phương thức đơn giản nhất mà lại chất phác nhất để bày tỏ tình yêu cực kỳ đơn giản mà lại sâu đậm đối với em.

“Em muốn giới thiệu Thẩm Châm cho anh ấy?” Cố Nam Thành trông thấy ý cười dịu dàng trên khuôn mặt Tống Thanh Văn liền hiểu được tính toán của cô vợ yêu của mình.

“Ừm.” Tống Thanh Văn cười, “Hôm nay Thẩm Châm còn oán trách vẫn chưa tìm được ‘Thẩm tiên sinh’ đấy.”

“Cố Tích Hoa không giống như người sẽ đi coi mắt.”

“...Thẩm Châm cũng không phải thế.” Tống Thanh Văn nghĩ nghĩ bất đắc dĩ nói. Người có lòng tự trọng cao như vậy, làm sao chịu tiếp nhận coi mắt là loại cách thức yêu đương có mục đích.

“Em tìm một thời gian để bọn họ cùng nhau ăn cơm. Có được hay không thì phải xem chính bọn họ.”

“Ừm.” Tống Thanh Văn mở tấm ảnh của Cố Tích Hoa trên máy tính, “Vì sao em không biết gia đình anh còn có một người anh họ?”

“Trước đó hẳn là đã nói với em, em không để ý mà thôi.” Cố Nam Thành ngồi xuống bên cạnh cô, nói, “Mấy năm nay anh ấy luôn ở nước ngoài, cũng không liên lạc, trong việc làm ăn cũng không chung đụng nhiều lắm, vì thế không có cơ hội thường nhắc tới anh ấy.”

Tống Thanh Văn gật đầu, đôi mày xinh đẹp khẽ nhướn lên, “Ừm...Thẩm Châm rất coi trọng diện mạo...bộ dạng bình thường một tí...”

“...Ông anh kia cũng chẳng kém.” Cố Nam Thành cười, “Trong những người cùng thế hệ, Cố Tích Hoa là người không thể dùng vẻ ngoài để tưởng tượng ra anh ấy nhất...”

“Hả?”

“Sau này em sẽ biết.”

Lúc này chuông cửa vang lên.

“Chắc là anh ấy về rồi, anh đi mở cửa.” Cố Nam Thành đặt một nụ hôn trên trán Tống Thanh Văn rồi đứng dậy xuống lầu.

“Sao anh lại ướt thế?” Tống Thanh Văn nghe được âm thanh của Cố Nam Thành trong phòng khách, cô cầm một bộ áo ngủ để thay đổi rồi mở cửa đi xuống dưới lầu.

“Ban nãy trời đổ mưa.”

Cố Nam Thành nhíu mày nhìn anh, lại nhìn chiếc ô đặt tại cạnh cửa.

“Anh phát hiện, đàn ông sau khi kết hôn đều sẽ trở thành như chú vậy.” Cố Tích Hoa nhướn mày. Anh chàng này trước kia không phải là người thích truy tìm nguồn gốc.

Cố Nam Thành không trả lời, thấy Tống Thanh Văn đi xuống, rồi lại nhìn Cố Tích Hoa toàn thân ướt sũng, anh ta nói với anh: “Anh đi thay quần áo đi.”

Cố Tích Hoa cười như không cười nhìn anh ta.

“Chắc chắc...Cố Nam Thành, chú cũng có ngày hôm nay.”

Thê nô.

Cố Nam Thành liếc nhìn anh.

Cố Tích Hoa hướng về Tống Thanh Văn gật đầu, nói: “Mưa làm ướt áo, anh đi thay đồ.” Sau đó anh đi về phía phòng tắm.

Tống Thanh Văn cười đáp lại.

Cố Tích Hoa tắm xong đi ra, hướng về sofa ngồi xuống, hỏi: “Chú chờ anh?”

“Ừm.” Cố Nam Thành đưa hình của Thẩm Châm, “Anh thấy thế nào?”

Cố Tích Hoa lật từng tờ, rất đầy đủ, ảnh đầy tháng cũng có, “Là bạn của Thanh Văn?” Quan hệ không phải thân thiết bình thường, nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, trung học...

“Vâng...một người bạn rất thân. Con người rất tốt.” Tống Thanh Văn không biết miêu tả cô gái nhỏ Thẩm Châm này thế nào, vẫn phải xem duyên phận của hai người họ thôi.

Sau khi xem xong, Cố Tích Hoa đặt cuốn album ảnh trên bàn trà, cười như không cười: “...Cố Nam Thành chú muốn anh đi coi mắt ư?”

Cố Nam Thành chẳng ừ hử gì cả: “Năm nay anh đã ba mươi bốn, bên phía dì Triệu gây khó dễ...”

À, hình như đây là một vấn đề. Bà Triệu sắp tức nước vỡ bờ rồi.

“Thanh Văn, em hẹn thời gian đi, cái này anh đem lên xem một chút.” Anh lắc lắc cuốn album trong tay, không nói thêm gì nữa, rồi cầm album lên lầu.

Thanh Văn hơi ngơ ngác. Súc tích nhanh nhẹn, không dài dòng, quyết đoán gọn gàng, phong thái tao nhã điềm tĩnh, những điểm này hình như...là một khoản trong mục tiêu của Thẩm Châu nhỉ... Quan trọng hơn là, tuy rằng Thẩm Châu coi trọng diện mạo, nhưng với sự hiểu biết của cô về Thẩm Châu, kỳ thật cô bạn của cô không thích người có bộ dạng trên hoa ghẹo nguyệt, Cố Tích Hoa không có gương mặt minh tinh sắc xảo...hình như rất tốt...

Có hai cánh tay vươn ra quần lấy cô, cổ hơi ngứa, là hô hấp của Cố Nam Thành.

“Ngủ.”

“Ặc?” Thanh Văn nhìn anh ta. Thật sự chỉ ngủ thôi sao?

Cô không tin.

“Như suy nghĩ của phu nhân.” Cố Nam Thành cười, ôm lấy người đi lên lầu.

6. Chương 6

Tổng Thanh Văn ngủ thẳng đến trưa mới thức dậy, tắm rửa xong, cô ngồi bên giường vừa lau tóc vừa gọi điện cho Thẩm Châu. Cố Nam Thành nói Cố Tích Hoa vừa về nước, có rất nhiều việc công phải xử lý, sắp tới có thể không rút ra được thời gian, Tổng Thanh Văn suy nghĩ một chút quyết định nói trước với Thẩm Châu. “A lô, Thanh Văn?... Cậu chờ một chút...” Bên kia thở hồng hộc như là lục lợi gì đó, “...Tớ muốn hỏi cậu một chuyện...”

“Ừ.” Thanh Văn lên tiếng, đợi bên kia bận rộn.

“Cậu còn nhớ nửa năm trước tớ mua một chiếc váy jean bó sát không...chiếc ONLY đó...”

Tổng Thanh Văn đứng dậy, mở tủ quần áo, ngồi xổm xuống ôm ra một chiếc hộp màu xanh thẫm, cô mở ra — váy jean bó sát người. Cô thở dài một hơi: “...Ổ chỗ tớ này.”

“Ồ, sao ở chỗ cậu?”

“Cậu ghét nó buộc chặt cái bụng hoàn mỹ của cậu.”

Thẩm Châu: “...”

Cô quên mất, lúc trước khi thử cái váy này cô đang hấp tấp, ăn uống rượu chè quá độ, khiến mình tăng thêm năm cân, toàn bộ đều nằm vào vòng eo. Mặc dù Thanh Văn không ngừng khen đẹp, cô vẫn không muốn thấy nó, mua về nhưng ném ở chỗ Thanh Văn, vẫn lười lấy đi. Đó là một chiếc váy bó sát rất hợp với Thẩm Châu, từ vai trái đến bắp đùi, có một đường viền trơn tru, chỗ bụng có nếp uốn nhỏ, buộc vòng eo che giấu phần bụng nhỏ, bởi vì là bó sát, gợi cảm đến mức mê người. Làn da Thẩm Châu trắng nõn, có hai xương quai xanh quyến rũ, phối hợp với vải màu xanh thẫm, vừa xinh đẹp lại thanh thuần, đôi chân dài nhỏ lộ ra, ngay cả Tổng Thanh Văn cũng cảm thấy đỏ mặt. Qua cái nhìn đầu tiên chiếc váy này có vẻ trung lập, được Thẩm Châu mặc vào, lại mặc ra vẻ phong trần của nữ ca sĩ, đối với cách ăn mặc Thẩm Châu rất bình thường, nhìn bản thân trong gương, đôi mắt tròn tròn, ngay cả thể cũng có vẻ quyến rũ... Cô kéo người đi nhưng Tổng Thanh Văn lại lén chạy về mua.

Quần áo hợp với khí chất của Thẩm Châu như vậy, sao có thể bỏ qua...

Tổng Thanh Văn cảm thấy kỳ lạ, Thẩm Châu chẳng phải không muốn thấy chiếc váy này sao, mua về chưa mặc qua lần nào...

“Cậu tìm nó làm gì?”

“Đương nhiên là mặc.” Thẩm Châu mỉm cười, “Thanh Văn, tớ thích một người...”

Được, không cần giới thiệu rồi. Tổng Thanh Văn: “Là người tới qua cậu đuổi theo ư?”

“Ừ, lần gặp đầu tiên đã yêu, lần gặp thứ hai cảm mến, lần gặp thứ ba định cả đời.”

“Tớ không còn gì để nói với người vừa gặp đã yêu một người ở trên đường.”

“Tớ thổ lộ với anh ấy ở ven đường.”

“...”

“Sau đó bọn tớ cùng tới Thục Lưu Hương ăn cơm.”

“...”

“Tớ trêu chọc anh ấy cuối cùng anh ấy trêu chọc tớ ngược lại.”

“...”

“Anh ấy đưa tớ về nhà, còn trao đổi số điện thoại và tóm tắt thông tin cá nhân.”

“...”

“Hôm qua trời mưa, anh ấy bị dính mưa, hai điểm đỏ sẫm, khiêu gợi muốn chết, còn có thể sờ sờ thấy được cơ bụng của anh ấy!”

“...”

“Tớ chọc ghẹo anh ấy, nói ra miệng còn nhẩn tin.”

“...”

“Ở trong mộng tớ đùa giỡn anh ấy cả đêm.”

“...”

“Nhưng mà anh ấy ‘chà đạp’ tớ cả đêm.”

“...”

Tống Thanh Văn cảm thấy thần kinh mình hơi suy nhược. Tình yêu của Thẩm Châm tới rồi cũng không đỡ nổi, sự hưng phấn của cô cũng kéo dài. Thấy cô còn muốn tiếp tục kể lại chi tiết nội dung trong mộng, Tống Thanh Văn run giọng ngăn cô lại: “...Được rồi, được rồi, tớ đã biết...” Xem ra Thẩm Châm và Cố Tích Hoa không có duyên phận, chờ anh về rồi nói một tiếng.

“...Đúng rồi, anh ta tên gì?”

“Cố Tích Hoa.”

Tống Thanh Văn nghĩ rằng —— rõ ràng rất có duyên phận nhỉ?

Buổi chiều Thẩm Châm chạy sang chỗ Tống Thanh Văn lấy quần áo, sau đó hai người đến trung tâm mua sắm mua quần áo, đi dạo hai trung tâm mua sắm, Thẩm Châm mua ba chiếc váy, một chiếc kiểu thực nữ, dây lưng màu trắng buộc vòng eo, một chiếc kiểu chín chắn, váy dài màu xanh thẫm, một chiếc...sexy...màu đen váy ngắn lộ vai nếp uốn tại vòng eo, thật sự rất ngắn...

Tống Thanh Văn: “Vì sao đều là váy?”

Thẩm Châm: “Tiện làm việc.” Cô lại lôi cô bạn đến trung tâm mua sắm khác.

Tống Thanh Văn hỗn loạn trong gió.

Tình yêu khiến cho người phụ nữ điên cuồng, khiến Thẩm Châm phóng túng. Đây là tổng kết của Tống Thanh Văn về hành vi sắp tới của Thẩm Châm.

Rất chính xác, rất hình tượng.

Sao lúc đầu cô không nhìn ra Thẩm Châm là một cô gái nhiệt huyết dâng trào...

Thẩm Châm nhìn bản đồ chỉ đường của trung tâm mua sắm, nói: “Chúng ta đi lâu ba.”

“Mua áo tắm?”

“Ừ.”

“...đồ riêng tư, miễn đi cùng.”

“Xin cậu lên với tớ được không?” Thẩm Châm nói, “Tuần sau công ty dài thọt đi du lịch, đến suối nước nóng Thiên Tứ hai ngày, tớ đã đặt mua trang phục.”

Cuối cùng hai người cùng vừa ý một chiếc áo tắm, dùng hồng nhạt làm màu chính, viền đen, kiểu dáng kín đáo, may vừa người, kiểu buộc ra sau gáy, để lộ đầu vai tinh xảo của Thẩm Châm, lại lộ ra vòng eo nhỏ, Thẩm Châm rất hài lòng.

Dạo phố xong, hai người xách theo túi lớn túi nhỏ ngồi trong quán cà phê thường đến ăn chút bánh ngọt.

Tống Thanh Văn nghĩ nghĩ, nói: “Thẩm Châm, cậu nghiêm túc ư?”

Thẩm Châm ngồi phịch trên sofa uống đồ lạnh, nghe được những lời này cô thần nhiên ngó nhìn người đối diện: “Không nghiêm túc thì sao tớ lại xài một tháng tiền lương để mua quần áo chưa bao giờ mặc?”

Tống Thanh Văn nhìn cô.

Thẩm Châm ngồi thẳng lưng, thở dài một hơi, nghiêm túc nói: “Cậu có loại cảm giác này không, một người ở trong mắt người khác có lẽ rất bình thường hoặc là không có điểm gì nổi bật, nhưng khi cậu nhìn thấy anh ấy, lúc đối diện với tầm mắt của anh ấy, cậu chợt nghe thấy một âm thanh đâu đó ở trong lòng nói ‘à, đúng vậy, chính là anh ấy’?”

Tống Thanh Văn nhớ tới khi cô vừa tốt nghiệp tham dự cuộc họp tuyển dụng, thời tiết rất nóng, cô đã đợi rất lâu mới đến phiên mình, đi vào phòng phỏng vấn, bốn người, ba nam một nữ, cô nói: “Xin chào...” Ngẩng đầu lên, cô liền đối diện với khuôn mặt bình tĩnh nghiêm túc của Cố Nam Thành, câu nói kế tiếp liền tan biến. Người đàn ông nhìn thẳng vào cô, rõ ràng mắt đối mắt, nhưng cô luôn có cảm giác ánh mắt kia đã găm căn toàn thân cô. Cô nghe trong lòng mình có tiếng nói: này, Tống Thanh Văn, mi xong rồi.

Thẩm Châm nhìn đôi mắt lơ mơ của Tống Thanh Văn, hai má ửng đỏ, biết cô bạn mình chắc chắn nhớ tới Cố Nam Thành. Lúc này, di động của Thẩm Châm vang lên, cô nhìn biểu thị cuộc gọi đến trên màn hình, nhịp tim bỗng nhanh hơn — “Thẩm tiên sinh gọi đến”. Tống Thanh Văn không phát hiện, chỉ thấy Thẩm Châm cố gắng đè nén khoe miệng nhếch lên rồi tiếp máy: “A lô.” Ánh mắt cười thành một đường, lấp lánh trong suốt.

7. Chương 7

Âm thanh bên kia cũng rất khoan khoái, anh cầm điện thoại ánh mắt thật sâu, khuôn mặt cũng rất dịu dàng: “Buổi tối em muốn đi đâu ăn?” Câu hỏi này...chỉ có một người đàn ông tự tin và mạnh mẽ mới có thể nói vậy với một người phụ nữ, anh không phải hỏi “Buổi tối có được không”, cách hỏi như vậy nhìn như tôn trọng phía nữ, thực ra ở sâu trong lòng người đàn ông còn đang trong giai đoạn thăm dò thử nghiệm mối quan hệ này, chưa muốn để lộ bản thân quá nhiều trong mối tình này, mà câu “Buổi tối muốn đi đâu ăn”, chứng tỏ rằng buổi tối của cô đã thuộc về anh, không cho phép từ chối cũng không được phản bác, cứng rắn mà lại khí phách, đi đâu ăn mới là tôn trọng cô, cùng lúc biểu hiện vẻ dịu dàng tinh tế hào phóng lịch sự của anh. Đây quả là...trúng tất cả điểm đòi hỏi của Thẩm Châm.

Thẩm Châm hít một hơi thật sâu như hít thuốc phiện, nói: “Gần đại học F có một quán mì thịt bò ăn ngon lắm.”

“Được, tám giờ anh tới đón em.”

“Vâng.”

Cúp máy, Thẩm Châm hí hóp mắt lại. Một người đàn ông, không bài xích bản cùng, không khoe khoang giàu sang, có thể vào tiệc rượu cao cấp, cũng bằng lòng ngồi ở quán nhỏ ven đường. Người như thế, sau khi kết hôn mới có thể đồng cam cộng khổ, ở bên nhau lâu dài.

Đẹp trai quá đi!!!

Tuyệt vời quá xá!!!

Thẩm Châm chịu đựng 10086 con thảo nê mã* lao nhanh trong lòng mà giữ sắc mặt bình thường ăn uống. Tống Thanh Vân trông thấy người đối diện muốn cất tiếng cười to nhưng dốc sức duy trì hiện trạng, cô thở dài một hơi.

(*) thảo nê mã

Bây giờ rồi, Thẩm Châm nhận được tin nhắn của Cố Tích Hoa —— đang trên đường tới.

Thẩm Châm vừa thay váy vừa chú ý di động phát sáng trên bàn trang điểm, bốn chữ vô cùng đơn giản thêm một dấu chấm tròn lại khiến tim cô đập nhanh, tay run lên, tay kéo phéc mơ tuya liền kẹp phải da thịt, đau đến mức ứa ra mồ hôi lạnh.

Mơ nó! Trong lòng cô mắng to một tiếng, xoay lưng nhìn, chéch qua một phía trên cổ của người trong gương có một dấu đỏ. Cô cẩn thận kéo phéc mơ tuya lên, vén tóc, nhìn trong gương cười cười. Người đẹp tóc dài trong gương làn da trắng mịn, lông mày thanh tú đôi mắt trong veo, khoé mắt cong lên tươi cười. Thẩm Châm là mẫu người đẹp tự nhiên, không thích cũng chưa bao giờ trang điểm. Bởi vì cô nói rằng ——

Lúc làm tình ai thích nhắm nháp khuôn mặt đầy phấn hoá chất chứ?

Nhưng son môi vẫn có thể chấp nhận, đây cũng là đồ trang điểm duy nhất cô sẽ mua. Cô chọn màu hồng phấn rất nhạt, bóng bẩy ướt ướt, hiệu quả như son bóng.

Cô xem đồng hồ, đã bảy giờ năm mươi phút, cô kéo bức màn ra nhìn xuống dưới, một chiếc Phaeton đứng lúc ngừng dưới lầu nhà trọ, người đàn ông từ ghế lái đi ra, anh nhìn lên trên đối diện tầm mắt của Thẩm Châm. Hôm nay anh ăn mặc một bộ đồ thoải mái, màu sắc nhẹ nhàng, kiểu dáng cũng rất bình thường, nhưng mặc trên vóc dáng của anh lại đặc biệt cao ngất điển trai. Cố Tích Hoa nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm. Thẩm Châm hít thở hơi khó khăn, người đàn ông này rất có khuynh hướng cảm xúc!

Thẩm Châm đi xuống lầu, ở trong thang máy đối diện với bức vách phản chiếu mà nhìn chính mình. Ồ, váy thực nữ màu trắng, rất đoan trang cũng rất trẻ trung, không lộ ngực cũng không lộ đùi, mái tóc dài xoã ra, che hơn phân nửa bờ vai, đẹp lắm, rất đẹp! Cô gật đầu với mình rồi đi ra ngoài.

Vừa đi ra cô liền hối hận. Ánh mắt của Cố Tích Hoa đầu tiên đảo qua vai cô, ánh mắt sâu thẳm thêm vài phần, rồi lướt qua...vòng eo nhỏ bé của cô, cặp đùi được làn váy bao bọc, lộ ra bắp chân nhỏ... Nhìn trở lại khuôn mặt cô, anh dán mắt vào bờ môi mật ngọt, ánh mắt lại sâu thẳm thêm mấy phần.

Thẩm Châm cảm thấy mình là kẻ gian bị coi xét!

Nhưng cô rõ ràng ăn mặc rất bình thường mà?!

Thẩm Châm không biết, mái tóc dài của cô phủ trên bờ vai trắng nõn mịn màng, lộ ra xương quai xanh có thể lơ mơ trông thấy là gợi cảm biết bao, vòng eo của cô vốn đã nhỏ, dây lưng màu đen buộc quanh càng có vẻ mảnh khảnh mà khiến anh muốn ôm lấy, anh phải nắm chặt hai bàn tay để đẩy lùi tà khí muốn chạy loạn, bắp chân dài nhỏ ở phía trên được làn váy che khuất khiến người ta mơ mộng. Bờ môi hồng sáng bóng quả thực dụ dỗ anh hôn lên đó.

Ba mươi mấy năm nay Cố Tích Hoa không ham thích chuyện tình dục, trừ phi cần phải tiết dục, cũng là tự mình giải quyết. Chỉ nhìn một người mà có dục vọng thế này, coi như là lần đầu tiên.

Nếu không nghĩ tới hai người mới gặp mặt lần thứ hai, nói không chừng anh sẽ trực tiếp đè người tại ven đường.

Anh mở cửa xe, âm thanh hơi khàn khàn: “Lên xe.”

“Ồ” Thẩm Châm cúi đầu, ngồi vào ghế phó lái. Nhìn từ trên xuống dưới, tự nhiên...

Cố Tích Hoa mấp máy môi, gân xanh nổi trên trán. Đây là đã lâu không tiết dục sao, anh suy nghĩ.

Anh ngồi vào ghế, khởi động xe, không hề nhìn qua người bên cạnh.

Thẩm Châm mở cửa kính xe, thở ra một hơi. Bầu không khí trong xe thật kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy nóng hổi khó hiểu.

“Đóng cửa.” Anh nói, “Rất dễ nhưc đầu.”

“Em nóng.” Cô ưỡn khuất.

“Chỉnh lên một chút.” Anh thở dài.

Thẩm Châm điều chỉnh cửa kính xe cao lên một tí.

“Thêm chút nữa.”

Lại lên một tí nhưng chẳng giải quyết được vấn đề.

Lúc này gặp phải đèn đỏ, xe dừng lại. Cố Tích Hoa khom người qua, chỉnh cửa kính xe cao lên phân nửa, khi đang nói chuyện hơi thở anh phả trên mặt cô: “Em đừng quậy nữa.” Thẩm Châm càng nóng, tư thế này rõ ràng không được tự nhiên lại nguy hiểm, nhưng cô chỉ nghĩ rằng bộ dáng khi anh nói “Em đừng quậy nữa” gọi cảm muốn chết thôi.

Vì thế chuyện đầu tiên cô làm hôm nay khiến cô hối hận ——

8. Chương 8

Cô hơi ngắc đầu —— hôn trúng cằm anh. Kỳ thật là hôn trật, cô muốn hôn má anh cơ... Ai bảo anh lùi lại nhanh quá, chỉ cọ trúng cằm thôi... Cố Tích Hoa lui về, ánh mắt sâu thẳm, anh nhìn cô chằm chằm, trái tim Thẩm Châm đập liên hồi, không thể chống cự cái nhìn chăm chú của anh, cô dứt khoát nhắm một mắt, nghiêng đầu không để ý tới. Đây là ngoài ý muốn, tuyệt đối không có lòng. Tuyệt đối không phải!

“Em cố ý.” Anh nói, âm thanh vừa thấp vừa mập mờ. Thẩm Châm ngó anh một cái, Cố Tích Hoa nhìn đèn đỏ: “Không đủ thời gian.”

Năm mươi bốn giây.

Bầu không khí trong xe quá áp lực kỳ lạ, Thẩm Châm theo bản năng muốn chạy trốn. Lúc này lấy lại tinh thần cô thực muốn kéo mình ra.

Sắc đẹp mê hoặc bị sắc đẹp mê hoặc mà!! Đức hạnh của mi đâu, Thẩm Châm!

Đây mới là lần gặp thứ hai thôi mà!!!

Rốt cuộc đèn xanh sáng, anh nhấn chân ga, xe lao đi rất nhanh, Thẩm Châm hoảng sợ, “...Chạy...chạy chậm một chút...”

Người bên cạnh chẳng có biểu cảm gì trên mặt, tốc độ xe không chậm ngược lại còn nhanh hơn, trở tay một cái liền đi vào con đường nhỏ không người, anh tìm một chỗ trống để đỗ xe, xe hoàn toàn ngừng lại. Cố Tích Hoa kéo dây an toàn ra, anh đến gần hung hăng cắn đôi môi đỏ mọng quanh quẩn trong đầu từ này đến giờ... Sự tấn công mạnh mẽ quyết liệt kia khiến Thẩm Châm chỉ có thể bám lấy anh...

Không biết qua bao lâu, nụ hôn nhẹ dần, bờ môi Cố Tích Hoa đặt xuống những nụ hôn nhỏ vun trên mặt và đôi môi cô, tay cô vẫn siết thật chặt.

“...Ừm...” Thẩm Châm rốt cuộc lấy lại tinh thần, nhin không được mà rên rỉ một tiếng.

“...Không được kêu.” Âm thanh của anh thấp đến đáng sợ, tiếng thở dốc ồ ồ vang bên tai cô, lỗ tai càng đỏ hơn, như là có thể trích ra máu, phân nửa là xấu hổ, phân nửa là nóng hổi.

Thẩm Châm khóc không ra nước mắt, không phải cô muốn kêu ra đâu, ai biết vừa lên tiếng lại thành như vậy... Hơn nữa đây an toàn thế nào đây...cô hoàn toàn bị trời tại chỗ ngồi, muốn chạy trốn cũng chẳng thoát được...

Đôi mắt cô rưng rưng, uất ức nhìn người đàn ông trên người mình.

“...Không được nhìn.” Anh hung hăng cắn miệng cô một cái, rồi liếm đi nước mắt tại khóe mắt, “Em cũng không được nhúc nhích, không được nói chuyện.”

Cô từ từ nhắm hai mắt, qua hồi lâu mới cảm giác ghé dựa đầu hồi, có người cài cúc áo cho cô, rồi kéo dây lưng và phéc mơ tuya lại.

“Được rồi.” Âm thanh của anh vẫn còn hơi khàn.

Thẩm Châm mở mắt ra, đối diện với khuôn mặt kia gần trong gang tấc. Hai người đều hơi chật vật, nhiệt độ trên mặt Thẩm Châm vẫn đỏ bừng chưa giảm xuống.

Cố Tích Hoa điều chỉnh hơi thở của mình một chút, anh ngồi lại ghé lái, khởi động xe, chạy về con đường lớn lần nữa.

Mười lăm phút, cô suy nghĩ.

Khi dừng lại, thời gian trên xe biểu thị 20:30, hiện tại là 20:45. Cô đột nhiên hiểu được ban nãy anh nói “Không đủ thời gian” là ý gì.

Cô chẳng qua “không cẩn thận” cọ vào cằm anh, anh có cần trả thù lâu như vậy không? ()

Thực ra, nếu nói vừa rồi cô không sợ hãi, khẳng định là giả.

May mà,

May mà anh dừng lại.

9. Chương 9

Hai người im lặng không nói gì, mười lăm phút sau họ chạy tới đại học F. Cố Tích Hoa tìm chỗ đỗ xe, nơi đó cách quán mì chừng mấy phút đi đường, hai người cùng đi về phía đó. Đây là một con phố sinh viên, buổi tối từ tám giờ đến mười giờ là thời điểm náo nhiệt nhất, dòng người đông đúc, ngã tư đường vốn chật hẹp còn bị những quầy hàng bày bán, không gian qua lại chẳng còn bao nhiêu. Cố Tích Hoa ôm Thẩm Châm vào trong ngực mình, che chở cô đi về phía trước, có người cố ý chen chúc về phía bên này, ánh mắt vô tình đảo qua người Thẩm Châm, cánh tay của anh ôm cô lại càng siết chặt hơn, trả về người nọ ánh mắt thâm sâu. Người đó nhận thấy tầm mắt của anh, ầm ỨC không chen chúc nữa. Tới trước quán mì, một hàng xếp thật dài ngoài cửa quán, tất cả đều chờ ăn mì thịt bò.

Thẩm Châm rầu rĩ, cô đã quên hôm nay là cuối tuần, người tới đây ăn sẽ nhiều gấp đôi hơn ngày thường.

Cố Tích Hoa không nói gì, anh dẫn cô đi vào, chủ quán là một vị hơn năm mươi tuổi, trông thấy hai người bọn họ, bà ấy kêu lên: “Tích Hoa?” Bà ấy vội giao chuyện trong tay cho nhân viên phục vụ rồi lấy khăn lau tay, “Cậu về khi nào thế?”

“Mới đây.”

“Ăn gì?” Chủ quán cười cười, “Tôi đích thân làm cho.”

“Em ăn gì?” Anh hỏi cô.

Thẩm Châm: “Hai bát mì thịt bò, một bát cho nhiều rau thơm, với lại thêm một phần thịt bò.”

“Được!” Chủ quán xắn tay áo lên, “Hai người vào bên trong ngồi đi, lát nữa sẽ có người bưng tới.”

Cố Tích Hoa dẫn cô đi vào, “bên trong” là chỉ một gian phòng nhỏ bên ngoài phòng bếp, Thẩm Châm chưa bao giờ biết quán ăn nhỏ này có một “phòng khách quý” riêng rẽ như vậy.

“Đây là chỗ bọn họ dùng bữa, bình thường không dùng tiếp đãi khách.” Cố Tích Hoa nói.

Thẩm Châm nhướng mày, ý là “Nếu không dùng tiếp đãi khách thì chúng ta vào bằng cách nào”.

“Anh là cổ đông ở đây.”

Thẩm Châm càng kinh ngạc hơn, một quán ăn nhỏ thế này còn thực hành hình thức đầu tư cổ phần?

“Trước đây bọn họ thiếu vốn, anh liền nhập cổ phần.”

Thẩm Châm không hỏi nhiều, hiện tại cô đang rất vui sướng đây, khỏi cần xếp hàng mà có thể lập tức được ăn mì thịt bò.

Mì nhanh chóng được bưng lên, sa té cay nồng đỏ rực, rau thơm xanh mướt, mì nóng hổi...rất ngon miệng a.

Hai người đang ăn vui vẻ, đột nhiên từ phía sau có một đôi tay che mắt Thẩm Châm, cô bị sặc một chút.

“Tiểu Châm Châm, đoán xem tôi là ai?” Giọng nam cổ ý méo mó, lộ ra vẻ kỳ quái.

Tần Hiểu Ba.

Thẩm Châm vừa nghe thấy âm thanh kia chợt cảm thấy thành phố này cũng thật đặc biệt nhỏ bé. Không đợi động tác của cô, bàn tay che mắt cô đã bị người ta hất ra. Cố Tích Hoa đang đứng bên cạnh, sắc mặt rất khó coi.

“Cố tổng?” Tần Hiểu Ba xoa bàn tay bị hất ra, vẻ mặt vốn muốn nổi nóng trong nháy mắt chỉ còn tươi cười, “Sao anh lại đến chỗ thế này?”

“Đi cùng bạn gái.”

“Ồ, bạn gái à.” Tần Hiểu Ba lướt nhìn Thẩm Châm, “Ánh mắt của Cố tổng thật tinh tường, Thẩm Châm của chúng tôi là một cô gái tốt, đặc biệt hiểu chuyện, hẹn hò với người khác chưa bao giờ chọn nơi đắt tiền.”

Thẩm Châm thiếu chút nữa là đứng dậy. Ba chữ “cô gái tốt” kia đặc biệt tăng thêm khẩu khí, câu nói kế tiếp lại làm cho anh ta như là đã trải qua mối tình với Thẩm Châm.

Cố Tích Hoa thản nhiên “Ừm” một tiếng, ý tứ đuổi người rất rõ rệt.

Đáng tiếc người nào đó không cảm thấy.

“Thịt bò ở đây ngon không?” Anh ta cười ha hả, “Đúng lúc tôi quen ăn thịt cá, cũng muốn nhớ lại chút hương vị cạnh trường. Cố tổng không ngại ghép chung bàn chứ?”

Thẩm Châm bĩu môi, cô hiểu tính cách của Tần Hiểu Ba hơn ai hết, không phải cô muốn hiểu anh ta, mà là người này khi theo đuổi cô trong bốn năm trời thật sự có đủ loại hành vi kỳ lạ, khiến cô không hiểu biết cũng khó. Keo kiệt, hư vinh, đáng khinh, miệng mồm ti tiện nhất gan, bản thân không chiếm được thì sẽ bắt chắp không cho người khác chiếm được. Thế cho nên trong bốn năm đại học, người dám thổ lộ với cô đã giảm đi hơn phân nửa, bảo đảm anh ta đã gián tiếp vào cuộc sống đại học yên bình bốn năm trời của Thẩm Châm. Đương nhiên, chỉ cần anh ta xuất hiện, cô chắc chắn buồn nôn cả tuần.

“Em ăn xong chưa?” Cố Tích Hoa hỏi cô.

Dù ăn chưa xong nhưng gặp phải Tần Hiểu Ba —— “Xong rồi.”

“Vậy đi thôi.” Anh nắm tay cô, tách cô và người kia ra, “Đương nhiên không ngại. Tần tổng chúng tôi ăn xong rồi, anh tùy ý.” Nói xong anh kéo cô rời khỏi quán mì.

Hai người đi bên ngoài, anh vẫn nắm tay cô, có điện thoại gọi tới, chắc là việc công ty.

“...Đổi lại công ty trước đó đi, cậu Chu không phải mở một công ty thiết kế sao, anh liên lạc thử xem.”

“Không có nguyên nhân gì...”

“Ừ, cứ như vậy.”

Cúp máy, hai người đã đi dạo tới sân trường của đại học F, Cố Tích Hoa không nhắc tới chuyện đã xảy ra trước đó tại quán mì, Thẩm Châm vốn cho là thế này —— đàn ông không truy hỏi quá khứ của phía nữ hơn nữa tôn trọng phía nữ mới là người đàn ông cô muốn, cô luôn có trực giác Cố Tích Hoa là người như vậy.

Thế nhưng...

Khi tình huống này phát triển như suy nghĩ của cô, Thẩm Châm lại bắt đầu thấp thỏm, người bên cạnh có phải không để ý đến cô không.

Không phải nói để ý mới có thể truy hỏi, không thèm để ý ngay cả hỏi cũng không hỏi sao?

Tình huống vừa rồi...rất dễ khiến người ta hiểu lầm...

Thẩm Châm làm bộ như tùy ý nói: “...Bọn em là bạn học thời đại học.” Ngoài cái đó ra thì không có bất cứ quan hệ rồi rắm gì.

“Ừ.” Câu trả lời của anh còn tùy ý hơn cô.

Thẩm Châm gật đầu, cái này coi như giải thích, tin hay không tùy anh.

“...Anh ta thích em, em không thích anh ta.” Con gái có vài người theo đuổi cũng rất bình thường.

“Ừ.”

“...Anh ta theo đuổi em bốn năm trời, em vẫn không đồng ý.” Cho nên lời nói khi nãy của anh ta khiến người khác hiểu lầm.

“Ừ.”

Thẩm Châm nổi giận, bĩu môi, không thêm để ý thì thôi, bà đây cũng không lo tới, hừ.

“Nhưng hiện tại em là của anh.” Anh nói. Bàn tay nắm tay cô ầm ập khô ráo lại an toàn. Quá khứ của em anh không hỏi tới, đó là chuyện của em, được hiện diện trong tương lai của em, đó là vinh hạnh của anh. — “Sherlock”.

Gương mặt Thẩm Châm không thay đổi: “Ồ.”

Cô hơi nghiêng đầu, khoé miệng không dè nén được mà vểnh lên.

10. Chương 10

Đại học F là trường cũ của Thẩm Châm, cô vốn nghĩ tới có một ngày sẽ cùng người đàn ông của mình tay trong tay ôn lại kỷ niệm xưa, cô cũng tưởng rằng sẽ rất lãng mạn, nhưng mà — Hiện tại cô trông thấy những nữ sinh tóc dài bồng bênh chân tay mảnh khảnh đầy sân trường, cô chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Những khuôn mặt ngây thơ thoải mái này nhiều lần nhắc nhở cô — Thẩm Châm mày già rồi. Ba tháng nữa mày sẽ hai mươi lăm, thanh xuân đã tiến vào giai đoạn cuối.

Cố Tích Hoa nhận thấy người bên cạnh tâm tình dao động, hỏi: “Em sao thế?”

“...Không có gì.” Thẩm Châm trả lời ỉu xiu. Cô rõ ràng cảm thấy như là ngày hôm qua mình còn thi CET*, hôm nay sao lại trở thành sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về nhà rồi chứ?

(*) College English Test: bài kiểm tra tiếng Anh toàn quốc dành cho sinh viên đại học chưa tốt nghiệp và sau khi tốt nghiệp tại Trung Quốc.

“Anh già rồi, Thẩm Châm.” Cô nghe thấy người bên cạnh khẽ hít một hơi, Thẩm Châm ngơ ngác.

Hai người vừa lúc đi dạo tới sân bóng rổ, có vài nam sinh tinh thần phấn chấn ùn ùn đầm đìa mồ hôi đang chơi bóng rổ.

“Anh đã rời khỏi trường mười mấy năm rồi.” Anh cười, “Thời gian trôi qua nhanh thật.”

Thẩm Châm nắm tay anh thật chặt. F*ck, người đàn ông chín chắn này lại mang theo ánh mắt buồn bã của chàng thiếu niên có thể phóng điện cả con phố nữ sinh trẻ trung đấy?!

Cố Tích Hoa anh khẳng định không phải đang cố ý quyến rũ em chứ? ()

Thẩm Châm bị anh quấy nhiễu, không còn rảnh tiếc nuối cho bản thân, cô hăng hái kể lại cuộc sống đại học của mình, những năm tháng trốn học, những năm tháng thi rớt, những năm tháng nằm trên giường ký túc xá giống như ở cũ cùng với những đêm say khướt điên cuồng không trở về ký túc xá... Cố Tích Hoa không nói nhiều lắm, nhưng có thể nhận thấy anh rất chăm chú lắng nghe, ánh mắt dịu dàng, khoé mắt duyên dáng, đáng vẽ tao nhã kia thu hút rất nhiều cái ngoái đầu của các nữ sinh.

Đi tới dưới lầu ký túc xá Thẩm Châm đã từng ở, không thay đổi gì so với hai năm trước, trên ban công vẫn phơi ra giường quần áo, ngoài cổng vẫn là nam sinh đang đợi bạn gái, những chiếc xe đạp đầy màu sắc đỗ tại ven đường.

Thẩm Châm nói: “Thẩm tiên sinh, hôn em.”

Cô mặc chiếc váy trắng thuần khiết, mái tóc xoắn xoắn ra mềm mại, ngửa lên khuôn mặt trẻ trung sinh động, đôi mắt toả sáng, khoe miệng khẽ nhếch, cô nói: hôn em.

Cố Tích Hoa nhẹ nhàng in lên trán cô một nụ hôn, bờ môi dán lên cái trán mịn màng của cô: “...Kiểu Trung Quốc hay là kiểu Pháp?”

“Anh không nhịn được thì kiểu Trung Quốc, nhịn được thì kiểu Pháp.” Cô cũng không muốn làm lần nữa trước công chúng.

“Anh sẽ cố gắng hết sức.” Hai bờ môi tiếp xúc, anh kéo cô vào trong ngực, hôn thật sâu. Tay anh rất nóng, quần chặt vòng eo của cô, nụ hôn của anh rất sâu, muốn tránh cũng không thể tránh, không nơi trốn chạy, ngoại trừ đi theo.

Hôn thật lâu, Thẩm Châm cảm thấy mình cần dưỡng khí, càng cảm giác được bàn tay trên eo quần chặt hơn, như là đang cố hết sức kiềm chế. Cô mở mắt nhìn anh, đôi mắt u ám kia khiến cô hít thở không thông. Nên nói dừng lại thôi!

Tiếng bàn luận và tiếng hưng phấn nhỏ bé càng ngày càng nhiều ở xung quanh —— Thẩm Châm nghĩ rằng, đây là chuyện thứ hai khiến cô hối hận ngày hôm nay.

Cho mấy người xem phim à, vớ vẩn! T T

Người ôm cô dần dần ngừng lại, nhưng anh đang cười. Thẩm Châm đỏ mặt kéo anh chạy đi.

Ban đầu khi vào đại học, mỗi ngày Thẩm Châm đều trông thấy mấy cặp tình nhân dính lấy nhau hôn môi chụt chụt dưới lầu ký túc xá, ân ái đầm thắm không biết xấu hổ, khiến Thẩm Châm mỗi lần đi ngang qua đều sẽ thê thốt với ông trời, sau này bà đây có bạn trai nhất định dẫn về đây chụt chụt... Vì thế chấp niệm của Thẩm Châm dẫn đến...hành động kia của ngày hôm nay.

Đi dạo xong, Cố Tích Hoa đưa cô về nhà, trên đường trở về Thẩm Châm luôn suy nghĩ một vấn đề —— tiến triển thế này cũng quá nhanh nhỉ?

Là lần gặp thứ hai? Phải không?

Thật sự như thế này, được không?

Càng quá mức chính là —— cô lại cảm thấy tất cả như thế —— thuận lý thành chương (hợp lý).

Là thuận lý thành chương nhỉ? Phải không?

Mặc dù chỉ gặp nhau hai lần, nhưng mà —— Cố Tích Hoa đã cho cô cảm giác an toàn và số phận đã an bài mà hơn hai mươi năm nay cô chưa từng có —— có lẽ cái này gọi là định mệnh em yêu anh?

La la la la la la...

Xuống xe, cô nheo mắt cười với người ngồi trên ghế lái: “Lần sau gặp, Thẩm tiên sinh.”

Cố Tích Hoa cười cười: “Lần sau gặp, Cố phu nhân.”

Thẩm Châm đi đến cổng, lại đột nhiên xoay người, trông thấy anh còn chưa đi, cô chạy về buồn rầu nói: “Em đã bắt đầu nhớ anh rồi, làm sao bây giờ?”

Cố Tích Hoa: “Làm lại lần nữa?”

Thẩm Châm chạy đi.

Lên lầu, vào cửa nhà, Thẩm Châm kéo màn ra nhìn xuống, xe còn chưa chạy, người trong xe thấy cô, bắt đầu khởi động xe. Thẩm Châm hô to một tiếng: “Cố Tích Hoa!” Anh chỉ thấy bức màn tung bay.

Hai phút sau Thẩm Châm gõ cửa kính xe, cười tủm tỉm nhìn anh. Cố Tích Hoa cảm thấy cô đáng yêu muốn chết.

“Nếu em không đi anh thật sự làm lại lần nữa.” Âm thanh của anh đã hơi khàn khàn.

Thẩm Châm ôm đầu anh, hung hăng hôn lên rồi lại hung hăng cắn một cái —— “Tạm biệt, Thẩm tiên sinh!”

11. Chương 11

Sau khi Cố Tích Hoa về nước, anh thật sự rất bận rộn, kết nối sự nghiệp nước ngoài, phát triển sự nghiệp trong nước, còn phải đối phó đủ thứ chuyện bên phía bà Triệu, mỗi việc đều bận đến sứt đầu mẻ trán, đến nỗi hai tuần nay vẫn chưa một lần gọi điện thoại cho Thẩm Sâm, lại càng khỏi nói đến việc gặp mặt. Thẩm Sâm thỉnh thoảng gửi tin nhắn cho anh, nếu anh không họp hay không gặp khách thì hai ba giờ sau trả lời lại là chuyện bình thường. Hôm nay anh đi công tác, hiếm có giờ trống trước mười hai giờ, tắm rửa xong đang chuẩn bị gọi điện cho Thẩm Sâm thì di động vang lên, có tin nhắn gửi đến.

Là tin nhắn của Thẩm Sâm, trên đó có tấm ảnh của cô, phía dưới viết —— Cố phu nhân mặc đồ tắm có phải rất đẹp hay không? Cô còn gửi qua biểu tượng cảm xúc vô cùng đặc ý.

Đó không phải là hình cá nhân của Thẩm Sâm, bốn nam ba nữ, Thẩm Sâm đứng bên trái ngoài cùng. Đằng sau là bốn người đàn ông.

Anh nheo mắt, gửi tin nhắn trả lời.

“Em ở đâu?”

“Suối nước nóng Thiên Tứ.” Nói xong trong giọng điệu còn có tiếng ngâm nga, xem ra tâm trạng rất tốt, “Công ty tổ chức, đi du lịch.”

“Thú vị không?”

“Cũng được, ánh nắng rất tốt.” Cô nghe thấy bên kia hình như đang di chuyển, cô hỏi, “Anh còn chưa về nhà ư?”

“Ừ, đi công tác.”

Nghĩ đến tấm ảnh vừa gửi qua, Thẩm Sâm cười: “Thẩm tiên sinh, anh còn chưa đánh giá tấm ảnh em đã gửi qua.”

Cố Tích Hoa nghe được câu này liền nhớ tới đôi tay đặt trên vai cô, ánh mắt anh tối sầm lại: “Đẹp lắm.”

“Vì sao không phải hoàn mỹ?” Thẩm Sâm bắt mồm.

Nếu không có bốn người đàn ông và đôi tay kia, anh suy nghĩ.

“Mở cửa.”

Thẩm Sâm sửng sốt, cô tưởng rằng mình nghe lầm, mở cửa?

“Khách sạn Thiên Tứ phòng A901, Cố phu nhân xin mở cửa.”

Thẩm Sâm hết hồn làm rớt di động trên giường, cũng không kịp suy nghĩ nhiều mà nhảy qua mở cửa —— Cố Tích Hoa mặc đồ ngủ đang đứng ngoài cửa nhìn cô, anh giờ di động lên: “Đồ tắm?”

Thẩm Sâm bất giác lùi về sau một bước.

“Đàn ông?” Anh tới gần một bước.

Thẩm Sâm lại lùi một bước.

“Tay trên vai?”

Thẩm Sâm lùi tiếp. F*ck, quá áp lực đi!

“Anh...anh...sao lại ở đây?”

“Đi công tác.”

Thẩm Sâm rơi lệ đầy mắt, cần phải có duyên đến thế hay không?

“Em cố ý.” Anh nói.

“Ừ, cố ý.” Vì trả thù anh cả buổi không trả lời tin nhắn khiến cô bực bội trong lòng, còn có hai tuần chưa gọi cho cô cú điện thoại nào.

“Anh khoá cửa rồi.” Anh nói.

“Em sai rồi!” Thắm Châm quát to một tiếng nhảy lên giường, dùng chăn bọc mình lại, chỉ lộ ra đôi mắt ướt át sau khi tắm rửa mà nhìn anh.

Cô nam quả nữ, củi khô bốc lửa, mẹ nó rất đáng sợ!

Cố Tích Hoa đi qua muốn kéo người trong chăn ra, Thắm Châm nắm chặt chăn lẫn lộn lung tung, chính là không cho anh thực hiện —— “Không muốn không muốn không muốn!”

Cố Tích Hoa: “...” Anh rất muốn bóp chết một cái bánh chưng nào đó đang lẫn lộn trên giường.

Cuối cùng, người nào đó tự làm tự chịu —— bọc rất chặt, lẫn tới tấp, cô làm ngạt chính mình.

“Cố Tích Hoa, mau kéo...ngộp...” Thắm Châm lẩm bẩm, “Cố Tích Hoa, Cố Tích Hoa, Cố Tích Hoa...” Âm thanh kia bởi vì khó chịu mà mang theo tiếng nức nở run rẩy, thu hút ánh mắt đã thành sâu hút của người nào đó.

Anh dùng sức kéo một cái, lôi người bên trong ra, Thắm Châm ngạt thở khiến mặt mũi đỏ bừng, sau khi ra ngoài cô thở mạnh từng hơi, tóc dính mồ hôi nhễ nhại trên mặt, hình ảnh thế này như là sau khi làm vận động nào đó mà kiệt sức... Gân xanh trên trán Cố Tích Hoa nổi lên, người nào đó lại còn không tự giác, co vào lòng anh lẩm bẩm: “Em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi mà... Ai bảo anh không gọi điện thoại...” Mùi hương của người con gái toả ra từ mái tóc tiến vào mũi anh, thân thể trong lòng dính lấy anh, bởi vì ban nãy lẫn qua lẫn lại mà hai nút áo ngủ đã bung ra, mơ hồ có thể thấy được sự hấp dẫn của người con gái, mái tóc mềm mại gài vào ngực anh... Cố Tích Hoa cảm thấy —— hiện tại anh nên lập tức đập cửa đi ngay, nhất định phải làm.

Vì thế anh đứng lên, Thắm Châm bởi quán tính mà nằm sấp xuống, lại vừa lúc quẹt phải anh liền kéo dây áo ngủ của anh ra...

Trong phòng yên tĩnh trầm lặng ——

Thắm Châm: “...”

Cố Tích Hoa: “...”

Cố lão nhị: “...”

Dây áo ngủ: “...”

Thắm Châm nhắm mắt, rồi ngã xuống: “Người này đã chết, có việc xin đốt tiền giấy.”

Cố Tích Hoa: “...”

Cố lão nhị: “...”

Dây áo ngủ: “...”

Sau một lúc lâu, Cố Tích Hoa buộc lại áo ngủ, hôn người đang giả vờ ngủ say: “Ngủ ngon.”

Người đi thật lâu Thắm Châm mới mở mắt ra, cô ôm chăn hít một hơi thật sâu, cười ngọt ngào ngủ thiếp đi.

12. Chương 12

Ngày hôm sau đến lúc trở về, Thắm Châm cùng đồng nghiệp ra khỏi khách sạn, cô lén lút nhìn xung quanh, quả nhiên trông thấy chiếc xe Phaeton W12 đậu ở góc xéo đối diện, Thắm Châm theo những người khác chuẩn bị lên xe, quản lý ở bên cạnh trừng mắt nhìn cô, bực bội bĩu môi —— đứng lên xe. Thắm Châm nhấc chân lên rồi lại thả xuống, cô đến bên cạnh, hỏi: “Có việc gì?” “...” Quản lý không nói lời nào chỉ là liếc nhìn cô đầy ẩn ý.

Thắm Châm: “...”

Đội ọi người lên gần hết, ông ta kéo Thắm Châm sang một bên —— “Chắc chắc chắc...thật không nhìn ra...”

Thẩm Châm: “...” Không nhìn ra phía trước là hung khí hay phía sau là bảo khí hả?

Quản lý nhìn về phía kia bĩu môi: “...Cố tổng đang đợi cô đấy.”

Thẩm Châm: “...” Hiện tại mình thanh minh còn kịp không?

Quản lý: “...Năm cho chắc, hiệu suất năm nay của chúng ta toàn bộ đều dựa vào cô.”

Thẩm Châm: “...”

Xe khách chở người đi rồi, để lại vũ khí vô cùng kịch độc...

Thẩm Châm chậm chậm đi qua mở cửa xe ngồi xuống. Trong xe trở nên kỳ lạ. Cô nhớ lại chuyện đêm qua, người bên cạnh đồng thời cũng nhớ lại chuyện đêm qua. Hai người không nói gì, Thẩm Châm nhìn cây cối ngoài cửa sổ bất buộc chính mình như là đi vào cõi thần tiên xa xăm... Mày không phát hiện mày không phát hiện mày không phát hiện... Nó không lớn nó không lớn nó không lớn nó không lớn nó không lớn... A, hừ, ngừng lại... Thật sự không lớn mà thật sự không lớn mà thật sự không lớn mà thật sự không lớn mà... Thần ơi hãy cứu con đi ()

Chạy bốn tiếng đồng hồ rồi cuộc trở về nội thành, Thẩm Châm mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện không phải hướng về nhà mình, cô hỏi: “Mình đi đâu thế?”

“Ăn cơm.”

“Ồ.” Cô lại ngủ tiếp.

Chờ đến lúc xe chạy vào một khu biệt thự của những người giàu có —— Thẩm Châm vuốt lại mái tóc rồi bôi, lau nước bọt tại khoé miệng, âm thanh run rẩy hỏi: “Chúng ta đi đâu ăn cơm thế?”

“Nhà bà Triệu.”

“Bà Triệu là ai?” Ánh mắt Thẩm Châm mờ dần, dường như còn chưa tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Cố Tích Hoa cong khoé miệng: “Mẹ anh.”

Thẩm Châm: “...”

Chạy tiếp hai mươi phút, Thẩm Châm sững sốt mười lăm phút, cô dùng hai phút mười giây chải đầu lau mặt luyện tập độ cong khoé miệng khi mỉm cười, rồi dùng hai phút năm mươi giây lên án người nào đó ngồi bên cạnh lâm thời quyết định dẫn cô đi gặp ba mẹ, hơn nữa khi xe chạy vào cổng lớn rồi dừng lại, đủ loại sói tru nào là “F*ck, bà đây không mang quà biếu” “Mợ nó lần đầu gặp ba mẹ ăn mặc bình thường được không nhỉ”.

Cố Tích Hoa đón người xuống xe, mẹ anh đã chờ ở cửa, thấy hai người ngơ ngác, bà tròn mắt cười rộ lên, đôi mắt mang theo năm tháng dịu dàng như nước, giờ phút này mang theo chút hưng phấn trong suốt, chẳng giống phu nhân giàu có mặt lạnh trong tưởng tượng. Trong lòng Thẩm Châm thoáng thả lỏng một chút. Cô nên tin tưởng Cố Tích Hoa, có đứa con trai ưu tú như vậy làm sao không có bà mẹ tuyệt vời chứ. Sau này Cố Tích Hoa hỏi cô vì sao khi xuống xe lại không khấn trương, cô liền nói ngay ý nghĩ của mình lúc đó, sau đó qua rất lâu cô mới biết được Cố Tích Hoa cũng thuận miệng thuật lại những lời này cho đương sự nghe, vì thế giữa bọn họ không có gia tộc cầu huyết cản trở, hơn phân nửa nguyên nhân là vì lần đầu gặp mặt Thẩm Châm nịnh nọt vừa lúc tăng bốc mẹ Cố. Những cái này để sau hẵng nói, tạm thời không nhắc tới.

Thẩm Châm vốn dĩ không khấn trương, nhưng khi nghe thấy bà Triệu trực tiếp hỏi vấn đề “Khi nào hai đứa kết hôn” không có màn dạo đầu, toàn thân cô đã cứng đờ.

Đây là nói thẳng hay là đi thẳng vào vấn đề... Bà Triệu, có thể cho người ta xả hơi không?

Càng khiến cô cứng ngắc hơn, đến nỗi xoay cổ cũng nghe được tiếng khớp xương bẻ qua chính là câu trả lời của người đàn ông bên cạnh: “Năm nay.” Quyết đoán bình tĩnh, lúc nói ra không có chút xúc động. Nhưng mà —— mợ nó, không xúc động có thể nói ra lời xúc động sao? Tuy rằng đẹp trai gọi cảm muốn chết... Không đúng, cái này không phải trọng điểm, còn chưa cầu hôn mà?!

Bà Triệu rất hài lòng với câu trả lời của anh.

“Sang năm mẹ muốn bông cháu.”

Thẩm Châm: “...” Ý là năm nay phải mang thai?

“Không được.” Từ chối cũng quyết đoán bình tĩnh dứt khoát.

“Vì sao?”

“Mẹ muốn con trai mẹ vừa mới kết hôn đã phải cấm dục mười tháng sao?”

“Không lâu như vậy, sống chung trước ba tháng là được.”

Thẩm Châm: “...”

Này, hai người thật là mẹ con ư? ()

Kết quả đàm phán cuối cùng là thế này, vì thể xác và tinh thần khoẻ mạnh của con trai mà bà Triệu tạm thời nhượng bộ, năm nay kết hôn, cháu chắt hai năm sau hẵng bàn tới

13. Chương 13

Thẩm Châm thần trí ngẩn ngơ bị Cố Tích Hoa tha lên lầu. Vừa đóng cửa phòng ngủ anh liền đặt cô lên tường vừa hôn vừa cắn. Thẩm Châm hoàn toàn không chống đỡ nổi, chỉ có thể bám lấy anh, không để mình mềm nhũn trượt xuống đất.

Vừa hôn xong, Thẩm Châm uất ức nhìn anh.

“...Vốn không sớm như vậy.” Nhưng chuyện tối qua đã làm xáo trộn tất cả kế hoạch của anh. Anh cảm nhận sâu sắc rõ rệt —— anh không thể nhẫn nại quá lâu.

Cảm xúc này rất kỳ quái, ập tới mạnh mẽ lại vội vàng, từng phút từng giây ở cùng cô, anh đều muốn nhét cô vào trong cơ thể, xé nát nuốt vào trong bụng mình, chỉ có của mình. Nếu nói đây là dục vọng của một người đàn ông đối với một người phụ nữ, vậy tại sao ba mươi mấy năm trước anh không hề có cảm xúc chiếm giữ mạnh mẽ đối với những người phụ nữ khác có vóc dáng tương mạo tốt hơn Thẩm Châm nhiều? Huống chi, đàn ông rất hiểu dục vọng, loại tâm trạng trong lòng vừa mềm mại lại phình to tuyệt đối không phải ham muốn thân thể đơn thuần, càng có nhiều khác biệt.

“Anh sẽ hối hận chứ?” Thẩm Châm hỏi.

Cố Tích Hoa nhìn cô thật sâu, trán tì lên trán cô: “Sẽ không.”

“Sao anh biết?”

“Cho dù có một ngày chúng ta xa nhau, Thẩm Châm.” Anh nhẹ nhàng hôn lên khoé môi cô, “Anh không còn khả năng để yêu một người khác.”

“Nếu em hối hận thì làm sao đây?”

Khoé môi bị cắn mạnh, Thẩm Châm đau nhói.

“Em đã yêu anh thì làm sao có thể yêu người khác nữa chứ?” Dáng vẻ kiêu ngạo ngông nghênh đó như chàng thiếu niên nổi loạn ngạo mạn, rõ ràng trong mắt Thẩm Châm thật sự nhìn thế nào cũng gọi cảm. Một người đàn ông chín chắn ở độ tuổi ba mươi đột nhiên đầy kiêu ngạo, cả khuôn mặt hiện ra vẻ coi khinh thể giới chẳng phải rất tuần tú sao?! Thẩm Châm không chịu nổi mà cắn lại, ậm ờ nói: “...Nhưng anh chưa cầu hôn...”

Rất thiết thòi, được không?! T T

“Em muốn thấy anh quỳ một gối xuống đất cầm một chiếc nhẫn kim cương.”

“Chọn một trong hai.”

“Nhẫn kim cương.”

“Ham tiền.”

Thẩm Châm: “Em luôn muốn làm một thí nghiệm đặc biệt, nhưng bởi vì rất đắt tiền, em không thể mua nổi nguyên vật liệu.”

“Kim cương?”

“Ừm.”

“Làm gì?”

“Nghe nói ở dưới ánh mặt trời đặt một cái kính lúp để nhắm vào ánh mặt trời, kim cương sẽ bốc cháy, không biết có phải là thật hay không...”

Cố Tích Hoa: “...” Vì thế em định đốt cháy nhẫn cưới sao?

Hai người ở trong phòng râm rì rất lâu, cho đến khi bà Triệu kêu người đi lên mời bọn họ xuống ăn cơm.

“Vì sao ba anh không ở nhà?” Vừa tiến vào cửa cô đã muốn hỏi vấn đề này.

“Bà Triệu và ông Cố đang chiến tranh lạnh.”

Cho nên?

“Ông Cố bị đuổi ra khỏi nhà.”

Thẩm Châm: “...” Thật sự có hào phú như vậy sao?!

Ba người ngồi trò chuyện với nhau rất vui vẻ, bữa cơm mau chóng ăn xong. Lúc đi bà Triệu tặng cho cô một chiếc vòng bạch ngọc, thoát nhìn như là gia truyền, vừa lúc cô đã từng trông thấy một chiếc nhẫn bạch ngọc cùng kiểu dáng ở chỗ Thanh Văn, cô lập tức hiểu được đây là vật tượng trưng của con dâu nhà họ Cố. Cô nhìn qua Cố Tích Hoa, anh gật đầu, vì thế cô nhận lấy. Nhưng vật kia vừa thấy liền biết rằng đó là đồ cổ, bối cảnh thời gian rất sâu xa, Thẩm Châm còn trẻ, mang vật như vậy trên người không hợp với tuổi tác, vì thế cô cất nó vào trong ngăn kéo, định sau này sẽ mang.

Trên đường trở về Cố Tích Hoa nói: “Thẩm Châm, hiện tại em từ chối vẫn còn kịp.” Ngữ khí nghiêm túc chưa bao giờ thấy.

Dù sao lúc này chỉ là lần gặp thứ ba của hai người, tình huống gặp nhau lần thứ ba lại gặp ba mẹ luôn... Thẩm Châm không dám nói không có, nhưng khẳng định là số ít.

Cô suy nghĩ một chút, hỏi: “Tại sao?”

Tại sao vội vàng cưới cô.

Cố Tích Hoa: “Muốn ‘ăn’ em.”

Thẩm Châm: “...” Đáp án này thật đúng là dứt khoát lại thẳng thắn, cô thật tình muốn like 32 cái.

“Kết hôn và tình dục không nhất định có liên quan với nhau.” Cô nói.

Cố Tích Hoa nhìn cô thật sâu, thấy Thẩm Châm chột dạ trong lòng. Đừng trách cô tam quan bất chính*, tại thời đại này người đàn ông nào trước khi kết hôn vẫn còn là trai tân chứ. Trong nháy mắt, Thẩm Châm như là nắm bắt được điều gì đó, không thể nào?!

(*) Tam quan, tức Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan. Mà Tam quan bất chính đại khái là tam quan méo mó, có những hành động, suy nghĩ, thủ đoạn, xúc cảm rất lí trí mà cũng rất điên cuồng, rất chân thực mà cũng rất nguy hiểm.

“Anh chỉ làm tình với Cố phu nhân của anh mà thôi.” Người đàn ông bên cạnh nói, lỗ tai lại ửng đỏ.

Mặc dù màu đỏ không nổi lắm, nhưng Thẩm Châm vẫn thấy được.

Chuyện “Thẩm tiên sinh là trai tân” vẫn kích thích Thẩm Châm tròn hai tháng trời.

Đương nhiên, cô vẫn duy trì thái độ hoài nghi. Thử hỏi, kỹ thuật đè cô trên xe, đặt trên tường, đặt trên cửa phòng của anh thông thạo lại cao siêu, thật chẳng phải là đã làm quen tay sao? Phản ứng của cơ thể cô

thành thật mà mạnh mẽ đã bác bỏ quan điểm trên, mặc dù người nào đó đặc ý ám chỉ bản năng đàn ông của mình là trời cho. Thẩm Châm đỏ mặt dè dặt.

14. Chương 14

Cổ Tích Hoa phải đi công tác một tháng, Thẩm Châm thừa dịp rảnh rỗi mà đăng ký học lớp yoga, Tống Thanh Văn rất khó hiểu. Một người từ tiểu học đến đại học chưa bao giờ nhiệt tình với vận động lại đột nhiên đăng ký học yoga thử thách cơ thể mềm dẻo cực hạn? Thẩm Châm liếc nhìn người bên cạnh với vẻ thâm thúy: “Cậu không hiểu tở, tở không trách cậu.”

Tống Thanh Văn: “...”

Yoga đối với Thẩm Châm mà nói không hề nghi ngờ là sự thống khổ. Đời này cô rất ghét vận động, đương nhiên, ngoại trừ một vận động nào đó, trong các loại vận động cơ thể cô ghét nhất là loại vận động phải dùng đến độ mềm dẻo của cơ thể, yoga đứng mũi chịu sào.

Đây là quyết định liên quan đến tố chất cơ thể, Thẩm Châm phải bó tay, chỉ có thể cố gắng tránh né hai mươi mấy năm trước đây. Cô vốn khờ khạo cho rằng “vận động” duy nhất cô thích chỉ cần thể lực là được, một ngày nào đó khi bị ai kia phát rồ đè trên bàn làm việc giở thủ đoạn xoay vòng eo gần như thành chín mươi độ, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ, trong quá khứ mình thật đơn thuần lại khờ dại.

Thật sự rất khờ dại!

Thẩm Châm nhớ lại cảnh ngộ bị hời thúc cô càng cố gắng hơn. Là bạn thân, Tống Thanh Văn đương nhiên là phải học chung. Vì thế hai người cùng đăng ký lớp yoga.

Ngày đầu tiên đi học, hai người đều được giáo viên làm mẫu vài động tác trước, một động tác hai chân tự nhiên dang ra, cúi người xuống chạm tới mắt cá chân rất đơn giản. Tống Thanh Văn dẻo như con rắn, Thẩm Châm cảm thấy cơ thể cô bạn mình gập thành ba khúc cũng chẳng có vấn đề gì, tay cô với xuống một cái đựng thẳng tắp nệm dưới chân, mà Thẩm Châm sau khi cúi xuống chỉ hơi khom lưng, tay cô hết sức chỉ với tới cẳng chân, cứ thế mặt còn nhồi máu lên trán lập tức đổ mồ hôi. Hai người đều nhận được tiếng xầm xì, người trước nhận được kinh ngạc, người sau nhận được —— cũng là kinh ngạc. Cơ thể cứng nhắc thành thế này quả thực không đổi.

Tập xong mấy động tác Thẩm Châm mệt đến gần như kiệt sức, những sợi tóc mềm mại dính trên mặt, trông cực kỳ nhếch nhác. Tinh phúc quả nhiên không dễ, cô suy nghĩ.

Hai người lưng tựa lưng nghỉ ngơi. Tống Thanh Văn nói: “Coi như xong, từ nhỏ thể chất của cậu đã vậy, luyện thể nào đi chẳng nữa cũng không cải thiện bao nhiêu.”

“Không được.” Thẩm Châm đưa ra vẻ mặt nghiêm túc, sốt sắng quá mức, “Ý thức có động lực ảnh hưởng tới vật chất, thầy chính trị hồi trung học chẳng phải đã dạy rồi ư? Bà đây cho dù không thể dẻo dai giống như cậu, nhưng cũng phải dễ dàng dạng chân nghiêng người, với tới mắt cá chân...”

“Cậu đột nhiên muốn làm những điều đó làm gì?” Tống Thanh Văn ngắt lời cô.

Thẩm Châm nghĩ nghĩ: “Lo nghĩ cho vòng eo.”

“Vòng eo cậu thế nào, tẹo rồi sao?”

“Tạm thời còn chưa, nếu không dùng biện pháp, tương lai khẳng định sẽ tẹo.”

Tống Thanh Văn: “...” Vì sao mình nghe không hiểu nhỉ?

Tống Thanh Văn nghĩ đến trình độ chán ghét vận động của Thẩm Châm, nhiều nhất một tuần liền không chịu nổi mà chạy lấy người, cô chưa từng nghĩ rằng nửa tháng sau cho dù Thẩm Châm mỗi ngày đều một mỗi xương sống vòng eo đau nhức đến nỗi dính giường là có thể ngủ ngay, nhưng lại không thấy cô oán trách nửa phần, mưa gió cũng không cản trở, kiên trì bền bỉ, bền gang vững chí, còn nghiêm túc cố gắng, khiến cho cô bạn thân hơn hai mươi mấy năm nay là cô cũng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Có thể đây là sức mạnh của tình yêu, cô suy nghĩ.

Hôm nay Thẩm Châm tắm rửa xong thì lăn lên giường, đôi mắt vừa nhắm lại bao nhiêu mệt mỏi đều ập tới, sau đó cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô nhận máy, đầu vẫn chôn vùi trong chăn, âm thanh nhỏ xíu khàn khàn: “...A lô, ai đó?”

Người bên kia nghe được giọng cô như nói mới thì trái tim mềm mại như bị cây kim đâm nhẹ vào, hơi đau, tuy nhiên anh lại có cảm giác ngứa ngáy nhiều hơn, Cố Tích Hoa nhin không được mà nhoẻn miệng cười: “...Em ngủ đi.” Rồi anh định cúp máy.

Thẩm Châm nghe được tiếng bên kia lập tức bật dậy, kêu lên: “...Chưa đâu!”

“Em làm gì mà ngủ sớm thế?”

Thẩm Châm: “Bí mật của phụ nữ.” Khoé miệng nhin không được mà giương lên, người ban nãy còn mệt mỏi tột cùng đột nhiên mất sáng lên.

“...Anh biết bí mật của em.” Âm thanh bên kia đột nhiên có ý hạ thấp, trầm lắng, khàn khàn, mang theo sự khiêu khích và gợi cảm.

Thẩm Châm đỏ mặt, giống như người kia đang ngay bên cạnh cô, kề sát tai cô nói chuyện.

Sau một lúc lâu cô mới nghẹn ra một câu —— “...Anh vẫn không biết bí mật của em.” Nói xong cô lập tức cúp máy, quăng chiếc điện thoại giống như củ khoai lang bỏng tay xuống cuối giường.

Điện thoại nằm cuối giường vang lên, Thẩm Châm chôn vùi trong chăn không tiếp máy. Ai bảo anh đùa giỡn em, không nhận không nhận sẽ không nhận.

Điện thoại vang lên ba lần, Thẩm Châm hét cách đành phải rề rà đi qua tiếp máy: “...A lô.” Âm thanh nhỏ xíu, như là còn mang theo độ nóng trên mặt.

Âm thanh bên kia bắt đầu dĩ lại mang theo ý cười: “...Nói thế nào lại cúp máy liền cúp máy ngay.”

“Trách ai đây?” Cô nổi cáu.

“Trách anh.” Anh nói, ngữ khí thản nhiên, không có chút do dự. Thẩm Châm ngẩn ngơ, khi phụ nữ cố tình gây sự người đàn ông lại vô điều kiện nghe theo nhận sai... Thẩm tiên sinh, anh còn có thể hoàn hảo hơn nữa không?

“Tuần sau sẽ có một buổi tụ họp bạn bè nhỏ, Thẩm tiên sinh chân thành mời Cố phu nhân đi cùng.”

“Cố phu nhân không rảnh.”

“Cố phu nhân, Thẩm tiên sinh rất đau lòng.”

“Cố phu nhân đã hiểu nỗi đau lòng của Thẩm tiên sinh, cũng bày tỏ sự cảm thông của nhân đạo.”

“...” Sau một lúc lâu phía bên kia vẫn chưa nói gì.

“Ha ha ha ha...” Thẩm Châm cười to, lăn qua lăn lại trên giường, “Thẩm tiên sinh yên tâm, Cố phu nhân chắc chắn trình diện đúng giờ.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Thẩm Châm chuẩn bị cúp máy.

“Còn chưa?” Bên kia dường như rất kinh ngạc.”

“Chưa.” Cô lại suy nghĩ một chút, nghĩ đến gì đó, cô mỉm cười, “Moa moa moa!” Rồi cúp máy.

Cố Tích Hoa nhìn điện thoại, “moa moa moa”? Đây là vỗ về con nít ư? Khoé miệng anh bắt giác giương lên.

15. Chương 15

Hôm Cố Tích Hoa đi công tác trở về thì chính là ngày tụ họp bạn bè. Hẹn nhau tám giờ, anh phải lái xe qua chừng nửa tiếng, vào lúc bảy giờ mười phút Thẩm Châm liền thấy xe của Cố Tích Hoa. Sớm hơn bình

thường mười lăm phút. Cô còn chưa thay quần áo nên gọi người đi lên, cô mở cửa, Cố Tích Hoa mặc bộ quần áo vải lanh giản dị, thoát nhìn trẻ tuổi không ít. Cô híp mắt cười: “Hoan nghênh Thẩm tiên sinh đến nhà Cố phu nhân.” Anh nhướn mày: “Thẩm tiên sinh và Cố phu nhân lại không ở cùng nhau?”

Thẩm Châm: “.....”

Thẩm Châm bỏ lại người kia ở phòng khách, còn mình đi vào phòng ngủ thay quần áo. Cô nghĩ nghĩ, liền mặc chiếc váy bó sát lấy về từ chỗ Thanh Vân. Vừa quay đầu thì phát hiện Cố Tích Hoa đang dựa vào cạnh cửa nhìn cô, mặt cô đỏ bừng: “Háo sắc!”

Cố Tích Hoa cười: “Anh không thấy gì.”

Thẩm Châm trợn mắt, nếu ánh mắt không sâu như vậy, bà đây sẽ tin anh.

Kỳ thật Cố Tích Hoa đi vào ngay lúc Thẩm Châm đã thay đồ xong, nhưng mà điều này cũng không quan trọng, quan trọng là Thẩm Châm mặc chiếc váy này thật khiến người ta rúng động. Rõ ràng chỉ lộ ra một đôi chân, ngay cả bờ vai cũng không lộ, nhưng lại cố tình quyến rũ dục vọng của người khác. Một tháng nay cô luyện tập yoga, chỗ nên gầy đã gầy, ví dụ như vòng eo vốn nên nhỏ kia, chỗ không cần gầy thì chẳng gầy chút nào, ví dụ như phần trước và phần sau. Cả người được chiếc váy bó sát... Cố Tích Hoa đi qua, quần chặt cô từ phía sau, nụ hôn rơi trên cái cổ trắng nõn kia. Bàn tay to dán lên vòng eo của cô, vừa nóng vừa bỏng, cơ thể Thẩm Châm mềm nhũn, cô xoay người qua ôm anh, hơi thở hoà lẫn cùng anh, cả căn phòng như nóng lên. Anh ngậm lấy đôi môi kia, giày vò, hôn hít, gặm cắn...

Mười lăm phút sau, Thẩm Châm oán hận trông thấy dấu hôn rõ ràng trên xương quai xanh trong gương... Người bên cạnh như là rất hài lòng, kéo cô qua liếm những vết hôn kia.

Thẩm Châm: “...” Ngay cả sức lực nhấc tay véo người kia cô cũng không có, tuy rằng chân mềm nhũn đứng không vững, nhưng cô vẫn dùng chân đá người nào đó đè hơn phân nửa trọng lượng trên người mình. Cố Tích Hoa không tránh, một cước yếu ớt kia, còn không bằng mèo cào.

“Em muốn lần nữa?”

Thẩm Châm: “.....”

“Tháng sau chúng ta đến cục dân chính nhé.”

Thẩm Châm: “!!!”

“Anh chờ không kịp nữa...” Hơi thở nóng cháy của người đàn ông phả bên tai cô, từng đợt âm thanh tiến vào trong tai, khiến cô ngứa ngáy trong lòng.

“...Cầu hôn.” Thẩm Châm tóm lấy một tia lý trí cuối cùng trong hơi thở mỏng manh.

Người đàn ông cười bên tai cô, đầu lưỡi liếm vành tai cô.

Còn chưa xong? Thẩm Châm suy nghĩ trước khi bị hôn đến choáng váng lần nữa.

16. Chương 16

Chờ đến lúc Cố Tích Hoa tới khách sạn thì đã chín giờ, mọi người vốn nổi giận dùng dùng nằm bò bực bội, khi nhìn thấy Cố Tích Hoa dẫn một cô gái xinh đẹp lại thuần khiết tới cùng, tất cả đều tá hỏa. Ừ, con người xinh đẹp, lát nữa lấy làm mục tiêu.

“Gọi chị dâu.”

“Chị dâu!” Mọi người đồng thanh lớn tiếng hô to, còn có người cười chân thành, Cố Tích Hoa nheo mắt hài lòng —— “Gọi đồ ăn chưa?”

“Chưa đâu, chờ cậu đấy!”

“Gọi đi.”

Vừa nghe thế, mọi người liền hiểu bữa này là do Cố Tích Hoa mời, nụ cười trên mặt càng chân thành hơn.

Thẩm Châm luôn cảm thấy con đường của cô và Thẩm tiên sinh đi rất thuận lợi, thuận lợi đến nỗi bản thân cô cảm thấy không yên. Vì thế khi trông thấy một cô nàng nào đó trang phục lộng lẫy ung dung đến muộn, còn muộn hơn bọn họ, đáy lòng Thẩm Châm hết sức khuấy động —— yo, tình địch đến.

Trang điểm tỉ mỉ, đi thẳng đến ngồi vào bên phải Cố Tích Hoa (bên trái là cô), đôi mắt óng ánh, dịu dàng vô tận, mở miệng ngậm miệng là “Tích Hoa” —— a, là tình địch.

Trong nháy mắt cô ta đi vào bữa tiệc, bầu không khí trở nên kỳ lạ, có ba cặp mắt bất giác nhìn về phía Cố Tích Hoa, tất cả những người còn lại đều liếc nhìn Thẩm Châm. —— ừm, khẳng định là tình địch.

Thẩm Châm đã chuẩn bị xong tinh thần nhận lấy đủ loại thủ đoạn, cô chưa từng nghĩ rằng ——

Nữ: “Bạn gái anh?”

Nam: “Cố phu nhân, Thẩm Châm, năm nay tổ chức hôn lễ.”

Vừa vặn mười chữ, từng chữ thấy máu, từng dao cắt hòng.

Xong xuôi.

Ngay cả cơ hội mở miệng Thẩm Châm cũng không có, tất cả đao quang kiếm ảnh* đều bị mười chữ này chém thành mảnh vụn, không, là bụi.

(*) diễn ra đánh nhau rất kịch liệt, dữ dội.

Khẩu khí vốn tụ lại trong lòng Thẩm Châm đã bị một câu ngắn gọn rõ ràng của Cố Tích Hoa đâm xuyên qua, cô rất không cam lòng. Cô tỉnh rụi nhìn người trên bàn cơm, trong lòng cân bằng —— xem ra người bị đâm không chỉ có mình cô.

Cảm giác này vừa sướng khoái lại khó chịu trong lòng, là sao đây?

Qua một lúc lâu sau, người bên kia rất không cam lòng vùng vẫy nói: “Tích Hoa, nói một chút nghe thử, hai người quen nhau thế nào đi?” Ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

Cố Tích Hoa đang lột vỏ tôm bỏ vào trong đĩa của Thẩm Châm, anh nhìn Thẩm Châm một cái, cười như không cười.

Thẩm Châm tự nhiên nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cô đỏ mặt. Vừa gặp đã yêu trên đường?

“Không có gì hay để nói, đó là chuyện của hai người chúng tôi.”

Gương mặt cô nàng kia trắng bệch.

Thẩm Châm cảm thấy rất không đành lòng. Thẩm tiên sinh, anh thật đối đãi như vậy với một người mê mộ anh sao? ()

Giữa buổi tiệc, Cố Tích Hoa đi ra ngoài tiếp điện thoại, không có Cố Tích Hoa ngăn trở, ánh mắt thù địch không kiêng nể gì mà bắn qua đây. Cô ta hướng về phía cô cười cười.

“Xem ra cô rất thích ăn cay.” Cô ta nói.

Thẩm Châm đã ăn hơn phân nửa tôm đã lột vỏ trước mặt, tất cả đều do Cố Tích Hoa lột cho.

“Ừ, thích.”

“Tích Hoa hình như không thích ăn cay.”

“Ồ, hình như là thế.” Cố Tích Hoa đi rồi, Thẩm Châm chỉ có thể tự mình lột vỏ, vừa lột vừa hưởng thụ sự biến thái lăng trì bên cạnh (...).

Điều này chỉ có thể chứng minh ánh mắt mình rất tốt, mẹ nó chọn đàn ông rất tốt.

“Khẩu vị của hai người khác nhau như vậy, cuộc sống sau này làm sao...”

Thẩm Châm kinh ngạc: “Cũng không phải chỉ ăn một món thôi.”

Trên bàn có người mỉm cười.

Thẩm Châm bị cô nàng kia hung hăng liếc một cái.

Cố Tích Hoa đã trở lại, thấy bàn tay Thẩm Châm dính đầy tương, anh tự nhiên lấy khăn giấy lau sạch từng ngón, rồi lại tự nhiên lột tiếp một con tôm khác cho cô ăn.

“Anh lột cho.” Anh nói.

Thẩm Châm đột nhiên rất muốn bắt lấy đôi bàn tay thon dài xinh đẹp kia liếm từng ngón một — mợ nó, quá gợi cảm!

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt quá nóng bỏng của Thẩm Châm, Cố Tích Hoa giương mắt nhìn cô. Thẩm Châm cố hết sức làm ình thoát nhìn bình thường, thản thản nhiên nhiên nhìn lại.

Sau khi ăn xong bữa cơm Cố Tích Hoa không có ý đi tiếp, những người kia cũng hiểu bầu không khí hôm nay không thích hợp nên tự động phân tán. Vốn là thế này, bọn họ tưởng rằng Cố Tích Hoa vẫn còn độc thân, vì thế cố ý gọi người yêu cũ tới, chưa từng nghĩ rằng Cố Tích Hoa hành động sớm như vậy, mới trở về hai tháng lập tức sắp kết hôn.

Anh lái xe đưa Thẩm Châm đến dưới lầu nhà trọ.

“Anh không biết bọn họ sẽ gọi cô ấy tới.” Cố Tích Hoa nhú mày.

“Ừm.” Thẩm Châm vừa cởi dây an toàn vừa thờ ơ trả lời.

“Một trong hai lần yêu đương.” Anh giữ chặt người đang muốn xuống xe, vẻ mặt nghiêm túc cũng rất trịnh trọng.

“Ừm.” Thẩm Châm cười cười.

“Thẩm Châm.” Anh gọi cô, ánh mắt sáng rực như có một chút buồn rầu, “...Hiện tại bọn anh không có quan hệ gì cả.”

Thẩm Châm rốt cuộc không nhịn nổi, khoé miệng giương lên nụ cười thật lớn — Thẩm tiên sinh, anh đã hiểu tâm trạng lần trước của em rồi ư? Người nào đó báo thù nên tâm tình rất tốt, chụt một cái hôn người đàn ông đáng yêu trong mắt cô vào lúc này — “Em biết rồi, Thẩm tiên sinh.”

Ánh mắt sâu hút của Cố Tích Hoa nhìn cô — “Em biết rồi?”

Thẩm Châm nhanh nhẹn mở cửa, chân trước còn chưa chạm xuống đất, một đôi tay từ phía sau duỗi ra kéo cô trở về, chỗ ngồi bộp một tiếng nằm xuống, người đè lên — “Cố phu nhân, nói xem em biết những gì...” Hơi nóng phả trên cổ, vừa nóng vừa ngứa, khuôn mặt Thẩm Châm đỏ bừng, cô vươn tay muốn đẩy người đàn ông trên người ra, thế nhưng sức lực địch ta thật sự cách quá xa, cô chỉ có thể đành bỏ cuộc — “Em không biết gì hết.”

Nụ hôn rơi xuống cần cổ, vấy lại có chiều hướng bị vén lên, Thẩm Châm mau chóng túm lấy đôi bàn tay không an phận kia — “Hai người từng là bạn trai bạn gái.”

“Làm sao em biết được?” Nụ hôn vẫn rơi rải rác trên cổ cô, nhưng không thấy động tác quá trớn.

“Lúc cô ấy đi vào trên bàn có bảy người nhìn em.”

“Ừm.”

“...Có ba người nhìn anh.”

“Ừm.”

“...Trực giác của phụ nữ.”

“Trực giác của em chuẩn không?”

“Đương nhiên!” Thẩm Châm ngẩng đầu lên, một nụ hôn càng sâu hơn rơi trên cổ cô, Thẩm Châm rụt người.

“Hiện tại anh muốn làm gì em biết không?” Âm thanh của anh vừa khàn lại thấp, cổ tay khẽ động, mở ra sự gò bó của Thẩm Châm, anh trở tay bắt lấy hai tay của Thẩm Châm.

Thẩm Châm: “...Kỳ thật có đôi khi trực giác của phụ nữ không chuẩn như thế.”

Anh cười, hơi nóng liên tục phả trên cổ cô, một loại cảm giác rất lạ lẫm, khiến cô muốn khóc, nhưng không phải khổ sở — “Cố Tích Hoa...”

Môi bị cắn mạnh một cái, hô hấp của người đàn ông trở nên nặng nề — “...Không được kêu.”

Thẩm Châm: “...Em khó chịu...” Âm thanh rất là uất ức.

“...Anh cũng khó chịu.” Âm thanh trầm thấp đến đáng sợ từ trong đôi môi dính chặt thốt ra, anh ôm người trong ngực càng chặt hơn, Thẩm Châm vươn tay vòng qua cổ người nào đó, nhưng lại bị người nào đó bắt lấy ngậm vào miệng, gặm cắn lắt nhắt, cảm giác run rẩy từ ngón tay tê dại đến toàn thân.

Đây rõ ràng là chuyện cô muốn làm ban nãy, Thẩm Châm mơ hồ suy nghĩ.

Người bị kéo ra, Thẩm Châm không cam lòng yếu thế mà vươn đầu lưỡi liếm bàn tay anh, đôi mắt u ám của anh trở thành sâu không đáy, âm thanh khàn đến nỗi nói ngắt quãng — “Thẩm Châm, em còn muốn...không muốn...xuống xe...” Thẩm Châm mau chóng buông tay ra, ngồi thẳng lưng, đáng vẻ an phận thủ thường, gật đầu như già tởm.

“...Đi xuống mau.” Anh nói, trên trán đầy gân xanh và mồ hôi. Thẩm Châm không chút do dự nhảy xuống, trở tay đóng cửa xe rồi chạy về nhà trọ mà không hề quay đầu lại... F*ck, Thẩm tiên sinh thật là đáng sợ!

17. Chương 17

Khi Thẩm Châm nhận được email của Cố Tích Hoa thì cô nghiêm túc ý thức được một vấn đề — cô còn chưa nói với ba mẹ cô muốn kết hôn. Cô cũng quên mất đưa Thẩm tiên sinh về nhà.

Trong email có tới mười loại kiểu dáng thiệp cưới, chúng đều đang nhắc nhở cô — việc này không thể kéo dài nữa.

Vì thế Thẩm Châm lập tức gọi điện về nhà.

“...Mẹ.”

“Nói đi, chuyện gì?” Bên kia rất bình tĩnh. Không ai hiểu con gái bằng mẹ, nếu Thẩm Châm gọi điện tới là “Mẹ!” Vậy khẳng định là cô được tăng lương hoặc là gặp chuyện tốt nên tâm tình rất vui vẻ; nếu là “Mẹ ~” âm cuối kéo ra vừa mềm vừa dài mà lại có cái dấu ngoằn ngoèo cuối cùng thì nhất định là cầu xin bà, phần lớn là tháng này tiền lương không đủ; nếu cũng là “Mẹ ~” âm thanh kéo dài nhưng không có sức lực, như vậy chắc là bị ốm, trong lòng uất ức lại khổ sở muốn tìm mẫu thân đại nhân an ủi; “...Mẹ” thế này, khi bà tiếp máy sẽ dừng hai giây hơn nửa bình tĩnh như thường, nhất định là làm ra chuyện áy náy, hoặc là có chuyện muốn nói thật, hơn nữa phần lớn thời điểm vấn đề không nhỏ.

“Con muốn kết hôn.”

Bà Thẩm: “...”

Vấn đề này hơi lớn một chút, khiến bà trì hoãn.

Ba mươi giây sau — “Tên họ, tuổi tác, sở thích, tính cách, gia đình, công việc, thu nhập, xã giao, chiều cao, cân nặng, ba vòng, bảng kiểm tra sức khỏe, tất cả gửi vào hòm thư của mẹ, không cảm ơn.” Cúp máy.

Thẩm Châm: “...” Ba vòng? Mẫu thân đại nhân, ngài xác định?

Thẩm Châm cảm thấy tin tức này cần thời gian để tiêu hoá, vì lo nghĩ như thế nên cô không gọi điện thoại nữa. Cô càng không thể tưởng tượng khi phụ thân đại nhân của cô biết được tin tức này cô còn có thể đưa Cố Tích Hoa về nhà không.

Nếu mẫu thân đại nhân đã ra lệnh, Thẩm Châm đương nhiên phải chấp hành.

Tên họ: Cố Tích Hoa.

Tuổi: 34

Sở thích? Cô suy nghĩ một chút, thấy mình không biết nhiều lắm, nên gửi tin nhắn hỏi chính đương sự —— sở thích của Thẩm tiên sinh?

Có lẽ vừa hợp xong nên anh trả lời rất nhanh —— Cố phu nhân.

Thẩm Châm:

—— xin nghiêm túc trả lời vấn đề của em, Thẩm tiên sinh.

—— anh rất nghiêm túc, Cố phu nhân.

Thẩm Châm:

—— chẳng hạn như anh thích vận động gì nhất?

—— vận động có liên quan đến Cố phu nhân.

Thẩm Châm:

—— hoặc là thích ăn gì?

—— em.

Thẩm Châm:

—— ngày thường có chuyện gì anh thường xuyên làm mà không thấy chán không?

—— có.

—— cái gì?

—— em biết mà.

Thẩm Châm:

Cuối cùng cô nàng Thẩm nào đó tỉnh ngộ —— cô đã tự đóng gói mình đưa cho người nào đó đùa giỡn, tự mình đào hố chôn thân. Thẩm Châm quyết định loại chuyện này vẫn dựa vào suy đoán của bản thân thôi. Sai một chút tin tức cũng không quá quan trọng.

Đương nhiên, có một số việc không thể dựa theo suy đoán của bản thân, ví dụ như —— chiều cao, cân nặng, ba vòng.

Vì thế người nào đó phát hiện khi hôn nhau một đôi tay của Thẩm Châm như lửa đốt lướt trên người anh, hơn nữa trong miệng còn lẩm bẩm “Một tắc, hai tắc, ba tắc...” Anh Cố nào đó : “...Em đang làm gì thế?”

Thẩm Châm: “...Đo ngực.”

Anh Cố nào đó nheo mắt lại.

Về phần việc này tiếp theo thế nào, tôi chỉ có thể nói, rất lâu rất lâu về sau quà tặng lễ tình nhân cho Cố phu nhân của Thẩm tiên sinh là hai chiếc bra rất vừa vặn.

Thẩm Châm gửi email ấu thân đại nhân đã được chỉnh lại như sau:

Kính gửi mẫu thân đại nhân:

Tên họ: Cố Tích Hoa.

Tuổi: 34.

Ngày tháng năm sinh: thông tin này tạm thời thiếu.

Chiều cao: 180 trở lên, thông tin cụ thể đợi xác định.

Cân nặng: ...rất nặng (dù sao đè trên người cô rất nặng).

Ba vòng: đo lường thất bại.

Sở thích: tất cả có liên quan đến Cố phu nhân (....).

Tính cách: tính cách con gái mẹ thích nhất.

Bảng kiểm tra sức khoẻ: khoẻ mạnh.

Gia đình: ba mẹ khoẻ mạnh, một vài họ hàng.

Công việc: thông tin này tạm thời thiếu.

Thu nhập: nhiều hơn con.

Xã giao: rộng hơn con.

Khi bà Thẩm nhận được email này thì thiếu chút nữa hai mắt đã trợn trắng vì tức giận. May mà hai phút sau có một email khác gửi qua, tuy rằng là email xa lạ, nhưng khi bà Thẩm mở ra thì thấy được những điều bà thật sự muốn biết, bà hài lòng gật đầu — không bắt lương là tốt, quy luật cuộc sống rõ ràng, có xe có nhà, thu nhập cao, trọng điểm là kèm theo ảnh chụp, từ nhà trẻ đến công tác, đầy đủ thông tin, thoả mãn sự suy xét kỹ càng của mẹ vợ đại nhân... Về phần người nào đó làm sao biết được hòm thư của mẹ vợ tương lai — Phật nói: không thể nói.

Thẩm Châm tưởng rằng mình gửi email không có trách nhiệm như vậy thì nhất định sẽ lọt vào hố bom của mẫu thân đại nhân cuối cùng không còn mảnh vụn sót lại, cô tuyệt đối không ngờ tới — một ngày sau ông Thẩm gọi điện đến, nội dung trò chuyện là — dẫn về nhà gặp mặt. Tuy rằng giọng điệu không để lộ nhiều cảm xúc, nhưng cũng đủ khiến Thẩm Châm kinh hoàng rồi.

Không có cảm xúc chính là điểm nhấn lớn nhất được không? Lấy sự hiểu biết của cô đối với ông Thẩm, cô làm ra chuyện đại nghịch bất đạo “tự định chung thân” với người khác thế này, ông Thẩm chắc chắn sẽ nổi giận ít nhất cả tháng trời... Thế nhưng? Vậy mà? Dẫn về gặp mặt? Mới có một ngày thôi?

Thẩm Châm suy nghĩ cả đêm vẫn không nghĩ ra điểm nào trong email của cô đã làm cảm động ông bà Thẩm, kết quả không nghĩ ra là — Thẩm Châm lạc quan đem tất cả thuận lợi tổng kết là vì Thẩm tiên sinh chính là tình yêu của cả đời cô và ông bà Thẩm quả thực cực kỳ yêu thương cô..

Sáng hôm sau Thẩm Châm liền gửi tin nhắn cho Cố Tích Hoa.

— Thẩm tiên sinh, ba mẹ của Cố phu nhân gửi lời hỏi thăm tới anh.

Hồi lâu sau nhận được trả lời — đợi gió đông thật lâu.

Mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông. Gió đông của anh — là lời chúc phúc ưng thuận của ba mẹ cô.

Thẩm Châm nhìn tin nhắn tươi cười.

18. Chương 18

Buổi trưa, Cố Tích Hoa gọi điện tới, Thẩm Châm đang ăn cơm với đồng nghiệp. “Khi nào thì đi, Cố phu nhân?”

“Chừng nào anh có thời gian?” Thẩm Châm hỏi.

“Bất cứ lúc nào cũng được.”

“...Xin lấy công việc làm trọng, Thẩm tiên sinh.”

“Cố phu nhân quan trọng hơn công việc.”

Thẩm Châm nghĩ rằng — người chứng chạc nói lời âu yếm lại không tự hiểu — gọi cảm bùng nổ.

Cái gọi là “chọn ngày tốt không bằng cứ để ngày tốt tự đến” chính là chỉ — sau khi tan tằm hai người bắt đầu đi mua sắm, chuẩn bị mua đồ đi thẳng đến nhà ông bà Thẩm.

Đương nhiên, Thẩm Châm không đến nỗi trực tiếp đưa người về mà không cho hay, trước khi đi mua sắm cô đã gọi điện ầu thân đại nhân.

Về chuyện đi mua sắm, Thẩm Châm rất đau đầu.

Bà Thắm là một người phụ nữ giản dị lại giỏi giang, vốn nên có thắm mỹ bình thường lại đơn giản như bao người phụ nữ khác, nhưng... Nói thế này, Thắm Châm mua quần áo cho bà, nếu không dẫn người đi cùng, đồ cô mua thường thường không hợp gu của bà. Trong những thứ cô đã mua chỉ có hai lần khiến cho bà Thắm hài lòng — một lần là vào dịp sinh nhật thứ bốn mươi của bà Thắm, khi đó Thắm Châm mới mười lăm, cô dùng tiền tiêu vặt cả năm mua một tượng người nguyên thủy màu da bằng gỗ, chiều cao chừng một mét năm, dáng vẻ thô kệch, hung thần ác sát, để lộ bộ phận quan trọng kia (chỉ là một phần gỗ cắt ra), lúc ấy Thắm Châm còn trong thời kỳ tuổi trẻ nổi loạn, thắm mỹ đương nhiên cũng nổi loạn một chút, cô vốn hoàn toàn dựa vào thắm mỹ của mình ngay lúc ấy, thích gì thì tặng bà Thắm cái đấy, cô chưa từng nghĩ rằng bà Thắm vừa thấy thứ kia liền rất thích, không ngừng khen ngợi Thắm Châm có một ánh mắt của nhà nghệ thuật, vật kia vẫn còn đặt tại ban công, lúc đầu đặt ở phòng khách, nhưng mỗi người đến nhà họ Thắm đều bị vật đó dọa hết hồn, ông Thắm cứ dời đi mãi, từ phòng khách tới ban công, hiện giờ bị coi như là vật trang trí như bình tưới nước.

Một lần khác chính là lúc Thắm Châm vừa đi làm, cô không tiêu tháng lương đầu tiên mà bỏ vào trong bao đỏ, ném cho bà Thắm, bà cười đến không thấy răng đâu, đôi mắt dường như đầy sao.

Về phần ông Thắm, Thắm Châm hoàn toàn không biết. Cô mua đồ cho ông, mua cái gì dùng cái nấy, không chê cũng không thích, thật là không biết chọn gì. Nhưng loại tính cách không lựa chọn này mới khó hầu hạ nhất, rất khó mua được thứ gì thật sự khiến ông vừa lòng đẹp ý. Thắm Châm mua sắm đủ loại, sau vài lần cô đành bỏ cuộc, được, ba cần gì con mua cái đó, không bao giờ tự làm khổ mình nữa.

Sau khi nghe xong lời nói của Thắm Châm, Cố Tích Hoa chỉ cười, hai người đi dạo mấy trung tâm mua sắm lớn, quà của ông bà Thắm còn chưa chọn được, Thắm Châm đã xách hai bao lớn thứ mình thích.

Hai người từ trung tâm mua sắm đi ra thì đã sáu giờ, giờ hẹn đến nhà họ Thắm là tám giờ.

Thắm Châm rất buồn rầu.

Cố Tích Hoa chạy xe qua, sau khi lên xe Thắm Châm hỏi: “Làm sao bây giờ?” Mặt cô nhăn nhó.

Cố Tích Hoa: “Người nên sốt ruột là anh, em sốt ruột gì chứ.”

Thắm Châm: “Lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó.”

Ánh mắt sâu xa của Cố Tích Hoa nhìn về bên này.

Thắm Châm ngồi ngay ngắn, thẳng lưng, ngoan ngoãn gật đầu: “Xuất giá tòng phu.”

Cố Tích Hoa vừa lòng nheo mắt.

Lần đầu tiên gặp mặt, quà tặng ẹ vợ sao lại đến trung tâm mua sắm chọn lựa không hề có mục đích? Nghĩ tới vấn đề giá cả, Cố Tích Hoa không định nói với Thắm Châm.

Hai người chạy xe tới một cửa tiệm nhỏ hoàn cảnh tao nhã, bên trong bán các loại vật phẩm trang sức làm bằng ngọc, không phải cây trâm vòng tay khuyên tai bình thường, còn có một số đồ dùng trong nhà.

Cố Tích Hoa đi vào, lập tức có người tươi cười đi ra, hình như là một trong những người có mặt tại buổi tụ họp kia — “Sắp ra mắt mẹ vợ?”

“Ừ.”

“Ngày hôm qua đã làm xong, có cần lấy ra để chị dâu xem lần nữa không?” Nói xong, phía sau còn có người bưng đồ ra.

Thắm Châm đến gần nhìn thử — nhìn không được mà thở một hơi.

Cố Tích Hoa, anh cường hào quá đi?!

Mười sáu bộ đồ ăn làm bằng ngọc, đĩa ngọc, bát ngọc, thìa ngọc, điêu khắc mai lan trúc cúc, nhìn ra đều là chạm nổi... Hơn nữa ngọc này — mặc dù Thắm Châm không quá hiểu biết về những thứ này, nhưng thoát nhìn thực sự đều rất thượng hạng!

“Thế nào?” Anh hỏi.

Thẩm Châm: “...Em sợ trái tim của mẹ em không chịu nổi.”

Cố Tích Hoa cười: “Em nói với bác đồ giả là được.”

Thẩm Châm:

Anh cho là mẹ em mù mắt ư?

Sau đó khi qua lấy quà cho ông Thẩm, Thẩm Châm vốn sợ rằng là thứ gì đó có sức sát thương cho nên trái tim vẫn treo trên cao, khi nhìn thấy là một bộ dụng cụ câu cá bình thường trái tim cô mới hơi thả lỏng —— hoàn hảo hoàn hảo, cô biết một bộ dụng cụ câu cá hình thức đa dạng đầy công năng giá cả tuy rằng không phải rất đắt, nhưng không phải mình muốn mua, ông Thẩm không có việc gì làm nên thích đi câu cá, cái này coi như đưa tới miệng, hẳn là có thể mọi người đều vui mừng.

Nếu cô biết bộ dụng cụ câu cá còn đắt hơn mười sáu bộ đồ ăn kia...

Lấy xong quà biếu hai người hướng về nhà họ Thẩm, nửa tiếng sau là tới.

Thẩm Châm nhìn hai món quà lớn ở ghế sau qua kính chiếu hậu, tâm trạng vô cùng phức tạp —— cô vừa vui mừng vì Cố Tích Hoa hào phóng lấy lòng ông bà Thẩm, vừa buồn rầu ông bà Thẩm hiểu lầm mức độ thuần khiết của tình cảm của hai người, tự nhiên cô nhớ tới —— lần đầu tiên ra mắt bà Triệu cô lại đi tay không...

Cố Tích Hoa dường như biết được Thẩm Châm suy nghĩ gì, anh nói: “Anh sẽ mang đi hòn ngọc bọ họ nuôi dưỡng hơn hai mươi năm, không thể cho anh dùng phương thức tâm thường thế này để bày tỏ cảm giác áy náy không hối hận một chút sao?”

Thẩm Châm ngó nhìn anh: “Đã áy náy thì sao không hối hận?”

Cố Tích Hoa nhìn thẳng về phía trước, lái xe vững vàng —— “Sẽ không hối hận.”

Cô đột nhiên nhớ tới hồi đi học có xem một bộ phim hoạt hình, tựa là —— đàn ông đều là thiếu niên. Vì thế cho dù đàn ông công thành danh toại cỡ nào, trưởng thành chừng chạc, vào một thời khắc nào đó, bọn họ đều bước bình như thiếu niên, đáng yêu như trẻ con.

Cố Tích Hoa. Trong lòng cô gọi tên anh.

19. Chương 19

Khi đến nhà họ Thẩm thì vừa lúc bà Thẩm đã làm cơm xong, ngửi được mùi hương thức ăn quen thuộc Thẩm Châm nhào thẳng về phía bà Thẩm trong phòng bếp, cô ném Cố Tích Hoa trước mặt ông Thẩm. Cố Tích Hoa là người đã từng trông thấy tình cảnh này, luống cuống hay gì đó quả thực là trò cười. Khoé miệng tươi cười, vẻ mặt lời nói cử chỉ, có thể nói là hoàn mỹ. Khuôn mặt không lời cuốn khiến cho ông Thẩm cảm thấy Thẩm Châm nghiêm túc tìm đối tượng mà không phải như cô luôn hay nói không tìm được trai đẹp thì không lấy chồng. Huống chi, từ trước đến nay Cố Tích Hoa cũng không dựa vào khuôn mặt để thuyết phục người khác, khí khái phong độ, nói năng tri thức, chỉ một tí thời gian trước bữa cơm thôi anh đã khiến ông Thẩm nở nụ cười hài lòng. Về phần bà Thẩm, phụ nữ bình thường khá chú trọng chi tiết, cho nên mấy chi tiết biểu hiện trên bàn cơm của Cố Tích Hoa đều bị bà Thẩm luôn chú ý nắm bắt —— cũng không ngoài ý muốn, bà rất hài lòng về con rể tương lai của mình.

Lúc bưng đồ ăn lên bàn, Cố Tích Hoa đi qua giúp đỡ, con gái nhà bà ăn cay bà biết, vì thế đương nhiên có thể nhìn ra Cố Tích Hoa đặt đồ ăn Thẩm Châm ưa thích gần chỗ của cô, món canh trứng nhồi củ cải vốn đặt khá xa, sau đó bởi vì cần chỗ đặt thêm một món nữa, vì thế Cố Tích Hoa đứng dậy múc một bát canh lớn cho Thẩm Châm, đó là canh giải nhiệt hạ hỏa. Bà Thẩm cố ý nấu cho con gái nhà mình thích ăn cay, ông Thẩm sống hơn nửa đời người cũng chẳng biết canh trứng nhồi củ cải có ích lợi gì, nhưng Cố Tích Hoa lại biết, hiển nhiên là vì phương diện ở chung lâu dài với Thẩm Châm.

Người không ăn cay rất dễ dàng nhìn ra, nhưng trên bàn cơm Cố Tích Hoa không hề đề cập đến, cay hay không ăn anh đều ăn, hơn nữa cách ăn uống càng thiên về những món cay. Điều này khiến bà Thẩm hoảng hốt nghĩ rằng thằng bé này là đang thử thay đổi thói quen ẩm thực của mình để hợp với Thẩm Châm.

Vừa nghĩ thế, bà liền mềm lòng.

Là người đàn ông tốt. Bà Thắm hài lòng nhoẽn miệng cười.

Ăn xong, mọi người ngồi trên sofa trò chuyện.

Cố Tích Hoa chủ động kể lại quá trình hai người quen nhau, trước đó anh đã tỏ ý với Thắm Châm, kéo dài thời gian hai người quen nhau một chút, về chuyện kết hôn là hai người đột nhiên muốn kết hôn để ổn định cuộc sống vì thế cùng ra quyết định.

Ông bà Thắm rất hài lòng về người con rể này, cũng không xoắn xuýt vấn đề trước đó, đối tốt với Thắm Châm là được, không để tâm đến những cái khác.

Cố Tích Hoa nói bởi vì ông Cố vẫn còn đi công tác ở nước ngoài (trên thực tế bà Triệu còn giận nên ông Cố không dám về nhà), việc hai nhà gặp mặt chờ sau khi ông Cố trở về anh sẽ mời ông bà Thắm đến nhà, hy vọng hai người thứ lỗi. Ông bà Thắm lắng đầu nói không cần để ý đến việc cấp bậc lễ nghĩa, con rể tương lai vô cùng chu đáo, thật là càng nhìn càng vừa lòng.

Thời gian nháo nháy cái đã đến mười giờ, Cố Tích Hoa chạy xe đến vốn có thể trở về, nhưng bà Thắm luyến tiếc Thắm Châm hiếm khi về nhà, lại ngại bảo Cố Tích Hoa về một mình. Sau đó hai ông bà trao đổi ánh mắt rồi giữ hai người ở lại. Thiệp cưới đã in ấn, bà Triệu đã tặng vòng tay, chỉ thiếu một trình tự mà thôi, là mẹ vợ của thời đại mới, bà Thắm không ngại. Cửa đóng lại, bà nói: “Nhỏ tiếng một chút, đừng làm ồn ba con ngủ.”

Thắm Châm hỗn loạn trong gió.

Vì thế lần đầu tiên cô và Thắm tiên sinh ngủ chung giường lại là ý của bà Thắm?!

“Nhỏ tiếng một chút?” Cố Tích Hoa cười như không cười.

Thắm Châm:

Ôi mẹ của con!

Đây là phòng ngủ của Thắm Châm trước khi dọn ra ngoài đi làm, phía sau cửa còn dán chữ viết nguệch ngoạc “Cố lên, Thắm Châm”, màu đỏ chói lọi, viết đậm lại lớn, Thắm Châm viết hồi cấp ba nên nét chữ còn non nớt. Cố Tích Hoa ngẩng nhìn căn phòng hơn hai mươi mét vuông này, thấy hình chân dung của Thắm Châm dán trên tường, nhìn như là năm lớp chín, tóc không dài bằng bây giờ, cũng không uốn xoắn, tóc dài thẳng tắp, trẻ tuổi hồn nhiên. Anh cũng trông thấy những quyển sách giáo khoa và một ít sách tài liệu từ hồi tiểu học đến cao trung được xếp gọn gàng, trên mỗi quyển sách đều viết nắn nót “Thắm Châm”, nét bút xinh xắn ngay thẳng. Còn có chiếc đèn bàn sức nức mùi học trò, quyển vở đa dạng, đủ loại bút viết xinh xắn...

Thắm Châm nằm sấp trên giường, nhìn theo bóng dáng của Cố Tích Hoa di chuyển.

Bạn có biết đây là cảm giác kỳ diệu biết bao không?

Thời học trò của cô không có anh, nhưng cô từng tưởng tượng đến anh vào thời gian đó — tương lai có một ngày, sẽ có một người đàn ông xem bạn như vật báu, anh cho bạn tình yêu, xem ảnh hồi nhỏ của bạn, đọc nhật ký thời học trò của bạn, tưởng tượng quá khứ của bạn, buồn cười vì vẻ hồn nhiên ngớ ngẩn của bạn, hiểu biết tình cảm thiếu nữ của bạn, chua xót tiếc nuối vì anh đã bỏ lỡ thời gian thanh xuân của bạn, anh đặt xuống một nụ hôn dịu dàng trên trán bạn, thậm chí nói lời âu yếm...

Nhất định là cách thổ lộ của mình không đúng... Thắm Châm mơ mơ màng màng suy nghĩ — vì sao một phút trước người kia còn dịu dàng vô hạn, sau đó trong nháy mắt liền nhào qua đây sắc tính quá trớn?

“Thời gian dịu dàng đã nói đâu?” Thắm Châm bắt lấy kẻ hờ mà thở hồng hộc lên án.

“Ai nói với em chứ?” Cố Tích Hoa nhướng mày, bàn tay to tiếp tục châm đầu vào lửa người dưới thân.

Thắm Châm: “.....”

“Chiếc giường này, bàn học kia, từng góc của căn phòng này... Anh đều muốn đè em lên... Thẩm Châm, đây là phòng của em...” Anh chưa bao giờ hiện diện trong quá khứ của em, anh điên cuồng muốn lưu lại dấu vết và mùi hương của mình. Em là của anh, đợi anh trong quá khứ, hiện tại thuộc về anh, sau này chỉ có anh.

Thẩm Châm không biết rằng từng chỗ trong căn phòng này mà cô để lại dấu vết đối với Cố Tích Hoa mà nói chính là xuân dược.

“Cố Tích Hoa, Cố Tích Hoa, Cố Tích Hoa...” Thẩm Châm lẩm bẩm, “Ừm....a....” Chịu không nổi, người đàn ông vô lại này, càng ngày càng được voi đòi tiên... Thẩm Châm nghĩ rằng, nếu không dừng tay có lẽ sẽ gặp sự cố...

“Phu nhân, vì phu cần giải toả...”

Vì thế tay trái của Thẩm Châm cũng chịu chung số phận với tay phải T T.....

20. Chương 20

Buổi sáng khi Thẩm Châm thức dậy, cô phát hiện mình được khoá trong lồng ngực an toàn ấm áp, trong không khí tất cả đều là mùi hương của Cố Tích Hoa, hơi thở của anh phả trên mặt cô, lòng tơ trên mặt ngứa ngáy, lại khiến người ta vô cùng yên tâm. Cô chưa từng yêu đương, lần đầu hôn môi, lần đầu nắm tay, lần đầu dựa gần người khác phái như vậy, tất cả đều là Cố Tích Hoa. Mặc dù bản chất chẳng ngây thơ gì, không có chút nào khiến cô cảm nhận được cảm giác đơn thuần khờ dại của mối tình đầu như người ta nói, thế nhưng, tất cả những điều này đều khiến cô hạnh phúc. Cô khát khao mọi thứ của người đàn ông này, cô lưu luyến mùi hương của anh, chẳng có lúc nào là không muốn dính chặt với anh. Chỉ cần là anh, làm cái gì cũng được.

Thẩm Châm cọ cọ trong lòng anh, thoải mái lại thích ý.

“...Buổi sáng đàn ông rất dễ bộc phát thú tính.” Anh nói, bàn tay không an phận trượt vào áo ngủ của cô, âm thanh khàn khàn tràn ngập từ tính.

Thẩm Châm vươn cánh tay mảnh khảnh nòn nà vòng qua cổ người nào đó, không lùi mà tiến tới, lại khiến Cố Tích Hoa có chút kinh ngạc —— “Học biết chủ động?” Âm thanh nghe như rất hài lòng.

Âm thanh Thẩm Châm lộ ra vẻ vui sướng khi người gặp họa: “...Đúng bảy giờ mẹ em nhất định sẽ đi vào.” Đây là thói quen của bà Thẩm, qua bảy giờ mọi người trong nhà đều phải thức dậy, Thẩm Châm nằm nướng, đúng bảy giờ bà Thẩm lập tức sẽ đến xóc chăn cô lên. A, bây giờ là sáu giờ năm mươi chín.

Tiếng bước chân dần dần đến gần.

Trong ngực Cố Tích Hoa là người con gái mềm mại, cô còn cố ý ôm lấy cổ anh, cúi dưới chăn còn vắt qua eo anh. Anh chàng Cố nào đó mới sáng sớm đã đỏ đầy mồ hôi trên trán.

Tối qua nên ngủ ở sofa, anh suy nghĩ.

Tiếng bước chân đứng ở ngoài cửa, Thẩm Châm thu tay chân lại, ngoan ngoãn nhanh nhẹn nhắm mắt, mái tóc rối bời che đi khuôn mặt, nhưng không ngăn được khoé miệng nhếch lên.

Đi về sẽ trừng phạt em. Không trên đường cũng được. Cố Tích Hoa chỉ có thể nghĩ vậy trong lòng, chịu đựng ngọn lửa của cô nàng nào đó châm lên giờ đã biết điều không động tay chân nữa.

Thẩm Châm vốn tưởng rằng sẽ nghe tiếng cửa “cạch” vang lên, kết quả bà Thẩm chỉ đứng ngoài cửa một lúc, sau đó tiếng bước chân xa dần. Thẩm Châm ngơ ngác, mở to mắt nhìn Cố Tích Hoa đang cười như không cười, còn có đôi mắt sâu thẳm đang nhìn cô...

“...À thì...nên dậy thôi...” Thẩm Châm hơi sợ.

“...Còn sớm.” Sau khi biết bà Thẩm không đi vào, giọng điệu của người nào đó rất thanh thoi.

“...Vậy anh ngủ thêm một lát...Em...” Một ánh mắt bay tới khiến cho câu nói run rẩy “Em dậy trước” ngoan ngoãn nuốt lại vào trong bụng. Giờ phút này trong lòng cô lên án bà Thẩm ngàn vạn lần... Rốt cuộc con có phải là con gái của bà không, bà Thẩm!!!

Ánh mắt u ám khiến Thẩm Châm vội vàng dỉnh tới, vòng tay qua, gác chân lên, ra vẻ đáng thương: “Em sai rồi...Thẩm tiên sinh...” Sau đó cô như con nít mà hôn anh loạn xạ, cái miệng nhỏ nhắn hôn khắp nơi, như là chim gõ kiến, hôn đến nỗi ngọn lửa mà Cố Tích Hoa muốn dập tắt nay không thể làm được. Cô nhóc này biết mình sai chỗ nào rồi ư?

Thực ra Thẩm Châm suy nghĩ rất đơn giản, chẳng phải là buổi sáng muốn thân mật một chút thôi sao, ừ, cô chủ động, tha cho cô nhé? Vì thế sau khi hôn loạn xạ xong đôi mắt Thẩm Châm lấp lánh nhìn anh — tha cho em đi tha cho em đi tha cho em đi...

Một sợi dây gọi là “lý trí” trong đầu Cố Tích Hoa chợt đứt đoạn... Anh kéo người qua hung hăng “chà đập”...

Đợi lúc bọn họ đi xuống thì đã bảy giờ rưỡi, ông Thẩm ra ngoài tập thể dục dưỡng sinh vừa lúc trở về, bà Thẩm đã bưng bánh bao dầu cháo quẩy và sữa đậu nành lên bàn, thấy Thẩm Châm như cô vợ nhỏ đi theo sau Cố Tích Hoa, trên mặt còn mang theo đôi mắt óng ánh sóng nước má ửng đỏ, trong lòng bà hiểu cả.

Người trẻ tuổi mà, tinh lực tràn đầy.

Nhưng nên tiết chế một chút mới tốt.

Bà Thẩm quyết định tìm một cơ hội thích hợp nhắc nhở Thẩm Châm.

Trên bàn cơm, Thẩm Châm đang uống sữa đậu nành.

Bà Thẩm bình tĩnh hỏi: “Có cần thay ra giường không?”

Thẩm Châm “phụt” một cái phun sữa đậu nành đầy bàn, bị sặc đến mức ho dữ dội — “Khụ...Không...không cần...khụ khụ...” Khuôn mặt cô đỏ bừng. Cố Tích Hoa vỗ lưng giúp cô thuận khí, sắc mặt vô cùng bình tĩnh: “...Uống cẩn thận.”

F*ck! Vấn đề ở đây không phải là uống cẩn thận đâu?! Thay ra giường?! Cái gì cũng chưa làm thì thay ra giường gì chứ! A hừ... mày nghĩ gì đấy Thẩm Châm!

Cố Tích Hoa vừa rót nước cho cô, rồi hầu hạ cô nàng từ từ uống, lại thuận khí, lúc này anh mới trở về chỗ ngồi của mình. Bà Thẩm ở một bên càng nhìn càng vui, cười đến nếp nhăn hiện lên mặt. Quả thật là một tri kỷ chu đáo tỉ mỉ, nha đầu nhà bà có vận cốt chớ gì mới nhất được một người đàn ông tốt như vậy về nhà.

Hai người ăn xong bữa sáng đều phải đi làm, không dây dưa nhiều nữa mà đi ngay. Lúc này bà Thẩm mới tháo mở món quà của con rể tương lai, khi chiếc hộp đóng gói tinh xảo được mở ra, tay bà Thẩm run lên — quả thực không thể nào đẹp hơn nữa?!

Ông Thẩm vốn cho rằng quà tặng ỉn nếu không là thuốc lá nổi tiếng thì là rượu thượng hạng, hoặc là nhiều loại khác nhau, bởi vì gói đồ hơi to, kết quả vừa mở ra, khi phát hiện là một bộ dụng cụ câu cá nhập khẩu, ông quả thực yêu thích không buông tay. Cần câu này lấy đi câu cá ở hồ sen quả là phí của trời mà.

Đương nhiên cả nhà đều vui.

21. Chương 21

Hai người nếu muốn kết hôn, thì nhà cửa là thứ không thể thiếu. Sau khi về nước Cố Tích Hoa ở tại nhà Cố Nam Thành, anh chưa bao giờ nghĩ tới muốn về nước định cư, cũng không nghĩ rằng mình sẽ ở Trung Quốc thật lâu, bình thường khi về nước giải quyết việc công anh đều ở khách sạn, lần này là vì bà Triệu uy hiếp đoạn tuyệt quan hệ mẹ con mà buộc anh trở về Trung Quốc tìm vợ, thời gian ở lại khá dài nên anh tạm thời ở chỗ Cố Nam Thành, nếu muốn kết hôn anh cần phải mua nhà. Hơn nữa nghe ý tứ của Thẩm Châm, cô cũng không muốn di dân, vì thế Cố Tích Hoa suy nghĩ cho tương lai, quyết định quay về Trung Quốc phát triển. Đương nhiên đây cũng không phải là bây giờ mới cần nhắc suy xét, sau khi gặp Thẩm Châm lần thứ hai thì anh đã nghĩ đến chuyện này, bằng không bạn cho là vì sao anh lại bận rộn như vậy?

Thế nhưng —

Trong chuyện mua nhà, hai người nảy sinh bất đồng rất lớn, hơn nữa ngọn nguồn của vấn đề khiến hai người chiến tranh lạnh một tuần.

Vì sao chứ?

Nguyên nhân sự việc là thế này ——

Hai người đều tán thành mau chóng mua một căn nhà, mặc dù Cố Tích Hoa có khả năng mua thẳng một căn biệt thự, nhưng nghĩ đến nếu là nhà của hai người, cho nên anh không phản đối việc Thẩm Châm góp phần, anh vui vẻ nhận lấy tiền riêng gửi ngân hàng của Thẩm Châm. Hơn nữa thấy biểu tình của Thẩm Châm như thế anh cũng hết cách phản đối. Cố Tích Hoa nghĩ đến tương lai sẽ có con cái, vì thế anh quyết định mua một căn nhà có lầu, ba phòng ngủ, hai phòng sách, một phòng dành cho khách, cộng thêm phòng tiếp khách phòng ăn phòng bếp ban công vườn hoa nhỏ, hơn ba trăm mét vuông mới tốt. Vì thế vấn đề đã tới ——

Thẩm Châm là người theo chủ nghĩa DINK (Dual I e, No Kids) điển hình, cô thích trẻ con nhưng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ sinh một đứa. Hồi bé bởi vì một nguyên nhân nào đó mà cô có bóng ma đối với phụ nữ có thai, vì thế đời này sợ hãi mình trở thành phụ nữ có thai —— cô không muốn con cái, thái độ rất kiên quyết. Lúc ban đầu Cố Tích Hoa còn có thể lý luận rõ ràng thuyết phục cô, nhưng Thẩm Châm không nghe chữ nào, bướng bỉnh như gấu con che chở đồ ăn, sau khi phiên toái liên tục tiếp nhốt anh ngoài cửa, tắt di động, một tuần không liên lạc với Cố Tích Hoa. Cố Tích Hoa nhìn cánh cửa khép lại khuôn mặt lạnh lẽo, khoé miệng mím chặt thành đường thẳng tắp, rồi lái xe đi.

Vấn đề con cái anh tuyệt đối không thể nào nhượng bộ.

Sau đó anh gọi điện hai lần cho Thẩm Châm, đều không ngoại lệ là “Số điện thoại bạn gọi hiện đã tắt máy”, gương mặt Cố Tích Hoa vốn đã không ôn hoà, cứng rắn đến mức như sắt, lạnh như đọng sương giá.

Thẩm Châm vẫn tin tưởng không có vấn đề gì là không thể ôn hoà ngồi xuống nói chuyện với nhau, vì thế cô không thích cãi nhau, cũng sẽ không tranh cãi với người khác, nếu bạn bằng lòng thương lượng, chúng ta bình tĩnh ngồi xuống nói ra quan điểm của nhau, bạn không đồng ý với tôi, không sao, tôi tôn trọng suy nghĩ của bạn, đồng dạng, mặc dù tôi không thích hành vi của bạn, nhưng tôi cũng tôn trọng quyết định của bạn. Ý nghĩ của hai người khẳng định có điểm chung, cố tìm điểm chung gác lại bất đồng, tôn trọng lẫn nhau, OK, thế là xong.

Nhưng lần này Thẩm Châm vô cùng bướng bỉnh, ngay cả liên lạc cũng không chịu, cơ hội nói chuyện dằng hoàng cũng không cho, kỳ thật từ phương diện của người khác mà nói, chứng tỏ người kia có vấn đề —— chuyện này giống như tín điều trao đổi mà cô tin tưởng, cũng là nguyên tắc tín điều, hai người ngang nhau, không thể dùng cái nhìn của một người để đối xử người khác.

Cô không muốn con cái, kiên quyết không muốn.

Cố Tích Hoa hoàn toàn hiểu được ý tứ của Thẩm Châm cho nên mới đau đầu như vậy. Chiến tranh lạnh một tuần chứng tỏ thái độ của Thẩm Châm về vấn đề này —— nếu anh kiên quyết có con, chúng ta không liên lạc nữa.

Thẩm Châm nhìn qua là một người dễ sống chung, cô cũng vốn là người hoà đồng, đối với những gì bất đồng với bản thân cô sẽ không bài xích và bôi nhọ, cô sẽ thử chấp nhận, nếu không được thì sẽ tỏ vẻ hiểu được đến mức độ cao nhất. Cô là người mềm yếu, nhưng điểm này cũng không đại diện cô chẳng có góc cạnh, cô rất khác biệt với những người có góc cạnh, góc cạnh của cô rất ít, nhưng mỗi một cái đều là chống cự, đụng tới khẳng định quyết đoán phòng vệ, không có chỗ hoà hoãn, cũng cần bản không cho người ta cơ hội hoà hoãn và thích ứng. Người bình thường không chạm tới cũng chẳng có cơ hội chạm tới, người biết rõ tuyệt đối không chạm vào.

Mà hiện tại, Cố Tích Hoa đã chạm vào.

Hai người không sai, chỉ là quan điểm bất đồng, không phải ngồi xuống hiểu nhau tìm điểm chung là được sao. Hai người kết hôn, một người muốn con cái, một người không muốn con cái, điểm chung chỗ nào chứ? Hai phương diện hoàn toàn tương phản.

Sau khi Cố Tích Hoa xem phần tài liệu hơn hai tiếng đồng hồ, rút cuộc anh mặt mày lạnh tanh đi ra công ty.

Bị việc tư ảnh hưởng đến việc công, đây là lần đầu tiên.

Anh nhìn thời gian, còn nửa tiếng nữa Thẩm Châm sẽ tan tầm.

Được rồi, em đã không nhận điện thoại, vậy thì gặp mặt đi.

Thẩm Châm biết tác phong tránh né của mình không giống ngày thường, cô cũng xoắn xuýt cả tuần được không? Vì không để cảm xúc mình bị xấu đi và kiềm chế nói ra lời tổn thương nên cả tuần nay cô không nhận máy. Vấn đề này hết cách thuyết phục, cô không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn, dù sao cũng không muốn.

Vì sao anh muốn có con chứ, Thẩm tiên sinh. Không có con cái chúng ta vẫn sống rất tốt mà.

Thẩm Châm buồn bực vò tóc, nhìn thời gian, ừ, năm giờ, tan tầm.

Cô ra cổng, trông thấy chiếc xe Phaeton W12 ở ven đường, cô ngẩn người, cúi đầu đi qua, rề rà mở cửa xe.

Bạn nói lúc này mới một tuần không gặp, bình thường cũng bốn năm ngày mới gặp một lần, vì sao lần này cảm thấy thời gian trôi qua chậm như vậy, giống như mấy năm không có người bên cạnh, hết sức nhớ nhung. Thẩm Châm bắt buộc tầm mắt mình nhìn chằm chằm kính xe, không thể nhìn người đàn ông bên cạnh, trầm mặc không nói lời nào.

22. Chương 22

Khuôn mặt Cố Tích Hoa vốn lạnh lẽo cả tuần khi nhìn thấy biểu tình uất ức lại quật cường của Thẩm Châm, anh mềm lòng. Trong lòng như có rất nhiều kim châm, không coi là đau lắm, nhưng khiến người ta không chịu nổi, sưng đến khó chịu. Cố Tích Hoa không phải là người cảm tính, mặc dù trong lòng đã mềm nhũn đến mức nát bét, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lẽo kiên quyết. “Em định từ nay về sau không liên lạc nữa?” Khẩu khí vừa cứng rắn lại lạnh giá.

Thẩm Châm cứng đờ, viền mắt hơi nóng. Cô khẽ động khoé môi nhưng chẳng nói lời nào.

Cố Tích Hoa như thế khiến cô hơi sợ hãi.

Rõ ràng không phải vậy.

Nhưng cô không biết nên nói thế nào mấy ngày qua chính mình cũng khó chịu, rất nhớ anh, nhưng có nhớ bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể gọi điện, cô không muốn con cái, không muốn chút nào.

“Thẩm Châm, chúng ta...”

“Không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn không muốn...” Thẩm Châm tiến vào lòng anh, Cố Tích Hoa theo thói quen ôm lấy cô, tiếng người trong lòng đã run run, “...Không chia tay nhau, không muốn chia tay, Cố Tích Hoa, chúng ta không cần con cái được không...Không có con cũng sống rất tốt mà...” Có chất lỏng thấm ướt áo sơ mi của anh, ngực anh cứng lại, có chút không thở nổi.

“Có một đứa bé vừa giống anh vừa giống em không tốt sao?” Anh cắn chặt răng, cảm giác vừa đau lại sưng quay về, anh bắt mình bình tĩnh, không thể mềm lòng, phải muốn đứa bé. Ban này anh cũng không phải muốn nói “Chúng ta chia tay đi”, mà là quyết định tạm thời không nghĩ đến vấn đề này, thuận theo tự nhiên, sau này hẵng nói, tất cả đều bị ánh mắt đỏ ngầu của Thẩm Châm đùa bỡn.

Anh muốn một đứa con, mặc kệ là trai hay gái, nó có ánh mắt của em cái mũi của anh, lúc cười rộ lên thì giống em, khi mím môi thì giống anh.

Có vấn đề dùng thời gian giải quyết là được, giải quyết không được thì kéo dài trước, anh chưa từng nghĩ tới vì vậy mà hai người chia tay.

Thẩm Châm không nói chuyện, nhưng chất lỏng nóng bỏng kia càng chảy càng nhiều, mỗi một lần đều lắng trì người cảm nhận được.

Cố Tích Hoa động dậy, vẫn không nhịn được mà ôm chặt cô, âm thanh khàn khàn khô khốc: “...Đừng khóc.”

Thẩm Châm nghe được càng khóc dữ dội hơn, giống như tìm được lối ra phóng thích tất cả tâm trạng tồi tệ của cả tuần nay, nước mắt tuôn trào dù cho không nhiều lắm, lặng lẽ im ắng, vẫn cứ tuôn mãi. Loại này rõ ràng là không muốn khóc đã cố gắng kiềm chế, nhưng vẻ mặt nhếch nhác khiến người nào đó hoàn toàn không có khả năng chống đỡ.

Trái tim Cố Tích Hoa bị vò thành nhúm, cùng vô số mảnh thủy tinh khuấy trộn, đau nhói đến ngạt thở, muốn chống đỡ nhưng không được, vì thế quân lính tan rã, ý nghĩ ban đầu vứt bỏ toàn bộ, anh ôm cô càng chặt, giọng nói bất ổn: “...Được, không cần con cái, em đừng khóc.” Nụ hôn nhỏ vun đắp trên mặt cô, mang theo tình yêu dịu dàng vô hạn.

Thẩm Châm ôm chặt anh, vùi mặt ở ngực anh, bắt đầu khóc thút thít.

Trên mạng đều nói, nước mắt là vũ khí lớn nhất của phụ nữ, người đàn ông kiên cường cỡ nào cũng không chịu nổi phụ nữ rơi nước mắt.

Thế nhưng, nếu người đàn ông này không yêu cô, có bao nhiêu nước mắt đi chăng nữa thì có ích lợi gì chứ? Nói cho cùng, có yêu mới có mềm lòng. Nếu trái tim anh kiên quyết một chút, dùng “chia tay” để ép buộc cô, cô khẳng định sẽ nhượng bộ, mỗi tình này bất tri bất giác đã khắc sâu, đời này cô chỉ muốn một người như vậy, dù cho có người tốt hơn cô cũng không cần, cô chỉ cần Cố Tích Hoa. Nhưng anh không có, không chỉ không có, anh lại còn nhượng bộ, nước mắt của cô đã đánh bại anh.

Thế nhưng nó lại khiến cô càng khó chịu hơn.

Anh đã yêu em trọn vẹn, nhưng em yêu anh chưa đủ.

“...Sau này chúng ta hãy nói đến chuyện này được không?” Thẩm Châm khàn giọng nói.

“Được.” Cố Tích Hoa hôn trán cô, vén sợi tóc dính lên mặt cô đến bên tai, rồi hôn lên đôi mắt đỏ ngầu của cô. Có muốn con cái hay không hình như bây giờ không phải lúc nên kiên trì, nhưng ông trời, đừng để cô ấy khóc nữa, trái tim con không chịu nổi.

Thẩm Châm vươn tay che mắt anh, đến gần hôn anh, cái mũi, khuôn mặt, bờ môi, chiếc cằm, nụ hôn ấm áp rời khỏi nhưng bàn tay lại không buông xuống, Thẩm Châm động dậy khéo môi, khi phát âm chỉ có cái miệng chuyển động, không có âm thanh, Cố Tích Hoa chỉ cảm thấy thỉnh thoảng có luồng khí lướt nhẹ qua, anh không nghĩ ra đó là gì, sau đó ánh mắt liền lấy lại ánh sáng, anh trông thấy nụ cười và ánh mắt trong veo của Thẩm Châm, viên mắt vẫn đỏ, trên trán còn đổ mồ hôi, nhưng không thấy vẻ yếu ớt của ban nãy.

“Sau này em không được khóc nữa.” Anh nói.

Thẩm Châm nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu.

Cố Tích Hoa đưa ra khuôn mặt lạnh lùng: “Không được khóc.”

Thẩm Châm bĩu môi, đối với người đàn ông ngoài mạnh trong yếu cô chẳng sợ chút nào —— “Ngày kết hôn nhất định sẽ vui mà khóc.”

Cố Tích Hoa kéo cô vào trong lòng lần nữa: “Em biết anh chỉ cái gì, Thẩm Châm.”

Cô ở trong lòng anh tham lam hít một hơi lớn, tất cả đều là mùi hương của Cố Tích Hoa, cô cười cười: “Em biết rồi.”

Sao lại gặp được anh chứ, Thẩm tiên sinh.

23. Chương 23

Ở trong xe thân mật một hồi hai người mới đi ăn cơm, lúc đi qua rạp chiếu phim chợt nhớ tới hai người chưa từng cùng nhau xem phim lần nào vì thế họ ngừng xe lại coi lịch chiếu phim, tìm được một bộ phim hai người đều cảm thấy ổn rồi mua ghế tình nhân, thời gian là tám giờ bốn mươi tối, vừa khéo có thời gian trống để đi dùng bữa. Bên cạnh rạp chiếu phim không có cửa tiệm nào đặc biệt, tiệm cơm Tây không ít,

nhưng Thẩm Châm chẳng thích ăn bò bít-tết máu me, hoàn cảnh gì đó không thể làm cơm ăn, chỉ cần hai người yêu nhau, đi đâu cũng có bầu không khí, hưởng chỉ hiện tại cũng mọc lên những quán ăn Trung Quốc, cửa tiệm có hoàn cảnh yên tĩnh lại thời thượng ở đâu cũng có, không nhất thiết phải chạy tới những chỗ xa hoa, hơn nữa Thẩm Châm không phải là người chú trọng bầu không khí dùng bữa, nếu không chú trọng, cô thật cảm thấy bầu không khí náo nhiệt ầm ĩ tại quán lẩu rất tốt.

Cố Tích Hoa không ăn cay, dù ăn cũng không thể quá cay, cô rất thích món lẩu, hỏi thử Cố Tích Hoa chịu nổi không? Nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Châm quyết định vẫn không ăn cay là được. Bên cạnh rạp chiếu phim có nhiều tiệm thức ăn nhanh, hai người vào McDonald, Thẩm Châm nghĩ rằng tùy tiện ăn là được, chỉ cần ăn với anh thì ăn gì đã không còn quan trọng. Cố Tích Hoa tất cả đều nghe theo Thẩm Châm, cô vui là được rồi.

Hai người mua đồ ăn rồi ngồi trong tiệm trò chuyện câu được câu không, Thẩm Châm quen quan sát người xung quanh.

Khách tới đây thường thường là đi cùng con nít, trẻ con bốn năm tuổi cầm hamburger cắn từng miếng, tương cà chua dính trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt giống như trái nho đen, ngây thơ lại đáng yêu. Cô luôn thích con nít.

Nhưng thật sự không quyết định sinh con.

Ý nghĩ này đã nằm trong đầu cô hơn mười năm trời, không thể thay đổi một sớm một chiều.

Nhưng anh làm sao bây giờ? Thẩm Châm lặng lẽ liếc nhìn người đối diện, Cố Tích Hoa đang chăm cánh gà vào tương ớt, thấy cô nhìn mình, anh đưa cánh gà qua, Thẩm Châm cầm ăn, giữa hai người là bầu không khí bình thản ấm áp.

Hiện giờ bình tĩnh lại, cô nghĩ đến rất nhiều vấn đề. Chẳng hạn như, gia đình của Cố Tích Hoa, mẹ Cố sẽ cho phép con trai duy nhất của mình không có con sao? Lần trước đến nhà anh bà Triệu đã tỏ ra khao khát cháu trai... Ông bà Thẩm cũng là người khá truyền thống, một người phụ nữ không có con gì chứ, đến lúc đó sẽ bị chỉ trách... Quan trọng nhất là ——

Cố Tích Hoa hình như rất thích trẻ con.

Đây là điều cô để ý nhất. Thẩm tiên sinh muốn một đứa bé vừa giống cô lại giống anh...

Ánh mắt Thẩm Châm hơi phiêu lãng, Cố Tích Hoa trông thấy liền biết cô suy nghĩ gì.

Chuyện này không thể gấp gáp, anh không nỡ ép cô, đương nhiên cũng không nỡ nhìn cô lúc nào cũng bối rối về vấn đề này.

“Thẩm Châm, ngày mai chúng ta đi xem áo cưới nhé.”

“Áo cưới?” Lực chú ý của cô tập trung lại, đột nhiên ánh mắt ai oán, “...Không đi.”

Cố Tích Hoa nhượng mảy, chuyện này cũng có thể để người khác làm thay sao?

Tiệc rượu thiệp cưới hội trường bánh kẹo cưới anh có thể bảo người khác lo tất cả, thử áo cưới...

Thẩm Châm phớt lờ, bộ dạng như oán phụ lắm bầm nhìn anh, mở to mắt nhìn anh chăm chăm.

Cố Tích Hoa vui vẻ, xoa tóc cô giống như vuốt ve con cún nhỏ: “Làm gì?”

Cầu hôn đó! Trong lòng Thẩm Châm hò hét, chưa cầu hôn thì tại sao phải đi thử áo cưới? Cầu hôn cầu hôn cầu hôn cầu hôn...

Cái này hoàn toàn chỉ là hình thức, cha mẹ hai bên đã gặp mặt, thiệp cưới đã in xong, tiệc rượu cũng đặt rồi, còn thiếu một danh sách khách mời tiệc cưới của hai bên... Không cầu hôn em sẽ không gả sao?

Thẩm Châm mặc kệ, cô muốn cầu hôn.

Đừng trách cô, một người phụ nữ nếu yêu một người đàn ông, tất nhiên là mong đợi được cầu hôn...

Nếu hiện tại Thẩm Châm không muốn đi thử, vậy sau này hẵng nói, đúng lúc có thể chờ mùa áo cưới mới nhất, cũng có thể tìm kiếm nhà thiết kế đặt làm áo cưới, tại khoảnh khắc này trong cuộc đời, xa xỉ một chút cũng chẳng sao. Cố Tích Hoa nghe theo cô thôi.

Hai người ăn xong thì đi xem phim, một bộ phim hài kịch tình yêu ấm áp lãng mạn, là phim Mỹ, diễn viên chính và tình tiết phim cũng ổn, không nhàm chán cũng rất nghệ thuật, nhưng mà...

Cảnh diễn thân mật hơi quá trốn...rất cuồng nhiệt...rất mãnh liệt...

Xé quần áo đã chiến...quá dâng trào...

Toàn thân Thẩm Châm cứng ngắc, cảm thấy người nào đó đang kề sát mình rất nóng... Hơi thở của người nọ còn cố tình phả trên cổ cô... Cảm thấy tiếng thở dốc ồ ồ trong phim giống như kề sát bên tai... Bình thường Thẩm Châm xem phim còn mạnh bạo hơn thế này, nhưng là một mình cô xem, hoặc xem cùng cô bạn Tống Thanh Văn, tự nhiên thoải mái, ngẫu nhiên còn bình luận chút ít, nhưng hiện tại...

...Không giống vậy đâu... Ngồi bên cạnh là người đàn ông, chính là người đàn ông thân thiết nhất với cô từ trước đến nay...

Thẩm Châm mất tự nhiên động đậy, giả vờ muốn đứng lên từ trong lòng anh, không biết khi nào thì bàn tay của người nào đó đã trên vòng eo, quần lẩy chặt chẽ, Thẩm Châm mới đứng lên một chút thì đã bị kéo trở về. Thẩm Châm vùi đầu trong lòng Cố Tích Hoa, mắt không thấy tâm không phiền là được, bà đây không xem là được chứ gì?

Nhưng mà ——

A, cái gọi là không nhìn thấy thì các giác quan khác sẽ miễn cảm hơn... đây là sự thật.

Ví dụ như, nam nữ diễn viên trong phim phát ra âm thanh gợi cảm, mấy đôi tình nhân bên cạnh bọn họ cũng không kiềm lòng nổi, cùng với —— nhịp tim của Cố Tích Hoa rõ ràng đập nhanh hơn, bàn tay trên eo cô hình như dao động...

Khi anh mơn trớn làn da mịn màng trên eo cô, Thẩm Châm không tự chủ được mà run một chút, miệng không nhin được mà rên rỉ một tiếng. Sau đó bàn tay anh luôn lơ đãng lướt qua giữa nơi nào đó, lặp đi lặp lại, làm không biết mệt.

Thẩm Châm bị tra tấn đến toàn thân mềm nhũn, cô ngồi phịch trong lòng anh, ánh mắt ướt sũng.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy anh nói: "...Xong rồi." Âm thanh vừa khàn lại mập mờ.

Cảnh thân mật rốt cuộc đã qua, Thẩm Châm thở phào một hơi, hoàn toàn không còn sức. Đây, rõ ràng không có làm gì, vì sao cô cảm thấy như khô cạn thế? ()

24. Chương 24

Hai người từ rạp chiếu phim đi ra, hai gò má Thẩm Châm ửng hồng, đôi mắt rõ ràng mơ hồ bất định —— à, vừa thấy là biết đã xảy ra chuyện gì. Trái lại người nào đó thần thái sáng khoái khoe miệng tươi cười tâm trạng sáng sủa —— à, xem ra Thẩm Châm chịu thiệt không ít. Thẩm Châm nghĩ mãi không ra!

Phần sau chẳng có cảnh thân mật nào cả?!

Thẩm tiên sinh, thú tính của anh có thể ột giải thích hợp lý không..... ()

Chúng ta quay về thời gian vào mười phút trước đó ——

Cảnh diễn thân mật vừa trôi qua, nam nữ chính trong phim đã ở bên nhau, đoạn sau đều là kết cục của những nhân vật khác —— vì thế, cả phòng tình nhân đã không còn mấy người nhìn màn hình, toàn bộ —— a, gì đó...

Rất nhiều cảnh diễn xuân cung đồ sống trước mặt cô, đặc biệt là một đôi phía trước bọn Thẩm Châm, cô gái ơi, sao cô lại trào dâng nhiệt tình thật sự ngồi trên anh chàng kia sao?! Thẩm Châm xấu hổ.

Bởi vì đằng trước giành diễn, bộ phim dường như làm cảnh nền, Thẩm Châm không có cách nào tập trung sức chú ý trên màn hình, để giảm bớt bầu không khí kỳ dị này, cô tìm đường chết: “...Anh có cảm thấy đôi phía trước còn kịch liệt hơn nam nữ chính trong phim không... ha ha...ha ha...”

Cố Tích Hoa cười như không cười, ánh mắt sâu thẳm nhìn xuống: “...Em không coi phim được?”

Thẩm Châm bắt đầu đi gập đầu.

Cố Tích Hoa nheo mắt: “...Anh cũng không coi được.”

Thẩm Châm mắt sáng rực lên: “Đúng đó đúng đó! Bọn họ giành diễn cả rồi!”

“Nếu không coi được...” Cố Tích Hoa đề lên cô, “...Vậy làm chút chuyện khác đi.”

Vì thế Thẩm Châm bị gì đó thấm thiết... Cái gọi là kịch liệt hơn nam nữ chính trong phim —— thực ra là đang nói bọn họ đấy? T T

Thời gian quay trở về hiện tại.

A, trời mưa.

Mưa cũng không nhỏ đâu.

Thẩm Châm đột nhiên nhớ tới lần đầu gặp Thẩm tiên sinh trời mưa cũng lớn như vậy, mưa rơi trên mặt đất, bắn nước tung toé, ướt cả chiếc váy dài tới đầu gối của cô. Đương nhiên, tình trạng của Cố Tích Hoa hình như thấm hại hơn... Anh mặc mưa đi ra ngoài mưa ô... Nhớ lại cảnh tượng kia khiến tim cô đập nhanh, Thẩm Châm không nhìn được mà tới gần anh.

Ô ở trên xe, bãi đậu xe cách nơi này không xa cũng không gần, nhưng đi qua nhất định sẽ bị ướt.

“Anh đi mua ô.” Anh nói, “Em chờ một chút.”

Thẩm Châm kéo anh lại.

“Chúng ta cùng chạy đi, Thẩm tiên sinh.” Thẩm Châm cười.

Cố Tích Hoa nhíu mày: “Sẽ cảm cúm.”

“Không đâu!” Thẩm Châm vừa nói vừa nhảy vào làn mưa, “Cố phu nhân thân cường thể tráng.”

Cố Tích Hoa vươn tay kéo cô, Thẩm Châm tránh né, cô cứ thế đứng thoải mái dưới bậc thang, mưa nhanh chóng làm ướt quần áo, cô cười: “Can I?” làm một tư thế cổ điển của quý ông Anh quốc khi mời phái nữ khiêu vũ.

Màu mắt anh sâu thẳm, đột nhiên nở nụ cười, anh vươn tay chậm chậm tháo cổ tay áo và nút cổ áo —— “It’s my pleasure.”

Thẩm Châm tươi cười sáng lạn, nắm tay Cố Tích Hoa bỏ chạy, vừa chạy vừa dùng sức giẫm trên con đường gồ ghề này, giọt nước bắn lên, bắn qua tới ngực, thỉnh thoảng giẫm lên sàn gạch lỏng lẻo, nước bắn bắn tung khiến người ta run lên, chẳng qua rất mau được nước mưa cọ rửa, tóc dính trên mặt trông rất nhếch nhác, khẳng định rất xấu, cô suy nghĩ, nhưng bà đây không thêm để ý.

Cả người Cố Tích Hoa đều là nước, a, có một nửa đều là do Thẩm Châm cố ý vẩy qua, bùn lầy đen đúa in lên áo sơ mi trắng, dấu vết rất rõ ràng. Hai người đều ướt sũng, Thẩm Châm cười sáng khoái, đến gần hôn lên khuôn mặt đầy mưa của anh. Người đi đường che ô đương nhiên thấy đôi tình nhân khoa trương này, có một số người mang theo giọng điệu chua chát nói “Bệnh thần kinh”, một số khác ảnh hưởng bởi tâm trạng của bọn họ mà bất giác cười lên, cũng có người làm như không thấy mà tiếp tục đi, tầm mắt không chú ý tới ai. Cố Tích Hoa mặc cô náo loạn, quần áo dính trên người hiện ra đường nét cơ thể cao to tao nhã, tay anh nắm tay cô, vẫn không buông ra.

Vào bãi đậu xe, Thẩm Châm lau một lần rồi vắt quần áo, “ào” một tiếng chính là một vũng nước, rất giống như rơi vào sông bị ướt như chuột lột. Thẩm Châm cười: “Đợi lát nữa chúng ta vào xe thế nào?” Ướt sũng như vậy, xe khẳng định sẽ ướt lại bắn.

“Xe quan trọng hơn em sao?” Anh nhướng mày.

Thẩm Châm nở nụ cười thật tươi, hôn anh chụt một cái — “Đàn ông Trung Quốc tốt.”

“Trên xe có quần áo của anh, em thay trước đi.”

Trong cốp xe có mấy bộ quần áo chưa kịp trả lại, đều là của người khác tặng, Cổ Tích Hoa cao to, đương nhiên mặc quần áo số lớn hơn Thẩm Châm nhiều. Thẩm Châm nghĩ rằng mình mặc một chiếc áo sơ mi là được, nó đã dài đến đầu gối, nhưng Cổ Tích Hoa nói ra một câu cảm xúc không rõ ràng, “Em muốn lần đầu tiên ở trên xe?” Khiến cho Thẩm Châm mau chóng mặc quần tây dài hơn một nửa, cuộn ống quần đến ba vòng.

Bởi vì giày cũng ướt luôn, cho nên Thẩm Châm cởi giày ném ra ghế sau, mặc bộ quần áo rộng thùng thình ngồi trên ghế, cánh tay bấp chần mảnh khảnh nòn nà ở trong bộ quần áo thùng thình có vẻ rất nhỏ bé mảnh khảnh, trái tim kiên cường của người đàn ông trong Cổ Tích Hoa tích tắc mềm như nước. A, người con gái nhỏ gầy khơi dậy lòng ham muốn của người đàn ông.

Vì thế sau đó Thẩm Châm bị người nào đó ôm về nhà trọ, lý do là — giày ướt, mang giày ướt không tốt cho sức khỏe.

25. Chương 25

Thẩm Châm là người hiếm khi ngã bệnh, hai mươi mấy năm qua đau ốm bệnh tật chỉ đếm trên đầu ngón tay. Về phần tại sao lần này ngã bệnh, à, có lẽ là biết bên cạnh sẽ có người chăm sóc cô? Cổ Tích Hoa tắm rửa xong đi ra thì thấy Thẩm Châm vùi trong chăn, anh dễ dàng vén chăn lên, phát hiện người trên giường sắc mặt ửng hồng, dấu hiệu ngã bệnh rất rõ rệt. Anh sờ trán cô, chân mày cau lại.

“Còn nói sẽ không bị cảm.” Anh véo mũi cô, “Lại hồ đồ rồi...” Thẩm Châm hừ một tiếng, hất tay anh ra.

“Thuốc cảm ở đâu?”

Thẩm Châm mở mí mắt nhìn anh một cái, rồi kéo chăn lên lần nữa.

Cổ Tích Hoa thở dài một hơi, lôi người ra khỏi chăn, âm thanh hạ thấp lại nhẹ: “Bảo bối, nói cho anh biết thuốc ở đâu.”

Thẩm Châm lẩm bẩm, nhưng không nói.

Cổ Tích Hoa hết cách đành phải tự mình lục lọi, ngay cả đồ dùng của bà di cũng lục ra nhưng vẫn không tìm thấy hộp thuốc. Thẩm Châm nằm nghiêng, trông mắt chuyển theo người nọ, đầu óc choáng váng, chậm chạp, giống như ngừng hoạt động.

Cổ Tích Hoa vừa quay đầu thì trông thấy cô cười ngây ngốc, anh bất đắc dĩ đi qua, kéo người ra đặt trên người mình, hai cặp mắt đối nhau — “Thuốc ở đâu?”

Thẩm Châm hôn chụt một cái: “Anh đoán xem?”

Cổ Tích Hoa: “...”

Anh chưa từng nghĩ tới Thẩm Châm ngã bệnh lại thành thế này — giống một cô khờ.

Tình trạng bị ốm của Thẩm Châm rất ít, trong nhà đương nhiên không có thuốc.

Cổ Tích Hoa cầm ô chuẩn bị đi ra ngoài mua, anh đang thay giày ở cửa thì người trong phòng ngủ đi ra, cùng anh thay giày.

Cổ Tích Hoa ôm người trở về giường, hôn một cái: “Anh đi ra ngoài mua thuốc, sẽ trở về ngay.”

Thẩm Châm thì thào: “...Em không muốn chữa bệnh.”

Cổ Tích Hoa: “...”

Đợi Cổ Tích Hoa vừa ra khỏi phòng ngủ, người trên giường lại bước xuống, đi theo phía sau anh, nhắm mắt theo đuôi.

Cổ Tích Hoa đành chịu: “Thẩm Châm...”

Thẩm Châm dính qua bên anh, ôm người không buông tay, chẳng nói năng gì, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ ngực anh, giống như một con mèo dính người.

Cố Tích Hoa hết cách, đành phải ôm người về lần nữa, Thẩm Châm nắm tay anh không buông, cô nằm trên giường lẩm bẩm. Cố Tích Hoa đau lòng lại buồn cười, đành phải vén chăn lên giường, bao bọc cô gái trong lòng vỗ về khê khàng. Thẩm Châm mơ mơ màng màng, theo bản năng chui vào ngực anh, tìm một tư thế thoải mái, hơi thở chậm chậm.

Cố Tích Hoa cầm điện thoại ở đầu giường, gửi tin nhắn cho trợ lý.

Sau khi bên kia trả lời anh đặt di động sang một bên.

Gương mặt Thẩm Châm dán trên ngực anh, nhiệt độ cao hơn bình thường, trên mặt là sắc đỏ không tự nhiên, trên trán đổ mồ hôi thấm ướt mái tóc, cô hơi nhíu mày vĩnh viễn, giống như con nít mấy phần.

Cố Tích Hoa cúi đầu hôn lên trán cô, lòng dạ mềm mại. Giống như một bộ phận nào đó thiếu mất trong trái tim đã tìm được đặt về chỗ cũ, một trái tim đông đầy trọn vẹn, không còn tiếc nuối nữa.

Nửa giờ sau có người gõ cửa, Cố Tích Hoa buông người xuống giường, mặt mày Thẩm Châm nhăn lại. Anh cười cười, hôn lên cái mũi trắng nõn xinh xắn của người nào đó, rồi lại hôn lên khoe miệng, lúc này anh mới đứng dậy đi mở cửa.

Trợ lý đứng ngoài cửa xách một cái túi thật to, thuốc cảm cúm, thuốc hạ sốt, thuốc kháng sinh, sirô, thuốc nước, viên con nhộng... Thật là cần gì có đó. Cố Tích Hoa gật đầu, nhận lấy cái túi, trợ lý nói đơn giản về cách dùng số lượng thích hợp, không hề tò mò cũng chẳng hỏi nhiều, rất thức thời rời khỏi.

Có thể làm được trợ lý của Cố Tích Hoa, tố chất chuyên nghiệp đương nhiên là rất xuất sắc.

Cố Tích Hoa đo nhiệt độ cơ thể cho Thẩm Châm, sốt nhẹ, không tính là nghiêm trọng, anh nhìn qua các loại thuốc, chọn cái thích hợp rồi rót nước, sau đó đỡ Thẩm Châm ngồi dậy, Thẩm Châm mơ màng uống nước xong, khi một viên thuốc được nuốt vào trong miệng cô liền nhả ra ngay lập tức, mặt mày nhăn thành một nhúm: “Đắng quá! Sao lại đắng thế...” Đôi mắt nhỏ ai oán dửng dưng trên người Cố Tích Hoa.

Cố Tích Hoa: “...” Thuốc không đắng chẳng lẽ ngọt sao?

Nói thế nào Thẩm Châm cũng không chịu uống, cô rụt người vào chăn không ngồi dậy, Cố Tích Hoa muốn kéo người ra, Thẩm Châm lại cuộn trái cuộn phải không hợp tác, vừa náo loạn vừa lẩm bẩm, giống như bị uất ức lớn lắm, cả nước mắt cũng chảy ra. Cố Tích Hoa không lay chuyển được, đành phải đổi thành viên con nhộng có lớp vỏ ngọt bên ngoài, tiện thể nuốt thêm hai ngụm sirô. Tuy rằng đổi thành thuốc không đắng, vị đắng trước đó vẫn còn trong miệng Thẩm Châm, cô nhăn mặt bày ra vẻ ai oán uỷ khuất, làm ồ trong chăn lại bắt đầu lẩm bẩm. Buổi tối ăn kẹo không tốt cho hàm răng, Cố Tích Hoa chỉ đành cho cô uống nước, Thẩm Châm nhấp một chút rồi không uống nữa, sau đó tiếp tục lẩm bẩm.

Cố Tích Hoa chưa bao giờ biết chăm sóc người bệnh lại mệt vậy, càng không biết Thẩm Châm bị ốm lại cố tình gây sự như thế, quả thực còn hao tâm tổn sức hơn khi đánh một trận cạnh tranh trong kinh doanh, cuối cùng anh chỉ có thể bao bọc cô vào trong lòng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi cô dịu dàng liếm mát, đầu lưỡi nóng ướt luồn vào, càn quét tường tận, liếm mát tỉ mỉ, mát mỗi một nơi, cuốn lấy tất cả vị đắng.

Thẩm Châm hí mắt hưởng thụ, dần dần không lộn xộn nữa, chỉ ỷ lại dính sát người anh, ôm cổ không buông.

Cố Tích Hoa bị giày vò hơn nửa đêm, toàn thân đổ mồ hôi, vốn định hầu hạ tổ tông bị ốm xong thì đi xối nước lạnh, nhưng bị Thẩm Châm ôm như bạch tuộc không thể nào thoát khỏi, anh đành phải thôi, nhìn người trong lòng yên tĩnh lại, anh thở một hơi thật dài, mang theo tình yêu vô hạn mà hôn cô, điều chỉnh tư thế của cô rồi ôm cô dần dần ngủ thiếp đi.

26. Chương 26

Hôm sau là ngày nghỉ, hai người ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới thức dậy, Thẩm Châm chỉ sốt nhẹ, qua một đêm không còn di chứng gì, sinh khí dồi dào giống như nhai hai củ nhân sâm. Cố Tích Hoa vốn là

người có thói quen dậy sớm, chắc là đêm qua mệt mỏi tinh thần hoặc là có người con gái nằm trong lòng mà anh thoải mái ngủ thẳng đến mười giờ mới dậy. Đây là lần đầu tiên Cố Tích Hoa qua đêm ở chỗ Thẩm Châm, sau khi tỉnh lại cảm giác thoải mái quả thực không có lời nào tả xiết.

Hai người dính nhau một hồi mới dậy ăn trưa, với hoàn cảnh sinh trưởng của Cố Tích Hoa, không biết nấu ăn là chuyện đương nhiên, hơn nữa anh cũng thường ăn món Tây, ra nước ngoài cũng không cần nấu nướng, bữa cơm này đương nhiên là Thẩm Châm xuống bếp.

Cái gọi là đi ra phòng ngoài đi vào phòng bếp, có lẽ chính là nói về con người của Thẩm Châm nhỉ?

Mười tuổi cô đã theo bà Thẩm nấu cơm, học được tay nghề nấu ăn xuất sắc. Mong ước ban đầu khi học nấu ăn chính là vì năm ấy mười tuổi cô đọc được một câu trong sách —— rửa tay làm bát canh, then thùng đợi chàng ném thử.

Chắc chắn, rất lãng mạn.

Mà hiện tại, cô đã tìm được “chàng” rồi.

Nhất định phải thể hiện tài năng.

Fillet cá nấu ớt là món sở trường của Thẩm Châm, lo cho Cố Tích Hoa không ăn cay cô quyết định làm fillet cá nấu dưa chua.

Hai người rửa mặt xong đi xuống lầu, bên cạnh nhà trọ chính là một siêu thị lớn, đi bộ qua cũng mười phút, hai người tay trong tay cùng tản bộ. Sau khi vào siêu thị Cố Tích Hoa đẩy xe, Thẩm Châm lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, sau khi lựa cá xong hai người đứng một bên nhìn người nhân viên mổ cá, bởi vì cá sống vừa mới vớt lên, đặt trên thớt gỗ nó vẫn còn giãy dụa, nước bắn bốn phía, Thẩm Châm rụt người, trên mặt không tránh được nước bắn lên, Cố Tích Hoa kéo cô sang một bên —— “Đứng xa một chút”. Anh còn vươn tay cẩn thận lau nước trên mặt cô, sau đó vẫn như có như không mà che đàng trước Thẩm Châm.

Thẩm Châm nhìn người nào đó, cô tùy ý đặt tay mình lên bàn tay trên xe đẩy, tâm tình vô cùng tốt.

Cá đã đánh vẩy xong, nhân viên đưa qua cái túi to rỉ nước, Cố Tích Hoa không nói hai lời cầm lấy cái túi cá đã làm sạch sẽ bỏ vào trong xe đẩy, cả quá trình không để Thẩm Châm chạm vào tí nào, lý do là —— “Cá nặng mùi.”

Thẩm Châm nhướn mày: “Lát nữa không phải em sẽ rửa nó sao?”

Cố Tích Hoa cũng nhướn mày: “Anh không biết rửa cá ư?”

Thẩm Châm: “Còn phải ướp cá.”

“Em nói, anh làm.” Dáng vẻ kia của Cố Tích Hoa vô cùng dứt khoát quyết đoán.

Thẩm Châm thiếu chút nữa là ôm lấy cường hôn anh ngay tại siêu thị.

Cố Tích Hoa không biết cô vợ nhỏ của mình suy nghĩ cái gì, chỉ phát hiện một cặp mắt quá long lanh, nếu anh biết được ý nghĩ của Thẩm Châm nói không chừng anh rất vui lòng thành toàn.

Bên trong nước dùng của fillet cá Thẩm Châm thích cải trắng nhất, cô vừa lựa cải tươi vừa hỏi Cố Tích Hoa: “Anh muốn cho rau củ gì vào?”

“Cái gì cũng được.”

“Không có loại rau củ anh thích nhất à?”

“Ngoài rau cần cà rốt khổ qua ra, anh đều ok.”

Rau cần cà rốt khổ qua, à, vừa khéo cũng là rau củ cô ghét nhất. Thẩm Châm mỉm cười: “Nói một cặp trời sinh thể nào nhỉ.”

Cố Tích Hoa cười.

Trên thế giới này người không thích ăn ba loại rau củ này không chỉ có hai người bọn họ, ít nhất anh biết rằng bên cạnh anh không ai thích ăn.

Nhưng nếu điểm tương đồng này có thể làm cho cô gái nhỏ bên cạnh vui vẻ một tí anh thật sự rất thoải thích.

Hai người mua xong nguyên liệu cần ăn thì chuẩn bị tính tiền, Thẩm Châm đột nhiên muốn mua một hộp kẹo cao su xylitol, vì thế cô nhìn cái giá nhỏ đặt cạnh quầy thu ngân, hiện giờ kẹo cao su đóng gói rất lớn, khiến người ta không thể tưởng tượng đó là kẹo cao su, Thẩm Châm muốn thử nhiều loại khác nhau, vì thế cô không mua loại thường ăn mà nghiêm túc cẩn thận nghiên cứu những loại mới bắt mắt. Xem xong một hàng Thẩm Châm đương nhiên chuyển sang hàng khác, bởi vì đều là bao bì to lớn nên Thẩm Châm không để ý, ở trên cái giá mới cô cầm lấy một hộp màu xanh đậm đưa cho Cố Tích Hoa, anh cũng chẳng để ý ném vào trong xe đẩy, lúc sắp đến phiên bọn họ Cố Tích Hoa lướt mắt qua, sau khi đôi mắt dừng lại một lát anh cười như không cười cầm hộp màu xanh đậm kia lên —— mùi việt quất - số nhỏ.

Anh nhướn mày nhìn Thẩm Châm, đưa thứ kia qua: “Đổi cái khác.”

Thẩm Châm sững sốt một chút rồi cầm lấy, không chút suy nghĩ mà thốt ra: “Đổi cái gì?”

“Em thích mùi vị gì?”

“Dưa hấu.”

“Đổi cái màu đỏ kia.”

“Ồ.” Thẩm Châm rất tự nhiên đổi hộp kẹo cao su khác có hình dưa hấu đưa cho Cố Tích Hoa. Anh cầm lấy liếc nhìn, ánh mắt vô cùng sâu xa —— mùi dưa hấu - số nhỏ.

Anh thở dài, Thẩm Châm lập tức hỏi: “Sao thế?”

“Thẩm Châm.”

“Hửm?”

“Anh rất nhỏ?”

“????” Thẩm Châm hết sức khó hiểu, đợi sau khi cô nhìn rõ thứ trên tay Cố Tích Hoa là cái gì, cô dần dần đỏ mặt... Về phần sau đó làm sao thanh toán tiền xách đồ về nhà, về mặt cô nàng Thẩm hoàn toàn ngỡ ngàng...

Cho nên kẹo cao su và thứ kia đặt cùng một giá ư?!

So với cô nàng Thẩm nào đó cảm thấy xấu hổ giận dữ một chút thì anh họ Cố thoát nhìn tâm trạng vô cùng khoan khoái. Mặc dù hai chữ “số nhỏ” có phần khinh người, nhưng anh họ Cố nào đó tỏ vẻ, công lý tự tại lòng người, đi đường xa mới biết sức ngựa, tân hôn mới biết lớn nhỏ.

Không vội, anh không vội.

27. Chương 27

Trở về nhà trọ Thẩm Châm tiến vào phòng bếp rồi đóng cửa lại, sống chết không cho người nào đó đi vào giúp đỡ. Cố Tích Hoa ngoài cửa nhún vai, trong âm thanh còn mang theo ý cười: “Nhưng bảo bối à, em không cho anh xách đồ ăn vào thì em làm sao nấu cơm?”

Thẩm Châm: “...”

Cô mở cửa nhào vào người nào đó: “Anh cố ý cố ý cố ý cố ý...” Trên tay Cố Tích Hoa còn xách đồ ăn, mau chóng ôm người từ phía sau, tay ôm đồ ăn nhảy đến phía trước xoay lại người nào đó giờ phút này đang xấu hổ: “Đây là chuyện rất bình thường, Thẩm Châm.”

Thẩm Châm liếc một cái. Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, thảo luận lớn nhỏ và mùi vị thật sự là chuyện bình thường sao? Xí, mùi vị gì chứ, cũng chẳng phải bà dùng... Xí, lo ai dùng chứ!

Thẩm Châm then quá hoá giận cắn một ngụm trên bả vai người nào đó, vừa đau lại tê, Cố Tích Hoa không dự đoán được cô sẽ dùng chiêu này, anh lập tức “úi” một tiếng, âm thanh kia đan xen giữa đau nhói và

vui sướng nhất là...gương mặt Thẩm Châm ngày càng đỏ hơn, óan hận trừng mắt nhìn người nào đó: “Lưu manh!”

Cố Tích Hoa nhướn mày: “Vừa nãy ai đùa giỡn lưu manh chứ!”

Thẩm Châm: “.....”

Trời ơi, để con chết đi!

Hai người gà bay chó sủa ầm ĩ một trận mới bắt đầu nấu cơm.

Lúc Thẩm Châm vo gạo thì Cố Tích Hoa rửa cá, khi cô rửa cải trắng thì Cố Tích Hoa nghe theo dặn dò của nữ vương mà ướp cá. Mùi hành tây nồng nặc cay mắt, Thẩm Châm rửa hành xong chuẩn bị xắt nhỏ thì bị Cố Tích Hoa cầm qua xắt thành đoạn nhỏ, dưa chua vừa mua hồi nãy, Cố Tích Hoa thấy còn chưa xắt nên đặt lên thớt xắt thành hạt lựu, dáng vẻ chuyên nghiệp kia khiến Thẩm Châm rất nghi ngờ liệu anh thật sự không biết nấu ăn không. Cố Tích Hoa nhìn Thẩm Châm một cái, cười nói: “Cố phu nhân, xin khen ngợi.”

Giọng điệu Thẩm Châm mang theo chua chát: “Anh không phải lần đầu làm trợ thủ?”

Cố Tích Hoa thả một chút dưa chua vào trong miệng, lại đút Thẩm Châm một ít, ý cười trong mắt càng sâu: “Chua không?”

Thẩm Châm hừ một tiếng.

Cố Tích Hoa rửa tay, nâng lên khuôn mặt cự nự kia, mũi đối mũi, mút một ngụm trên đôi môi đỏ mọng của cô: “Lần đầu tiên, Cố phu nhân.”

Thẩm Châm rõ ràng không tin.

Cố Tích Hoa nhướn mày: “Thẩm tiên sinh làm việc từ trước đến nay đều là thiên phú.” Rõ ràng có ý tứ.

Thẩm Châm đỏ mặt, bắt đầu rửa dưa chuột. Lưu manh! Trong lòng Thẩm Châm phỉ báng.

Sau khi Cố Tích Hoa gọt vỏ dưa chuột, Thẩm Châm mới thật sự tin anh là lần đầu xuống bếp. Mua ba trái, một trái bị gọt không còn gì, hai trái còn lại được Thẩm Châm cứu vớt.

Trước khi cơm chín, Thẩm Châm làm ba món rau, hai món mặn và một món canh, bắp xào ớt xanh, cải trắng dấm chua ngọt, rau trộn dưa chuột, fillet cá nấu dưa chua, thịt xào nấm, canh tôm rong biển. Đợi đến khi bưng canh lên thì cơm trong nồi cũng chín, Thẩm Châm xới cơm cho anh, Cố Tích Hoa ăn bát cơm nóng hổi cùng thức ăn ngon miệng bắt mắt, trong lòng anh kiêu hãnh lại ảm áp.

Bây giờ rất giống một gia đình, phải không?

À, có một đứa bé thì tốt hơn.

Nghĩ đến con cái khoé miệng tươi cười của Cố Tích Hoa nhạt dần.

Thẩm Châm là người không thể ép buộc, càng ép cô sẽ cực đoan hơn. Anh còn nhiều thời gian.

Hai người ăn rất nhiều nhưng chỉ giải quyết hơn phân nửa thức ăn trên bàn, à, không đúng, đa số của hơn phân nửa là do Cố Tích Hoa ăn. Buồn cười, Cố phu nhân nấu bữa cơm đầu tiên có phải nên cố vũ không, huống chi hai người đã ăn bữa sáng và bữa trưa cùng lúc, có thể ăn nhiều vậy là chuyện rất bình thường. Sau khi ăn uống no đủ thì sẽ rửa chén, đời này trong những chuyện Thẩm Châm không muốn làm nhất, rửa chén nằm trong số đó, có lẽ dưới sự áp bức của bà Thẩm hơn mười năm nay nên cô có cảm giác bài xích đối với rửa chén. Cuối cùng trọng trách này đương nhiên đặt lên người Cố Tích Hoa. Nghe nói rửa chén làm tổn hại bàn tay của phụ nữ, trong lòng Cố Tích Hoa lặng lẽ quyết định sau này nhất định phải mua một cái máy rửa chén, lúc anh có ở nhà thì anh sẽ rửa, nếu không có anh thì sẽ dùng máy rửa chén. Anh muốn một người vợ, mà không phải một người giúp việc dần dần bị công việc nhà hủy hoại.

Thẩm Châm giúp dọn dẹp chén đĩa, Cố Tích Hoa buộc tạp dề mà Thẩm Châm thường dùng khi nấu ăn, hơi nhỏ chút, thoạt nhìn buồn cười chẳng ra sao cả. Thẩm Châm giúp anh xắn áo sơ mi, sau đó cô dựa vào cạnh cửa nhìn anh mở nước rửa sạch sẽ, động tác kỹ càng chu đáo lại nghiêm túc.

Hiện tại tâm trạng của Thẩm Châm không thể dùng từ ngữ để diễn tả. Cùng nhau mua đồ ăn, cùng nhau nấu cơm, ngồi cùng bàn dùng cơm, nhìn anh rửa chén... Mỗi một người phụ nữ khát khao gia đình yên bình đều ao ước cuộc sống như vậy phải không? Không có chuyện gì phải đối mặt một mình, chẳng cần phải học cách kiềm nén, chuyện mình ghét sẽ có người tới làm, đi trên đường sẽ có người bên cạnh nắm tay để dựa vào, lúc khó xử xấu hổ sẽ có một cái ôm ấm áp, ổ chăn không còn lạnh nữa, mỗi sáng thức dậy có người mang theo tình yêu mà hôn bạn, ngã bệnh có người chăm sóc, có thể nổi giận, có thể làm nũng...

Dưới đáy lòng Thẩm Châm thở dài một tiếng, Cố Tích Hoa, sao lại có người như anh chứ.

Anh nói xem, cả đời này em không thờ lạy Bồ Tát, cũng chưa từng làm nhiều việc thiện, sao có thể may mắn đến vậy được gặp anh.

Thẩm Châm đi qua ôm lấy anh từ phía sau, âm thanh rầu rĩ trên lưng anh: “Cố Tích Hoa, anh mau cầu hôn đi, em muốn mặc áo cưới.”

Cố Tích Hoa cười nói: “Không cầu hôn em sẽ không mặc?”

“Không mặc.” Một làn hơi nóng phả trên lưng anh, thêm vào nhiệt độ cháy bỏng của sự uất ức và bức tức của Thẩm Châm. Dịu dàng ban này tất cả đều tan thành mây khói.

Chưa từng gặp phải con người nhỏ mọn thế, đề nghị cầu hôn của nhà gái đã nói trắng ra như vậy mà không thấy có chút biến động nào, hừ.

Cố Tích Hoa cũng chẳng nói gì nữa, mặc cô ôm lấy mình, anh tập trung động tác trên tay, lau bát tỉ mỉ, ý cười nơi khoe miệng chân thật mà ấm áp.

28. Chương 28

Hai người làm xong việc thì úm trên sofa vừa ăn hoa quả vừa xem tivi. Cố Tích Hoa ngồi trên ghế, Thẩm Châm gối đầu lên đùi anh, cô nàng Thẩm nào đó thì thảo một tiếng thì anh họ Cố nào đó liền ngắt quả nho tiếp theo dứt vào trong miệng cô, ngày hôm nay rất đẹp, chắc chắn chắc. Thẩm Châm híp mắt thoải mái chép miệng. Thẩm Châm có thói quen ngủ trưa, xem tivi một hồi thì buồn ngủ, nhưng đùi của ai đó rất thoải mái khiến cô không muốn ngồi dậy, cô chỉnh tư thế một chút rồi định chợp mắt trên sofa một lát. Ngày thường cũng chỉ chợp mắt chút thôi, chừng nửa tiếng đến một tiếng đồng hồ. Đang mơ mơ màng màng, cô cảm giác được người ta ôm lấy, cô bức bối mở mắt nhìn một cái, ậm ừ thì thầm một câu, Cố Tích Hoa không nghe ra gì, anh hôn lên mí mắt mơ màng của cô, âm thanh như bong bóng trên mặt nước: “Trở về phòng ngủ.” Thẩm Châm nhích lại gần ngực anh.

Cố Tích Hoa vốn không có thói quen ngủ trưa, bình thường công việc bẽ bộn, căn bản không có thời gian để anh ngủ trưa, bận rộn nhiều năm khiến anh hình thành quy luật làm việc nghỉ ngơi ngủ trễ dậy sớm. Nghỉ đến hai người sau này sẽ sống cùng nhau, dù sao thói quen sinh hoạt cũng nên thích ứng lẫn nhau, sau khi ôm người trở về phòng Cố Tích Hoa cũng lên giường, còn chưa hoàn toàn nằm xuống thì người bên cạnh đã nhích qua tiến vào lòng anh, bản năng ý lại của cô khiến anh vô cùng hài lòng mà nheo mắt lại — à, cảm giác khá tốt.

Cảm giác được người khác hoàn toàn tin cậy và dựa vào, tương đối tương đối tương đối tốt.

Cố Tích Hoa nhìn người đang ngủ say, cứ nhìn mãi, qua nửa giờ mà không hề hay biết, Thẩm Châm cảm thấy mình dậy sớm hoàn toàn là bị Cố Tích Hoa nhìn đến tỉnh luôn (.....). Nhưng người nào đó đang sa vào tâm trạng bay bổng nên không phát hiện lông mi Thẩm Châm run run.

Có người nói, một cách để phân biệt tình yêu và tình dục chính là — bạn và cô ấy ở cùng nhau, chỉ muốn ngủ không muốn chuyện kia. Giờ phút này Cố Tích Hoa đồng ý với những lời đó. Mặc dù cảm giác kia vẫn rất mãnh liệt, nhưng đáy lòng anh chưa bao giờ có cảm giác thoải mái và hạnh phúc dâng trào còn mạnh hơn cả tình dục.

Thẩm Châm thật sự không thể giả vờ được nữa, cô mở cặp mắt đối diện với anh, một nụ hôn ấm áp khô ráo in lên mi tâm cô: “Dậy rồi?”

“Ừm.”

Thẩm Châm bật người ngồi dậy, tinh thần vô cùng sảng khoái, đôi mắt trong suốt nhìn anh: “Buổi chiều anh có kế hoạch gì không?”

Cố Tích Hoa hỏi: “Em muốn đi đâu?” Anh không phải là người có sinh hoạt phong phú, cũng chẳng thích náo nhiệt, chỉ cần hai người ở chung, đi đâu cũng không quan trọng. Về điểm này anh hoàn toàn tôn trọng ý kiến của Cố phu nhân.

Thẩm Châm nghĩ nghĩ, cười hì hì hỏi: “Thẩm tiên sinh sợ ma không?”

Cố Tích Hoa nhướn mày: “Xem phim ma?”

Thẩm Châm vươn ngón tay xinh xắn quơ qua quơ lại — “No. Xin hãy trả lời vấn đề của em.”

“Không sợ.”

Thẩm Châm mỉm cười, mang theo vẻ vui sướng khi người gặp hoạ — “Chúng ta đi công viên trò chơi đi.” Công viên trò chơi có nhà ma.

“Được.”

Sự tán thành không hề lưỡng lự của anh khiến Thẩm Châm hơi ngơ ngác: “...Anh không đấu tranh chút nào ư?”

Cố Tích Hoa nhoăn miệng cười: “Đấu tranh gì chứ.”

“...Anh không cảm thấy đi công viên trò chơi là rất ấu trĩ sao?”

Cố Tích Hoa là ai? Một người chín chắn hướng nội, lần đầu gặp mặt vẻ lạnh lùng cứng cỏi của anh sẽ khiến người khác cảm thấy không thể hoà hợp với anh, làm việc tại công ty hàng đầu, những người anh tiếp xúc đều là nhân vật nổi tiếng, Thẩm Châm không thể tưởng tượng anh mặc âu phục đến công viên chơi trò tàu lượn chạy nhanh như bay bị gió thổi đến biến dạng.

“Ừ, ấu trĩ.” Anh nói.

“Nếu anh không thích, em sẽ suy nghĩ thay đổi hoạt động.”

Cố Tích Hoa từ trên giường đứng lên, nhìn vào gương đeo cà vạt — “Không cần. Đi chơi một chút cũng không có gì không tốt.” Trên thực tế đã hơn hai mươi năm anh chưa đến công viên trò chơi.

Thẩm Châm cảm thấy đáng vẻ ngửa đầu thất cà vạt của Cố Tích Hoa quá gợi cảm, cô rất muốn giúp anh thắt cà vạt, đáng tiếc cô không biết, chỉ có thể say sưa ngắm ai đó tự lực cánh sinh.

Anh kéo cô đến trước người, mắt nhú lại: “Giúp anh thắt cà vạt.”

“Em không biết.”

Cố Tích Hoa rất hài lòng với đáp án này. Theo khía cạnh này chứng tỏ trước đây Thẩm Châm chưa làm chuyện này cho bất cứ người đàn ông nào.

“Anh dạy cho em.” Nói xong anh liền tháo ra cà vạt đã thắt một nửa, làm lại lần nữa cho cô thấy, sau đó anh hỏi: “Biết không?”

Thẩm Châm nhìn rất chăm chú, nghe vậy cô gật đầu. Vì thế anh tháo cà vạt ra để Thẩm Châm thắt lại.

Bởi vì chiều cao của hai người, Thẩm Châm không thể không giao hơn nửa trọng lượng của mình đặt trên người Cố Tích Hoa, cô nhón chân thắt cà vạt cho anh, Cố Tích Hoa nhắc cô lên ôm đằng trước, hai chân Thẩm Châm đạp lên bàn chân của Cố Tích Hoa, bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn tương phản với bàn chân to lớn của người đàn ông, đối lập hết sức rõ ràng. Ánh mắt Cố Tích Hoa dừng tại bàn chân trắng mịn của Thẩm Châm ở trong gương, anh híp mắt lại.

Thẩm Châm nhìn chiếc cà vạt được mình thắt lần đầu tiên, rồi nhìn Cố Tích Hoa, cô nheo mắt cười, thuận tiện hôn cổ anh: “Người đàn ông của em.” Một cảm giác tự hào đặc ý.

Cố Tích Hoa: “Hữu danh vô thực.” Mang theo chút ai oán, cũng thuận tiện cắn trên mặt Thẩm Châm một cái.

Thẩm Châm: “....”

29. Chương 29

Bởi vì muốn đi công viên trò chơi, Thẩm Châm không mặc váy, cô chọn áo tay ngắn quần short, gọn gàng trẻ trung hoạt bát, vì thời tiết nóng cô còn buộc tóc lên, nhìn qua giống như sinh viên. Sau khi dừng xe, Thẩm Châm kéo anh đi thẳng đến nhà ma, trên đường đi hai bên đường có các chàng thanh niên đang phát tờ rơi, Thẩm Châm thuận tay cầm lấy, liếc mắt nhìn qua, cô bị tiêu đề đầy hứa hẹn thu hút —— “Thoát khỏi mật thất của chân nhân”. Thẩm Châm lướt mắt nhìn nội dung của tờ rơi, cô đưa nó cho Cố Tích Hoa, “Chúng ta chơi trò này nhé!” Cố Tích Hoa thờ ơ nói: “Chỉ số thông minh của em có thể đảm nhiệm được không?”

Thẩm Châm “hứ” một tiếng từ trong lỗ mũi.

Cuối cùng hai người tới chỗ có trò thoát khỏi mật thất, bởi vì chơi lần đầu, Thẩm Châm vốn định chọn đơn giản, nhưng vừa thấy có hai người chạy thoát, cô quả quyết chọn “khó”, Thẩm Châm nhìn người bên cạnh với vẻ khiêu khích, Cố Tích Hoa cười mặc cô náo loạn.

Hai người vào mật thất, trò chơi đặt giả thiết là một đôi tình nhân vì nguyên nhân nào đó mà bị nhốt lại, trong vòng một tiếng phải tìm được chìa khoá mới mở cửa chạy thoát ra ngoài, nếu không bom hẹn giờ trong phòng sẽ nổ tung hai người thành tro bụi. Khi Cố Tích Hoa hiểu rõ giả thiết của trò chơi, khoé mắt anh nhúu lại. Thứ lỗi cho anh là một thương nhân có tư duy tinh tế, cũng thứ lỗi cho anh là một thương nhân làm việc quyết đoán cứng rắn, anh không nghĩ ra tại sao phải nhốt một đôi tình nhân cho đến một tiếng sau mới dùng bom hẹn giờ nổ chết bọn họ, anh càng không hiểu vì sao lại phải giấu trong phòng một chiếc chìa khoá để cho đôi tình nhân này có cơ hội sống sót ra ngoài.

Thẩm Châm mặc kệ những vấn đề logic, cô cầm tờ rơi vô cùng kích động. Bọn họ bị nhốt vào một cái phòng âm u, bên trong bày biện rất đơn giản, một cái giường lớn, tủ đầu giường, một chiếc đèn bàn thời cổ xưa phát ra ánh sáng mờ nhạt, trên tường có một tủ sắt, một cái tivi, trên tường đằng sau tivi treo một bức tranh, trên mặt đất thì trải một tấm thảm lông cừu.

Cố Tích Hoa đi vào phòng lướt mắt nhìn qua mọi chỗ cất giấu manh mối trong phòng tìm tòi, Thẩm Châm cũng chẳng kém, lập tức tìm được hai chỗ quan trọng nhất —— tủ sắt và bức tranh.

Bên trong tủ sắt nhất định có đồ, nhưng phải biết mật mã, quay số mật mã, cần tám con số, độ khó khá cao, từ bé Thẩm Châm đã không thích những con số, tất cả những thứ cần dùng mật mã bằng số, ví dụ như thẻ ngân hàng, mật mã internet, toàn bộ đều dùng chung một số —— đảo ngược số di động của cô, mật mã tám số đảo ngược tám số, mật mã sáu số đảo ngược sáu số, cho tới bây giờ chưa hề đổi qua. Thẩm Châm chỉ nhìn tủ sắt thoáng qua rồi vút sang một bên, trực tiếp để lại cho Cố Tích Hoa.

Thẩm Châm xem phim nhiều nên khi trông thấy bức tranh treo trên tường trong nháy mắt ý nghĩ đầu tiên chính là “Phía sau bức tranh có cơ quan”, kết quả khi Thẩm Châm nhấc lên bức tranh lại phát hiện mặt tường bóng loáng như thường, ngay cả chút vết trầy cũng không có. Cô chưa từ bỏ ý định mà gõ gõ, dày đặc, không trống rỗng. Sau đó ánh mắt cô rơi xuống tấm thảm lông cừu trên mặt đất —— trong phim chỗ có cơ quan không ngoài ba nơi —— trên tường, trên giường, trên mặt đất.

Căn phòng nhỏ bày biện đơn giản như vậy lại trải một tấm thảm lông cừu, là điểm giấu đầu lòi đuôi. Thẩm Châm xốc tấm thảm lên, cô vui vẻ —— quả thực có cơ quan. Nhưng sau khi vui vẻ lại lập tức rầu rĩ, cơ quan này cũng quá kín đáo, toàn bộ làm bằng sắt, vắn ốc vít bốn góc, đừng nói Thẩm Châm, ngay cả Cố Tích Hoa cũng không mở ra được.

Nhưng có thể tìm được một cái tóm lại cô vẫn vui mừng, Thẩm Châm bắt đầu càn quét những chỗ khác, vò chăn lộn xộn, dưới cái gối, thậm chí dưới giường Thẩm Châm cũng nằm xuống nhìn, nhưng chẳng có thu hoạch gì, cô nhìn đèn bàn, không có gì khách thường, cô còn bật tắt đèn mấy lần, à, rất bình thường, sau đó cô dùng ánh đèn, mở ra tủ đầu giường —— có một cuộn len.

Cuộn len?!

Dùng thất cổ tự sát?

Thẩm Châm bó tay với ý nghĩ đầu tiên của mình.

Ngay lúc Thẩm Châm lục lợi lung tung, Cố Tích Hoa đứng trước bức tranh không biết suy nghĩ gì, anh vươn tay sờ bức tranh, lại nhìn xung quanh, anh trông thấy cơ quan trên sàn nhà do Thẩm Châm xóc tẩm thắm lên, rồi thấy Thẩm Châm cầm cuộn len cau mày không biết suy nghĩ gì.

Hai mươi phút trôi qua.

À, hai mươi phút có thể tìm được hai manh mối, cũng được.

Anh ngồi xuống cạnh giường, chơi với cuộn len bị vứt đi, Thẩm Châm ngồi kế bên anh, cô nhìn tủi sầu thất thần.

“Thẩm Châm, em thật sự chọn ‘khó’?”

Thẩm Châm đưa mắt ai oán, nhìn Cố Tích Hoa vào lúc này mang theo vẻ mặt đắc ý sớm nắm chắc phần thắng, hiện tại còn chưa có manh mối vì sao cảm thấy anh đã biết làm sao đi ra ngoài rồi?

Thẩm Châm lẩm bẩm hai tiếng, lỗ mũi hướng lên trời, liếc xéo nhìn anh: “Anh biết mật mã?”

“Ừ.”

“Là gì?”

Cố Tích Hoa híp mắt: “Tự em suy nghĩ đi.”

Thẩm Châm: “.....”

“Hoặc là,” Cố Tích Hoa cười như không cười nhìn cô, “Cố phu nhân ‘phục vụ’...”

Thẩm Châm véo cánh tay anh: “Tiểu nữ thề chết không theo!”

Cố Tích Hoa: “Cô nương rất có khí phách, tại hạ bội phục.”

“Sống làm người tài, chết vì anh dũng hy sinh.” Thẩm Châm nói như sắt thép, “Hừ, người là phạm nhân làm sao hiểu được phẩm hạnh của bốn cô nương!”

Cố Tích Hoa cười như không cười, ánh mắt xa thẳm.

Mười phút sau, cô gái Thẩm nép trong lòng người nào đó, hai gò má ửng đỏ, tròn mắt mang theo ánh nước nhìn trái nhìn phải: “...Này, không có máy quay phim chứ?”

Âm thanh của anh Cố nào đó khàn khàn mang theo ý cười: “Không có.”

Cho nên nói, Thẩm Châm thực ra không có phẩm hạnh.

À, kỳ thật là anh Cố nào đó không có phẩm hạnh.

30. Chương 30

Đội sau khi hai người “ồn ào” xong thì thời gian chỉ còn lại hai mươi phút, dưới ánh mắt ai oán lên án của cô nàng Thẩm, Cố Tích Hoa đứng dậy đi bấm mật mã. “15131514... Vì sao là dãy số này?”

Tủ sắt “tách” một tiếng mở ra.

“Bức tranh treo trên tường là ‘Sistine Madonna’ của họa sĩ Raphael, bắt đầu vẽ bức tranh này vào năm 1513, hoàn thành tác phẩm vào năm sau.”

“Vì sao mật mã nhất định liên quan đến bức tranh này?”

Cố Tích Hoa lấy thứ bên trong tủ sắt ra, Thẩm Châm nhíu mày: “Nam châm?!”

Nam châm dùng để làm gì? Còn có cuộn len trên giường... Manh mối lộn xộn quá...

Ngoại trừ nam châm bên trong tủ sắt còn có một tủ sắt khác... Cái tủ sắt kia không phải quay số mật mã, mà là — Thắm Châm cầm qua nhìn, kết hợp màu sắc, năm lỗ hồng, từng lỗ đều có bảy màu sắc, đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Ngay lúc Thắm Châm xoay tổ hợp màu sắc thì Cố Tích Hoa vươn tay sờ bên trong đèn bàn, xé thứ gì đó dính trên thân đèn. Trước đó Thắm Châm đã xem xét cái đèn này, giấy nhám dán lên thân đèn, lộ ra phong cách cổ xưa, Thắm Châm vẫn nghĩ rằng đây là thiết kế độc đáo của nó, cô chưa từng nghĩ rằng lại là một manh mối?

Cố Tích Hoa gỡ bức tranh xuống, dùng giấy nhám chà bức tranh, Thắm Châm trông thấy đáp án hiện ra, cô nói không nên lời.

“‘Sistine Madonna’ là tranh sơn dầu, nếu bức này không có vấn đề thì bọn họ sẽ không cố ý đổi tranh sơn dầu thành tranh bột màu, dù sao cũng có nhiều tranh sơn dầu mô phỏng ‘Sistine Madonna’ tại thành phố, thật sự không cần phải khổ cực đi mua tranh bột màu. Nếu bức tranh vẽ trong bức tranh, thế thì tủ sắt khẳng định là khoá trong khoá.”

Thắm Châm mài ra màu sắc của mật mã tám màu kia, đỏ cam vàng lục lam chàm tím — cách, tủ sắt mở ra. Thắm Châm thấy thứ gì đó bên trong cô càng loạn hơn — một cái tua vít.

Là muốn bọn họ nạy khoá sao?

Thế thì dùng nam châm và sợi len làm gì?

Cố Tích Hoa cầm tua vít, kéo Thắm Châm đến chỗ cơ quan đầu tiên cô đã tìm thấy trước đó, đôi mắt Thắm Châm sáng rực lên — hoá ra là dùng để nạy cái này!

Cố Tích Hoa xoay ra ốc vít của bốn góc rồi nạy lên, miếng sắt được mở ra, Thắm Châm nhìn bên trong, một mảnh đen thui, không nhìn thấy cái gì, cô vươn tay xuống — rất sâu! Không mò tới đáy.

Thắm Châm chợt nhớ tới sợi len và nam châm, cô nhìn Cố Tích Hoa: “Chìa khoá ngay phía dưới ư?”

“Chắc là vậy.”

Cô nàng Thắm hưng phấn, mau chóng lấy sợi len buộc nam châm lại rồi thả xuống — tách, Thắm Châm cảm thấy có gì đó dính vào, từ sợi len truyền đến trọng lượng hơi nặng chút, cô kéo nam châm lên, ha, hay thật, một chiếc chìa khoá!

Cố Tích Hoa nhìn đồng hồ, à, còn mười phút nữa là một tiếng.

Hai người mở cửa đi ra ngoài, Thắm Châm cầm tờ giấy “Chạy thoát thành công” đi đổi quà, là móc khoá tình nhân, thủ công rất đẹp, chất liệu rất tốt, kiểu dáng cũng hợp gu Thắm Châm, hai người mỗi người một cái. Cố Tích Hoa cầm lấy móc khoá không biết suy nghĩ gì, Thắm Châm kéo anh đi.

“Thắm Châm.” Anh gọi cô.

“Gì thế?”

“Chúng ta vẫn chưa mua nhà.” Trang hoàng nhanh nhất cũng ba tháng, hôn lễ vào cuối năm, hiện tại đã là tháng tám, còn thêm mấy chuyện linh tinh, kéo thêm một hai tháng nữa đến lúc đó hai người kết hôn xong thì không có nhà ở.

Thế nhưng, mua nhà phải bàn bạc vấn đề lớn nhỏ, một khi bàn bạc nhất định phải nói tới con cái...

Vấn đề này không thể nào trốn tránh.

Người ở đằng trước không nói gì.

Cố Tích Hoa thở dài một hơi, kéo cô đến bên cạnh mình: “Chúng ta mua bốn phòng nhỏ ba phòng lớn. Phòng ngủ, phòng sách, phòng khách.”

Không có phòng trẻ con.

Thắm Châm im lìm rất lâu mới rầu rĩ nói: “...Được.” Sau đó cô ôm chặt Cố Tích Hoa.

Trong lòng anh vừa mềm vừa đau, chỉ có thể khẽ khàng vỗ về người trong lòng rất im lặng.

“Có phải em rất buồn bực không?” Thẩm Châm buồn bã nói.

“Ừ.”

“Có phải rất ích kỷ không?” Âm thanh hơi run.

“Ừ.”

“Có phải vô cớ gây rối không?”

“Ừ.”

“Vậy tại sao anh còn cần em?” Cô cảm thấy giây tiếp theo mình sẽ khóc mất.

“Bởi vì anh muốn làm người có thể để em yên tâm buồn bực, ích kỷ, vô cớ gây rối.”

Chỉ có tình yêu trọn vẹn của anh dành cho em thì em mới có thể tin tưởng anh gần gũi anh, ở trước mặt anh thể hiện một mặt nữ tính của mình. Anh chịu được một mặt xấu nhất trong tính cách của em thì mới có tư cách tận hưởng những gì tốt đẹp nhất của em.

Cảm thấy trước ngực mát rượi, trái tim Cố Tích Hoa thắt chặt, anh mau chóng kéo người trong lòng ra: “Không phải anh đã nói không cho phép em khóc nữa sao!”

Thẩm Châm đến gần hôn anh, nước mắt cũng dính trên mặt Cố Tích Hoa, anh ôm cô, nhẹ nhàng hôn lên: “Đừng khóc được không?”

“Không được.” Giọng Thẩm Châm ồ ồ, nghẹn ngào nức nở, nước mắt tuôn trào, Cố Tích Hoa hôn cô, vị mặn đọng trong miệng, mặn đến nỗi khiến trái tim anh siết chặt từng cơn, anh khoá chặt cô trong lòng, âm thanh khàn khàn: “Thẩm Châm, em muốn anh chết ư?”

Thẩm Châm ôm chặt anh, cô nghĩ rằng người đàn ông này quả thực muốn mạng sống của cô.

Sao lại gặp được anh chứ, sao lại gặp được anh chứ, sao lại gặp được anh chứ, sao lại gặp được anh chứ. Thẩm tiên sinh yêu dấu của em.

31. Chương 31

Hai người đi ra khỏi chỗ của trò chơi mật thất, Thẩm Châm kéo Cố Tích Hoa chơi trò tàu lượn, anh đương nhiên nghe lời phụ nhân “sai đâu đánh đó”, Thẩm Châm nói đi tự nhiên sẽ đi, vì thế một người muốn chơi tàu lượn, một người sẽ theo cô chơi tàu lượn, một người náo loạn, một người mặc cô náo loạn. Cái gọi là trời sinh một cặp chính là thế này, một người nguyện ý biểu hiện, một người nguyện ý chiều theo. Kỳ thật tình cảm chỉ đơn giản như thế, giữa hai người nhất định phải có một phía nhượng bộ. Mà một phía sẵn lòng nhượng bộ, tốt nhất là đàn ông. Đừng hỏi tôi vì sao, bởi vì tác giả là phụ nữ.

Chờ Thẩm Châm chơi đủ một vòng tàu lượn thì hai người mệt mỏi rã rời, vì thế bọn họ dừng chân tại một cửa tiệm uống nước lạnh nghỉ ngơi.

“Khi nào chúng ta đi xem nhà?”

“Cuối tuần sau đi.” Cố Tích Hoa suy nghĩ một chút, từ thứ hai đến thứ sáu khẳng định không có thời gian, anh cố gắng đuổi kịp công việc, dành ra mấy ngày nghỉ ngơi hẳn là không thành vấn đề, “Trước tiên em hãy nói về căn nhà lý tưởng của em để anh tìm.”

Thẩm Châm mỉm cười, như là nhớ tới gì đó: “Anh xác định muốn nghe về căn nhà lý tưởng của em?”

“Ừm.”

“Pháo đài màu hồng nhạt phải có cầu vồng và hoàng tử, còn phải có rừng rậm, mùa xuân khi tới mùa mưa em và hoàng tử ra khỏi pháo đài là có thể đi hái nấm...” Nói xong Thẩm Châm tự mỉm cười. Giác mộng hồi bé đây mà, thấy rất nhiều trong truyện cổ tích.

Cố Tích Hoa nhướn mày: “Em xác định?”

Thẩm Châm vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Thẩm tiên sinh giấc mộng của em giao cho anh rồi đó.”

“Được.”

Thẩm Châm sững sốt. Này, em nói đùa đấy.

“....Thật hả?”

“Ừm.”

Thẩm Châm: “.....” Này, em thật sự nói đùa mà.

Cố Tích Hoa mỉm cười: “Lần cuối cùng, em thật sự muốn căn nhà như vậy?”

Thẩm Châm: “.....Đó là mộng tưởng hồi nhỏ.”

“Hiện tại em muốn thế nào?”

“Sao cũng được, chỉ cần được ở cùng anh.”

Trái tim Cố Tích Hoa thắt chặt, hình như có ngàn vạn pháo hoa bùng nổ trong lòng, mơ nó quá sáng chói!

Thẩm Châm nhìn người nào đó đối diện tay đang run run, trong lòng cô càng dắc ý, ha ha, thỉnh thoảng nói lời âu yếm dọa người cũng tốt.

Hai người nghỉ ngơi hơn nửa giờ vốn định trở về, lúc sắp ra khỏi công viên thì lại đụng phải người phát tờ rơi lần nữa, Cố Tích Hoa rất hiểu rõ liền dắt Thẩm Châm quay lại.

“Anh thật muốn chơi trò này sao?” Thẩm Châm hỏi.

Cố Tích Hoa: “.....” Nếu không muốn chơi vậy em nhảy nhót trên đường làm gì?

Nội dung trên tờ rơi —— nhảy bungee.

Bọn họ chọn phần —— bungee tình nhân.

À, có lẽ gọi là uyên ương tự tử.

Người cầm tờ rơi không ít, nhưng người sẵn sàng đi lên thì không nhiều lắm. Dù sao, đây là nhảy lầu trong tưởng tượng, à không, là nhảy bungee trong tưởng tượng hoàn toàn khác với cảm giác đứng trên bệ cao chuẩn bị nhảy bungee thực sự. Nếu không có sự kiên quyết sẵn lòng thì đa số người đứng trên bệ, 90% trong số đó sẽ muốn bước xuống không nhảy nữa.

Thực ra nhìn từ một phía khác, Thẩm Châm thật tình là loại người không sợ chết.

Khi Cố Tích Hoa đứng trên bệ cao, đầu anh hơi choáng váng, cả đời này anh chưa bao giờ vì một người phụ nữ mà làm những hành vi nguy hiểm lại nguy hiểm lại ngay thơ, hiện tại, vì cô gái trong lòng mình lúc này đang phấn khởi lại sợ hãi, anh không biết đã hiến dâng bao nhiêu lần đầu tiên của đời người.

Mặc dù Thẩm Châm không sợ chết, nhưng đứng trên cao như vậy nghĩ đến lát nữa nhảy xuống, trong lòng cô không thể nào không nhút nhát, cũng may cô vẫn được người nào đó khóa trong lòng, bờ ngực rộng lớn ấm áp khiến cô có cảm giác an toàn biết bao.

Nhân viên cài dây thừng cho bọn họ, nói rằng mấy hôm nay bọn họ là cặp tình nhân duy nhất buộc đôi dây thừng này. Không ít cặp tình nhân bị hấp dẫn bởi trò chơi này, người đứng trên bệ cao không nhiều, sẵn sàng nhảy xuống lại càng ít hơn, bình thường đều là bên nữ sợ hãi, đứng lên rồi hai chân bắt đầu mềm nhũn, bên nam đành phải nắm tay bạn gái đi xuống.

Thẩm Châm cười: “Thẩm tiên sinh, Cố phu nhân là nữ anh hùng! Xin khen ngợi.”

Cố Tích Hoa: “Nữ anh hùng thích nhảy lầu?”

Thẩm Châm: “.....” Là bungee mà, bungee!

Sau khi làm xong tất cả biện pháp an toàn, Thẩm Châm giang hai tay ra, vẻ mặt bí ai tình nồng: “Jack!”

Cố Tích Hoa cười, ngay cả người xung quanh xem náo nhiệt cũng cười.

Anh tiến gần bên tai cô, giọng nói trầm thấp mà lại đầy yêu thương: “Yeah, you jump, I jump.”

“Một, hai, ba!” Hai người ôm nhau nhảy xuống — tiếng gió ào ào bên tai, gió to thổi mạnh khiến hai gò má đau đớn, trái tim giống như bị người ta bóp chặt, toàn thân căng thẳng, âm thanh của cô run run —

“Cố Tích Hoa — em yêu anh!!! —”

Ngay lúc gần kề áng mây nhất, gần kề mặt trời nhất, ngay khi cảm nhận được cái chết và sự ngạt thở cắt qua làn da, mọi người tại sân bungee đều nghe thấy tiếng quát to của Thẩm Châu —

Cố Tích Hoa, em yêu anh.

Đầy ấp tình yêu và sự ấm áp, tràn ngập đam mê và lãng mạn —

Cố Tích Hoa, em yêu anh.

Từ trước đến nay em chưa bao giờ cảm ơn ông trời đã cho em gặp được anh giống như giây phút này, mặc dù anh đã bỏ lỡ rất nhiều thời khắc rất quan trọng trong cuộc sống của em, chào đời, thời thơ ấu, tuổi dậy thì, trưởng thành, thời đại học hồn nhiên nhất của em mà anh khao khát, thế nhưng em may mắn biết bao em vẫn được gặp anh —

Cố Tích Hoa, em yêu anh.

Cánh tay anh ôm cô càng chặt hơn, anh kề sát lỗ tai cô, không cho nửa âm nào bị gió thổi đi: “Anh cũng yêu em, Thẩm Châu.”

32. Chương 32

Khi trở về mặt đất, bàn chân Thẩm Châu mềm nhũn đứng không vững, chỉ dựa vào người Cố Tích Hoa cô mới cảm thấy mình sống lại lần nữa, mọi người bên cạnh thấy bọn họ nhảy xuống bất giác vỗ tay, một vài cặp tình nhân bị họ ảnh hưởng mà nóng lòng muốn thử xem. Sinh lực cuối cùng trên người Thẩm Châu đã dùng hết, lại còn bị người nào đó ôm chặt hôn sâu kiểu Pháp, cô thở hổn hển, đợi khi lên xe cô lập tức ngồi phịch trên chỗ ngồi, ngay cả sức lực nói chuyện với Cố Tích Hoa cũng không có. Cố Tích Hoa nhìn người bên cạnh thật sự mệt mỏi rã rời, anh tìm chỗ dừng xe, rồi ôm cô đến ghế sau, chỉnh lại điều hoà, đắp chăn cho cô, lúc này mới tiếp tục chạy xe.

Khi đến dưới lầu nhà trọ của Thẩm Châu thì đã tám giờ tối, nhưng hai người đều chưa ăn cơm, thấy đáng vẻ hiện tại của Thẩm Châu đoán chừng chẳng muốn ăn mà chỉ muốn ngủ thôi, nhưng chơi nửa ngày trời toàn thân đổ đầy mồ hôi, thế thì khẳng định ngủ không thoải mái. Nghĩ lại dù thế nào cũng phải đánh thức cô, Cố Tích Hoa nhìn người đang ngủ say, anh khoá xe vào trong tiệm cơm ngoài nhà trọ mua hai phần cháo trứng muối thịt nạc đóng gói về, lúc này anh mới trở lại trong xe bông Thẩm Châu. Haiz, em ngủ nhiều một lúc đi.

Thẩm Châu mơ màng cảm thấy mình về nhà trọ, cô nằm lì trên sofa, Cố Tích Hoa đem đồ ăn còn thừa bữa trưa bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, rồi đổ cháo vừa mua về ra, đang bận rộn thì một đôi tay từ phía sau quấn lấy anh, Thẩm Châu ôm anh cứng đầu sau lưng anh, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo — “Cháo ở đâu thế?” Âm thanh mơ màng.

“Anh mua dưới lầu.” Anh kéo cô về phía trước, hôn lên gương mặt còn buồn ngủ kia, “Mau đi tắm rửa.”

Thẩm Châu nửa hí mắt tìm áo ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Chờ Cố Tích Hoa hâm nóng đồ ăn xong thì vừa lúc Thẩm Châu đi ra, Cố Tích Hoa bảo cô ăn trước còn mình cầm quần áo cũng đi tắm. Thẩm Châu mới ăn nửa bát cháo thì Cố Tích Hoa đã tắm xong, trước sau chỉ mười phút.

Đàn ông tắm rửa luôn nhanh hơn phụ nữ. Cô suy nghĩ.

Kỳ thật Cố Tích Hoa chỉ tắm qua loa, cả người đầy mùi mồ hôi anh không chịu được, lát nữa về nhà anh sẽ ngâm nước tắm lần nữa.

Đợi Thẩm Châu ăn xong thì Cố Tích Hoa đưa cô về phòng.

“Anh thì sao?” Thẩm Châm hỏi.

“Rửa bát xong anh trở về.”

Đôi mắt nhỏ của Thẩm Châm ai oán: “Không muốn.”

Cố Tích Hoa nhướn mày: “Cố phu nhân muốn anh ở lại?”

Thẩm Châm gật đầu.

“Xảy ra chuyện em phụ trách?”

“Em tin anh.”

“Nhưng anh không tin Cố lão nhị.”

Thẩm Châm: “.....”

Cuối cùng Cố Tích Hoa vẫn ở lại. Đương nhiên, Cố lão nhị và...bàn tay của Cố phu nhân lại tiến hành một đợt gặp gỡ thân mật.

Hôm sau Cố Tích Hoa lái xe đưa Thẩm Châm đi làm, chờ cô đi vào toà cao ốc anh mới lái xe đi. Cố Tích Hoa bận rộn nhiều việc, rất nhiều rất nhiều, bận đến nỗi ngay cả thời gian trả lời máy của Thẩm Châm cũng chẳng có, cũng không thể nói không có, Cố Tích Hoa là một người khi làm việc thì sẽ hoàn toàn tập trung, thương trường như chiến trường, vừa thất thần nhoáng trong giây lát là thua hơn trăm ngàn vạn, tuy rằng công ty là của anh, thua lỗ một tí không có ảnh hưởng gì lớn đến anh, nhưng trong công ty có nhiều nhân viên như vậy, người ta cũng có vợ con, anh không lo ình nhưng cũng phải lo cho nhân viên chứ? Trước đó Thẩm Châm còn nhịn gọi điện thoại mà chỉ gửi một vài tin nhắn, sau khi bị “lạnh nhạt” cô từ bỏ, hướng hồ cô cũng không rảnh rồi, tuy rằng công việc không nhiều lắm nhưng vẫn nên hoàn thành với chất lượng cao.

Lúc ăn trưa cô nhận được điện thoại của cô bạn Tổng, một câu “a lô” còn chưa nói xong thì bên kia đã nói, “Thẩm Châm, tớ mang thai rồi!”

Giọng điệu của từ “rời” nhẹ nhàng lại sáng sủa, rõ ràng cao giọng, âm thanh còn mang theo ý cười không thể nào che giấu —— à, xem ra Cố Nam Thành có cùng tâm trạng với Tổng Thanh Văn.

“Cậu phát hiện khi nào thế?” Biểu tình của Thẩm Châm rất phức tạp kỳ lạ.

“Vừa làm kiểm tra xong.” Tổng Thanh Văn hình như nhớ tới gì đó, âm thanh mềm nhẹ mang theo vẻ sững sốt, “Không thể nào cậu...còn chưa thích ứng?”

“Ừ.” Thẩm Châm rầu rĩ đáp.

Bên kia thở dài một hơi: “Cố Tích Hoa bằng lòng với cậu không cần con cái ư?”

“Ừm.” Nói đến đây Thẩm Châm rất buồn bực. Haiz, bạn thân mang thai rõ ràng là chuyện tốt, sao lại bị cô làm mất không khí chứ?

Tổng Thanh Văn kinh hãi. Cố Tích Hoa lại bằng lòng cho cô nàng này gây rối như thế?! Nói không cần con cái thì không cần con cái?! Tổng Thanh Văn còn định nói gì nữa thì di động bên tai bị Cố Nam Thành cầm lấy, anh ta nhú mày, không phải vừa rời khỏi có hai giây sao, lúc nào cũng nhìn thấy nhau, Tổng Thanh Văn uất ức: “Em đang gọi điện cho Thẩm Châm đấy...”

“Có chuyện gì anh nói với cô ấy, di động có phóng xạ, không tốt cho cơ thể.”

Tổng Thanh Văn trầm lặng. Cô lắm bầm, anh nói gì với cậu ấy chứ? Nói chuyện về chu kỳ bà dì nhãn hiệu băng vệ sinh bắp đùi giảm béo gây nhỏ chuyện riêng tư sao?

Thẩm Châm lảng máng nghe được tình huống bên kia, chỉ chốc lát sau âm thanh của Cố Nam Thành vang lên: “Thẩm Châm, có rảnh qua đây.”

Bên kia Tổng Thanh Văn nói: “Hãy...đừng bảo cậu ấy qua đây...”

Cố Nam Thành nhìn vợ yêu.

Tổng Thanh Văn nói thật: “...Thẩm Châm có bóng ma tâm lý đối với phụ nữ có thai...”

“Cậu ấy đã bắt đầu lộ thai chưa?” Thẩm Châm hỏi, Cố Nam Thành nghe vậy liền nhú mào, “Còn chưa, thêm một tháng nữa mới nhìn ra.”

Thẩm Châm như rút được gánh nặng mà thở ra một hơi —— cũng được.

“Hôm nay tan tầm tôi sẽ đi qua thăm cậu ấy.”

“Ừ.” Cố Nam Thành cúp máy. Hy vọng “bóng ma tâm lý đối với phụ nữ có thai” của Thẩm Châm không phải là vừa thấy bà bầu liền phát cuồng, mặc dù anh ta cảm thấy mình suy nghĩ nhiều nhưng chuyện có liên quan đến an toàn thân t

33. Chương 33

Sau khi nhận điện thoại của Tống Thanh Văn, Thẩm Châm vừa làm việc vừa thất thần, vốn chỉ cần sao chép hai bản văn kiện chẳng hiểu sao lại thành bốn bản, lúc cầm đến văn phòng cấp trên, lão Trần dùng ánh mắt kỳ lạ mà nhìn cô, chờ lúc cô nhận ra thì đã ra khỏi văn phòng. Trong lòng mỗi người đều có một vài khúc mắc? Ai lại muốn nhớ về quá khứ đau lòng chứ? Thẩm Châm rất đứng đưng với sự bướng bỉnh trong lòng mình, đối với sự cố chấp không cần con cái của mình cô cũng hờ hững —— cô tôn trọng người khác có một số điểm ngang ngạnh, cũng tôn trọng của riêng mình, vì thế cô chưa từng nghĩ tới ép buộc bản thân thay đổi hoặc là nghiêm túc đối mặt với vấn đề. Nói thật ra, con người phải duy trì một số mặt trái mới sinh hoạt tự do, những loại người thiện lương không sắc sảo sẽ không chịu nổi sóng gió, dễ dàng bị xã hội hủy hoại.

Tự mình khai thông tâm lý hai lần, Thẩm Châm xem đồng hồ, à, đến giờ tan tầm rồi.

Cô trân trọng thời gian ở cùng Tống Thanh Văn, chờ khi cô bận lộ thai hai người đoán chừng đến năm sáu tháng chỉ có thể liên lạc qua điện thoại.

Lúc Tống Thanh Văn mở cửa cho Thẩm Châm, vẻ mặt cô trở nên cảnh giác, đứng bên ngoài cách một mét, Tống Thanh Văn trầm lặng.

Haiz, vẻ mặt kia là thế nào hả?

Hai người một trước một sau vào nhà, Tống Thanh Văn ngồi sofa bên này, Thẩm Châm ngồi sofa bên kia, khoảng cách chính giữa là nửa mét. Tống Thanh Văn đứng dậy chuẩn bị rót đồ uống cho cô, Thẩm Châm lập tức đứng lên: “Đừng! Đừng! Đừng! Chị đây tự làm!” Nói xong cô liền đi qua rót một ly nước chanh, đang lúc định rót ly thứ hai thì cô dừng tay, nhìn cô bạn hỏi: “Cậu uống cái này được chứ?”

Tống Thanh Văn: “.....” Cậu đến nổi thế sao? Thấy Tống Thanh Văn gật đầu, Thẩm Châm vẫn lo lắng, cô hướng về phòng bếp hô lên: “Dì Tôn ơi!” Phụ nữ trung niên chú trọng những điều này nhất, tốt nhất nên hỏi một câu.

“À! Có gì không?”

“Thanh Văn có thể uống nước chanh được không ạ?”

“Được mà.” Dì Tôn từ phòng bếp đi ra, cười tủm tỉm, “Bổ sung vitamin, rất tốt cho em bé.”

Thẩm Châm thấy người đi ra, nhét thứ cầm trên tay cho dì Tôn: “Dì ra rồi, pha thêm nhiều cho cậu ấy.” Cô cầm ly của mình trở về sofa, ánh mắt né trái né phải cứ không nhìn Tống Thanh Văn.

Tống Thanh Văn thở dài một hơi, cô đi qua chỗ Thẩm Châm, Thẩm Châm lại mau chóng đứng dậy ngồi sang sofa đối diện, giọng điệu không tốt: “Cậu làm gì thế hả?!”

Lời vừa ra khỏi miệng Thẩm Châm liền hối hận —— nói thế nào đi chẳng nữa cũng là Tống Thanh Văn, hai người đã chơi chung với nhau từ khi chào đời, tình cảm hơn hai mươi năm, mặc dù cô có bóng ma tâm lý cũng không nên nhắm vào cô bạn thân. Trái tim bình tĩnh lại, cô ngồi trở về bên kia, tay chân cứng ngắc không biết đặt đâu, giọng điệu chậm chậm: “...Tớ không có ý gì đâu...”

Tống Thanh Văn cũng hiểu, cô thở dài một hơi, cô nắm chặt bàn tay của Thẩm Châm, chậm chậm dè dặt đặt lên bụng mình, tay Thẩm Châm liền run rẩy —— “....Thanh Văn.....” Cô cảm thấy mình sắp khóc ra.

Tổng Thanh Văn: “Bây giờ còn chưa nhìn ra gì cũng chẳng sờ thấy gì cậu khấn trượng làm chi hả?”

Thẩm Châm: “Vậy cậu muốn sờ làm chi?!” T T

Tổng Thanh Văn: “.....”

Cuối cùng cô bỏ cuộc, vẻ mặt của Thẩm Châm như là chịu chết thật không dám nhìn thẳng.

Thẩm Châm thở phào một hơi —— F*ck, sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh rồi.

Tổng Thanh Văn quả thật mang thai, nhưng bởi vì mới hai tháng, thật sự chưa nhìn ra được gì. Thẩm Châm nghĩ rằng chỉ cần mình không để ý chuyện Tổng Thanh Văn mang thai là thật thì vẫn còn thể ở cùng nhau như thường.

Hai người ngồi gần nhau nói chuyện, câu được câu không. Tổng Thanh Văn thật sự tò mò cái “Ừ” trước đó của Thẩm Châm, Cố Tích Hoa thật sự dự định không cần con cái ư? Lấy sự hiểu biết của cô về người đàn ông trong nhà họ Cố mà nói, chuyện này 99% không thể nào trở thành sự thật.

Cố Nam Thành còn nói năm năm sau muốn có thêm một đứa nhỏ nữa...

“Anh ấy thật sự không cần?”

“Ừm.”

“Cậu thuyết phục thế nào?”

Thẩm Châm không nói gì, chỉ uống một ngụm nước chanh.

“Sao anh ấy làm thế?!” Tổng Thanh Văn như là nghĩ tới gì đó, hết sức khó tin, “Là bởi vì cậu khóc?”

Thẩm Châm lặng lẽ gật đầu.

Về phần tại sao Tổng Thanh Văn thần kỳ nghĩ ra lý do như thế, cô biết cô bạn mình búng bình. Hồi đại học Tổng Thanh Văn đi qua trường Thẩm Châm thăm cô, hai người đi trên đường trông thấy một cặp tình nhân cãi nhau, vừa mới bắt đầu hai người tranh cãi ầm ĩ, cô gái giận dữ vung bạt tai vào chàng trai, rồi xoay người bỏ đi, hai người ở phía đối diện cô gái kia nên đương nhiên nhìn thấy cô ấy quay người lại khóc, chàng trai kia bị ăn một tát xong mặt mũi rất khó coi, anh ta nổi giận dùng dùi kéo cô gái kia lại, trên cánh tay nổi lên gân xanh, chờ đến lúc anh ta xoay người cô gái qua, khi nhìn thấy cô gái khóc, tức giận trong mắt anh ta chợt tan biến, qua hồi lâu mới thẫn thờ thốt ra một câu: “...Anh sai rồi. Em đừng khóc.”

Lúc ấy Thẩm Châm đã nói: “Sau này tớ cũng sẽ tìm được một người đàn ông vì tớ rơi lệ mà bằng lòng nhượng bộ tất cả.”

Lúc ấy Tổng Thanh Văn đã nói: “Thôi đi, đàn ông tốt thế nào đi chăng nữa cũng không cưới một người không muốn sinh con cho anh ta.”

Mà hiện tại lại có một Cố Tích Hoa, chỉ vì Thẩm Châm khóc mà bằng lòng làm ra thỏa hiệp lớn như vậy. Tổng Thanh Văn thật sự không thể tưởng tượng được, người đàn ông kia thoát nhìn rất có nguyên tắc không dễ dàng dao động, lại bởi vì vài giọt nước mắt mà sắt thép hoá thành mềm dẻo, thật là thất vọng!

Trái lại, lần đầu tiên Tổng Thanh Văn cảm thấy Thẩm Châm rất ích kỷ búng bình —— không nên làm chuyện như thế, khúc mắc cũng chẳng phải không thể tháo gỡ, cậu dự định giữ mãi cả đời ư?

34. Chương 34

Buổi trưa Cố Nam Thành có một bữa tiệc nên không trở về ăn cơm, trên bàn cơm chỉ còn hai người các cô. Rõ ràng là Tổng Thanh Văn tự nói muốn ăn canh sườn rong biển, nhưng khi đi Tôn bưng lên lại không chạm đĩa, lơ đãng nhìn mấy lần rồi đứng dậy chạy vào toilet, nôn nghén rất dữ dội, Thẩm Châm nghe được âm thanh kia cảm thấy cô bạn mình như muốn nôn cả ruột gan ra, cô lo lắng chạy tới xem lại bị Tổng Thanh Văn giữ chặt, tránh cũng không tránh, Tổng Thanh Văn bóp chặt cổ tay cô như là nắm bắt mạng sống, đợi Tổng Thanh Văn nôn xong rồi, cô ngẩng lên khuôn mặt trắng bệch, hồi lâu chưa thở lại bình thường. Thẩm Châm dìu cô bạn đi ra, mặt mày cô nhẩn nhúm, tâm trạng hết sức phức tạp. Cả đời này Tổng Thanh Văn

ghét nhất bị ngã bệnh, cô nói ngã bệnh không chỉ có thân thể, ngay cả tinh thần cũng giống như không thuộc về mình, cô sợ loại cảm giác không thể khống chế bản thân. Vì thế từ nhỏ cô đã chăm sóc tốt sức khoẻ cũng như tinh thần, nhìn thấy một người gầy gò yếu ớt, ai có thể nghĩ rằng đã hơn hai mươi năm trời mỗi sáng cô vẫn kiên trì tập thể dục một tiếng? Hồi các cô còn nhỏ, Tống Thanh Vân kéo Thẩm Châm cùng tập luyện, vì thế cơ thể của Thẩm Châm cũng khoẻ mạnh, mấy năm nay tuy rằng ngồi lâu trong văn phòng nhưng vẫn còn thừa lại tố chất của nhiều năm qua nên Thẩm Châm cũng chẳng ngã bệnh bao nhiêu.

Hiện tại, vì Cố Nam Thành, cô mang thai, tái nhợt yếu ớt, đã mấy ngày ăn không vô, ngủ chút mùi không hợp liền nôn mửa... Cái này còn đau khổ hơn cả ngã bệnh đấy Thanh Vân. Vì sao cậu chịu đựng chứ...

“Thẩm Châm, lúc mới biết mình mang thai, tớ rất sợ hãi.”

“Cậu sợ gì?”

Tống Thanh Vân cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, cô mỉm cười: “Cũng chẳng biết sợ gì... tớ chỉ cảm thấy sợ thôi... Nó vậy mà ở trong người tớ, tớ lại sắp trở thành người mẹ, Thẩm Châm, loại cảm giác này thật nói không nên lời...”

Thẩm Châm bĩu môi.

Phụ nữ chỉ cần mang thai là thế... cái loại cảm giác nói không nên lời...

Tống Thanh Vân thở dài một hơi: “Thẩm Châm, một ngày nào đó cậu sẽ cam tâm tình nguyện sinh con cho anh ấy.”

“Vì sao chứ?”

“Bởi vì anh ấy đáng để cậu đau đớn vì anh ấy.”

“Người có thể khiến tớ sẵn lòng đau đớn vì anh ấy nhất định không muốn tớ đau đớn.”

“Sinh ra một bé Cố, giống như anh ấy hồi nhỏ, cũng giống như cậu hồi nhỏ, tựa như hai người các cậu trở thành một thể, cậu nhìn đứa bé thì nhớ tới người lớn, cảm giác như vậy không tốt sao?”

“Bọn tớ có thể nhận con nuôi.”

“Nhưng không phải là của anh ấy.”

“Chỉ cần có tình yêu, không phải là một nhà ba người ư.”

“Bởi vì yêu nên cậu mới muốn một bé Cố.”

Thẩm Châm bĩu môi: “Thứ lỗi cho tớ không thể lĩnh hội cõi lòng theo lời của cậu.”

Tống Thanh Vân phát hiện, khúc mắc của Thẩm Châm thật sự buộc quá chặt, không tốn nhiều tâm tư thì tuyệt đối không thể tháo gỡ. Cô cố gắng, đáng tiếc thất bại, chỉ có thể lặng lẽ thấp ngọn nến cho người nào đó. Con đường dài đằng đẵng, Cố Tích Hoa anh tự bảo trọng nhé.

Đảo mắt đến ngày chủ nhật, hai người hẹn nhau đi xem nhà, 160 mét vuông, không tính vườn hoa nhỏ. Thành thật mà nói, khi Thẩm Châm biết còn có vườn hoa nhỏ cô đã hết hồn, Cố Tích Hoa nói: “Không phải cùng hoàng tử đi hái nấm sao? Hoàng tử thoả mãn yêu cầu này của em.” Thẩm Châm .

Căn nhà có một tầng, hai phòng ngủ, một phòng sách, một phòng tập thể thao, trong phòng ngủ chính có phòng tắm, còn có phòng vệ sinh riêng, phòng khách và ban công đều rất lớn, đi vào nhà chính là phòng ăn, bên trái là phòng bếp và phòng giặt đồ. Thực ra phần lớn cấu trúc của ngôi nhà đều bình thường, trang hoàng thiết kế mới là nhân tố quan trọng quyết định căn nhà này đẹp hay không, mua nhà chỉ là xem phát triển thế nào và chất lượng của nó, chỉ cần chất lượng tốt, Thẩm Châm thấy mua ở đâu cũng tốt. Đây là điểm cô hoàn toàn tin tưởng Cố Tích Hoa. Vì thế hai người đi xem ba chỗ Cố Tích Hoa đã chọn, tổng hợp lại, hoàn cảnh tiểu khu, phần tầng lầu vẫn còn đợi thể nào, cuối cùng họ quyết định mua ngôi nhà đầu tiên, gần công viên, khá thanh tĩnh, không tính là hẻo lánh, nhưng không ở phố xá sầm uất, cộng thêm một vườn hoa nhỏ. Ngoại trừ giá cả, Thẩm Châm đều rất hài lòng.

Nhưng tiền nào đồ nấy, Thẩm Châm cắn răng nhắm mắt gật đầu đồng ý, mua nhà thế này cô giống như người kiếm được mấy trăm vạn. Khi Thẩm Châm run rẩy lấy ra thẻ ngân hàng của mình, cô cảm thấy trái tim mình như bị cắt thành từng mảnh, dành dụm nhiều năm thế mà.

Cố Tích Hoa cầm lấy, nhìn Thẩm Châm rồi cười: “Em có bao nhiêu?”

Thẩm Châm vẫy tay bảo anh đến gần nói nhỏ, Cố Tích Hoa bị ánh mắt híp nhỏ của cô chọc cười, anh kéo cô qua xoa tóc cô, rồi ôm vào trong lòng: “Nói.”

“Năm vạn.”

Ồ, nhiều hơn anh tưởng tượng.

“Thẩm tiên sinh anh có ghét bỏ Cố phu nhân là người nghèo nàn không?” Thẩm Châm ngược mắt nhìn anh.

“Cố phu nhân là nhà bạc triệu, không nghèo nàn.”

Thẩm Châm híp mắt vui vẻ.

Giờ phút này tâm trạng của Cố Tích Hoa vô cùng tốt. Anh biết mình có được một báu vật —— cho dù em nghèo hay giàu, cho dù anh nghèo hay giàu, chúng ta đã ở cùng nhau thì sẽ cùng gánh vác tất cả mọi thứ trong cuộc sống, anh sẽ cố gắng dùng những gì mình có mà tạo ra mọi thứ cho cuộc sống của chúng ta, không liên quan với sự khác biệt giới tính, chỉ liên quan đến tình yêu.

35. Chương 35

Căn nhà thanh toán tiền một lần, thủ tục còn lại đều giao cho trợ lý của Cố Tích Hoa làm. Trợ lý của Cố Tích Hoa lần trước Thẩm Châm ngã bệnh đã đưa thuốc qua, bởi vì ngã bệnh nên Thẩm Châm không nhìn thấy, lần này gặp mặt, ánh mắt Thẩm Châm nhìn Cố Tích Hoa đầy ẩn ý. Cố Tích Hoa nhận được thông tin từ ánh mắt của cô nàng Thẩm nào đó, anh bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng người ta còn ở đây anh không tiện nói chuyện, Cố Tích Hoa ký xong mấy phần văn kiện trợ lý đưa tới thì giao lại còn dặn dò vài chuyện về việc nhà cửa, đợi đến lúc chỉ còn lại hai người, Cố Tích Hoa nói: “Cô ấy đã kết hôn.” Thẩm Châm rất tự nhiên “Ừ” một tiếng, rồi nói: “Em không hỏi anh giải thích làm gì.” Về mặt kia như là nói thế này “Ai để ý chứ” “Em không ngại đâu” “Chẳng phải là đồng nghiệp thôi à” “Em hiểu”.

Cố Tích Hoa gật đầu: “OK.” Anh cũng chẳng nói gì nữa.

Hai người lái xe đi ăn cơm.

Trên đường.

“Lát nữa đi gặp nhà thiết kế, em hãy nói ra ý kiến của mình.”

“Hừ.”

“Hôm nay đi đâu ăn?”

“Hừ.”

“Em xác định không ngại?”

“Không ngại.”

“Ăn món cay Tứ Xuyên không?”

“Hừ.”

Cố Tích Hoa: “.....”

Khi chờ đèn đỏ ở ngã tư đường, ánh mắt sâu thẳm của Cố Tích Hoa bay qua.

Thẩm Châm: “Được, tới quán ăn món cay Tứ Xuyên đi. Ăn xong chúng mình đi gặp nhà thiết kế.” Cô ưỡn ngực thẳng lưng, dáng vẻ ngoan ngoãn, không còn là cô gái kiêu ngạo “hừ” mãi như lúc này.

Đền đỏ + ánh mắt của Cố Tích Hoa = lần gặp thứ hai, ngang ngửa với nửa X nửa O ~o(>_

36. Chương 36

Ăn cơm xong hai người đến công ty thiết kế. Công ty này là do một người bạn của Cố Tích Hoa mở, họ Chu. Thẩm Châm luôn cảm thấy cái tên Chu Khởi Minh này đã nghe qua ở đâu, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ lần trước khi bọn họ quay về trường cũ của Thẩm Châm ăn mì thịt bò, Cố Tích Hoa nhận điện thoại, hình như có nhắc tới anh ta. Cô cũng chợt nhớ tới, Tần Hiểu Ba (đã quên anh ta xin trở về chương 9) hình như cũng mở công ty thiết kế, quy mô không tính là lớn, nhưng bởi vì kinh doanh có nét riêng biệt nên khởi đầu thuận lợi, mấy hôm trước cô gặp được bạn thời đại học, hình như nói là gần đây công ty xảy ra vấn đề gì đó, mất hợp đồng của vài khách hàng lớn... Thế cũng tốt, anh ta bận rộn sút đầu mẻ trán mới không dùng dùng chạy tới tìm cô nữa... Nói thật, có một phần tử cuồng nhiệt theo đuổi như vậy, Thẩm Châm cảm thấy cuộc sống đại học của mình quả thực bị hủy một nửa...

Hai ông chủ kiêm bạn thân gặp nhau đương nhiên phải hàn huyên vài câu, Thẩm Châm ngồi một bên nghe bọn họ trò chuyện, nói êm tai một chút thì là “nghe”, nói không êm tai thì là cô gái này cần bản lỗ tai trái vào tai phải rồi ra luôn, trong đầu cô luôn suy nghĩ chuyện của mình. Cái này cũng chẳng thể trách cô, từ trước đến nay Thẩm Châm không bao giờ có hứng thú với ân oán tình trường của những người khác.

Đội hai người kia nói chuyện xong thì đi vào chủ đề chính.

Vừa bắt đầu Chu Khởi Minh đã gọi cô là chị dâu, khiến Thẩm Châm hết sức ngượng ngùng, Cố Tích Hoa ngược lại rất thoải mái, như là tiếng “chị dâu” kia đang gọi anh. Chu Khởi Minh đã biết sức ảnh hưởng của Thẩm Châm đối với Cố Tích Hoa từ lâu, khoản đặt hàng lần trước nếu không phải Tần Hiểu Ba tự tìm đường chết thì anh ta làm sao có thể tiếp nhận thuận lợi như vậy, vì thế vừa bắt đầu anh ta liền coi nhẹ Cố Tích Hoa mà hỏi thẳng Thẩm Châm muốn phong cách gì.

Thẩm Châm xoắn xuýt suy nghĩ: “Bầu không khí sang trọng? Hay là bớt xa hoa nhưng có nội hàm?”

Chu Khởi Minh: “.....”

Bởi vì Thẩm Châm hoàn toàn không có khái niệm, Chu Khởi Minh liền lấy một số kiểu mẫu cho cô xem, kiểu mẫu thông thường cũng được làm rất tinh xảo, Thẩm Châm lật một tờ thì khen một câu “Cái này đẹp”, lật qua tờ khác lại nói “Cái này cũng đẹp lắm”, cả trăm tấm ảnh không có cái nào cô không thích, nhưng thật sự những tấm ảnh này rất đẹp mà o(v)o

~Chu Khởi Minh cất hình ảnh lại, thay đổi một cách khác, hỏi: “Chị dâu, chị có một loại chấp niệm nào hay không, cho rằng trong căn nhà này phải có thứ gì?”

Thẩm Châm không chút nghĩ ngợi: “Thẩm tiên sinh.”

Chu Khởi Minh: “...Trừ người ra.”

“Nằm và tôm.”

Chu Khởi Minh: “.....”

Cố Tích Hoa thấy hôm nay Thẩm Châm vui đùa quá trớn cũng chẳng ngăn cản, khi Chu Khởi Minh hướng ánh mắt cầu cứu về phía anh, anh lặng lẽ phớt lờ. Gì đây, bạn bè là của mọi người, vợ là của mình.

Không nhận được sự giải vây trong dự đoán cũng là nằm trong dự đoán, trong lòng Chu Khởi Minh chảy nước mắt cắn tay gào thét: ông đây mặc kệ mặc kệ mặc kệ mặc kệ!!!

Náo loạn hơn nửa giờ, Chu Khởi Minh rốt cuộc không chống nổi: “.....Chị dâu, chị tha tôi đi!”

Thẩm Châm ra vẻ vô tội: “...Tôi thiệt tình không biết.”

Cố Tích Hoa nghĩ rằng hôm nay có bàn tiếp cũng không có kết quả gì, vì thế anh đưa Thẩm Châm về nhà. Đây chính là bước đầu trao đổi giữa nhà thiết kế và khách hàng, sau này Chu Khởi Minh còn phải rút ra thời gian đến căn nhà khảo sát hiện trường.

Trên đường trở về Thẩm Châm như còn rơi vào trong cảm xúc nào đó vẫn chưa thoát ra, cô bất giác cau mày, ngậy người nhìn bóng cây ngoài cửa sổ lướt qua. Cố Tích Hoa chỉ nhìn cô không nói gì, đợi hai người chạy gần đến dưới lầu nhà trọ của Thẩm Châm thì tâm trạng của cô mới dần dần trở về bình thường, cô lặng lẽ liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, thở ra một hơi, sau đó như là nghĩ tới cái gì mà híp mắt cười rộ lên.

Vật gì đó đang treo cao trong lòng Cố Tích Hoa cũng thả xuống theo nụ cười của Thẩm Châm, anh nói: “Về căn nhà em có ý tưởng gì?”

Thẩm Châm chỉnh lại tóc rối ở phía trước, cô vỗ ngực bảo đảm tuyên hứa: “Anh hãy yên tâm Thẩm tiên sinh, Cố phu nhân nhất định không để anh thất vọng!”

Cố Tích Hoa nhìn cô một cái: “Đừng vỗ!”

“Hử?” Thẩm Châm khó hiểu.

“Sự việc có liên quan đến tính phúc về sau của Thẩm tiên sinh, Cố phu nhân xin tự trọng.”

Thẩm Châm lại càng không hiểu.

Vì thế ánh mắt của Cố Tích Hoa từ khuôn mặt của Thẩm Châm chuyển xuống phía dưới xương quai xanh, Thẩm Châm theo ánh mắt của anh dừng trên nơi nào đó của mình.

“Lưu manh!” Thẩm Châm đỏ mặt, mà có vẻ càng ngày càng đỏ hơn.

Cố Tích Hoa cười, dừng xe dưới lầu nhà Thẩm Châm.

Thẩm Châm xuống xe có chút do dự rồi cuộc nên nói hay không, đi được vài bước cô lại chạy về, nhào đến cửa xe nhìn Cố Tích Hoa, ánh mắt sáng trong veo: “Cố Tích Hoa...”

“Ừm.”

“Hôm nay em không phải cố ý làm vậy.”

“Anh biết.”

Thẩm Châm dừng một chút, như là đang tìm từ thích hợp: “...Chúng ta mua nhà.”

Cố Tích Hoa mỉm cười, đến gần nhẹ nhàng hôn lên môi người con gái đang bất định, giọng điệu mềm nhẹ: “Anh biết em suy nghĩ gì, Thẩm Châm.”

“Anh biết?” Thẩm Châm ngỡ ngàng có phần không tin.

“Ừm, anh biết.” Anh nói, “Em không tin mình sắp sống chung với một người đàn ông, hơn nữa có một cái nhà, em vẫn chưa có khái niệm về điều đó, em đang sợ.”

Thẩm Châm trầm mặc.

Đúng vậy, cô không xác định.

Cô đang sợ.

Hai người yêu nhau là chuyện riêng của hai người, nhưng kết hôn tuyệt đối không phải là chuyện của hai người. Tuy rằng bây giờ cô mới nghĩ đến thì đã hơi muộn, nhưng khoảnh khắc quyết định mua nhà cô quả thật rõ ràng cảm giác được sự hụt hẫng. Hai tháng trước cô còn khóc lóc than vãn oán trách ông trời sao không ném một người đàn ông cho cô, hai tháng sau cô liền cùng đàn ông mua nhà chuẩn bị kết hôn.

Cố Tích Hoa bước xuống xe, ôm Thẩm Châm vào trong lòng nói: “Chúng ta có thể lùi lại ngày kết hôn.”

Thẩm Châm sửng sốt.

“Cho đến khi em không còn sợ nữa.”

Trong lòng Thẩm Châm cảm động.

“Cái này có lẽ là cách thích hợp nhất, nhưng anh không muốn làm vậy.”

Thẩm Châm lại sững sốt, ngược mắt nhìn anh.

Anh cúi đầu đối diện với cô: “Anh biết kết quả cuối cùng, em nhất định muốn kết hôn với anh. Vậy tại sao chúng ta phải lãng phí khoảng thời gian có thể gần gũi với nhau hơn?”

Thẩm Châm đen mặt không nói gì. Anh có thể già mòm ắt lẽ phải một chút không?

Cố Tích Hoa nhìn mắt Thẩm Châm, nhướn miệng cười: “Huống chi, vừa này không phải em đã suy nghĩ thông suốt rồi sao?”

Thẩm Châm vô lực liếc anh. Gặp được một Cố Tích Hoa như vậy, cô còn có thể nói gì?

“Em đi lên đây.” Thẩm Châm nói, ngoảnh nhìn anh, Cố Tích Hoa hình như không ý có lên cùng.

Cố Tích Hoa bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Thẩm Châm, anh không có lý trí như em tưởng tượng đâu.”

Thẩm Châm có chút mất mát. Có lẽ độc thân đã lâu, buổi sáng thức dậy bên cạnh có người ôm lấy cô cảm giác thật tốt biết bao, bây giờ cô thích đứng trong lòng Cố Tích Hoa nhiều hơn nữa.

Cô cọ cọ vòm ngực ấm áp kia: “Ngủ ngon.”

Cố Tích Hoa nhắc cô lên, rồi hôn một hồi: “Ngủ ngon.”

37. Chương 37

Đợi khi Cố Tích Hoa về đến nhà mở máy tính xử lý công việc thì nhận được email của Thẩm Châm. Anh mở ra xem, bất giác mỉm cười. Đó là một số ý tưởng rất tỉ mỉ, về một căn phòng nào đó hoặc là đồ dùng gia đình nào đó, rất chi là cẩn thận, một số thoát nhìn rất ngây thơ, số khác nhìn rất cổ điển, một chút của mọi thứ, những thứ gửi đến chẳng theo thứ tự, rất nhiều rất nhiều, tuyệt đối không thể nào suy nghĩ trong nửa giờ anh lái xe về nhà.

Ngược lại còn có rất nhiều phương diện có liên quan, tích lũy tháng ngày, gom góp nhiều như thế.

Cố Tích Hoa rõ ràng còn một đồng việc công phải xử lý, nhưng anh không thể đóng lại email này, dần dần anh bị mê đắm trong những thứ Thẩm Châm gửi tới.

Trên ban công phải đặt một cái xích đu, có dây leo quấn quanh, phong cách càng cổ xưa càng nguyên thủy càng tốt, bên cạnh còn có tranh vẽ phối hợp, không biết cô tìm ở đâu nhưng đẹp lắm. Nhất là bên cạnh xích đu trồng hai giàn nho, để chúng quấn lên xích đu, mùa hè che nắng, còn có thể vừa đong đưa xích đu vừa ăn nho tươi.

Cô hy vọng ngôi nhà tương lai có thể để mình tự chia đất đai, cô muốn trồng thực vật, hoa quả, được liệu thông thường, sau đó bên cạnh còn xếp công cụ trồng trọt, và phương pháp gieo trồng các loại thực vật khác nhau cùng với những việc cần chú ý sau khi trồng, thậm chí còn có sách tham khảo.

Cô thích màn cửa thật dày, cái loại vừa kéo ra thì căn phòng liền tối một nửa có thể khiến người khác ngủ vào ban ngày.

Về phòng ngủ, khi Cố Tích Hoa nhìn đến cái này anh dừng một chút, anh không vội vã xem ngay, mà hứng thú suy nghĩ Thẩm Châm sẽ viết gì.

Ý tưởng của Thẩm Châm rất đơn giản, cô muốn có một chiếc giường hình tròn, đường kính hai mét, màu đỏ thẫm. Cố Tích Hoa nhướn mày, giường hình tròn màu đỏ thẫm? Không biết vì sao anh nhìn thấy những chữ này liền tự nhiên hiện ra cơ thể trắng mịn của Thẩm Châm rơi vào trong chiếc giường lớn đỏ thẫm... Vì thế Cố lão nhị bị tỉnh thức. Cố Tích Hoa đương nhiên biết cơ thể mình nổi lên phản ứng. Điều này khiến anh kinh ngạc cỡ nào, anh chỉ là suy nghĩ một chút về Thẩm Châm, cơ thể lại nổi lên phản ứng ngay... Anh hít sâu mấy hơi rồi thở ra, mồ hôi trên trán càng nhiều, gân xanh trên huyệt thái dương giật bắn bắn —

Ý tưởng về phòng ngủ của Thẩm Châm cũng không chỉ suy nghĩ một loại như vậy, nhưng mỗi loại đều khiến Cố Tích Hoa nghĩ tới hình ảnh sôi máu...

Ví dụ như trong đó có một cái khiến anh không chịu nổi: bắt chước ngực giam.

Còng tay, roi da, đồng phục...

Anh hít sâu mấy hơi, cảm giác toàn thân đều căng thẳng — Thẩm Châm, em xác định đây là ý tưởng về phòng ngủ của em mà không phải là hiện trường XXOO?

Phần sau còn rất nhiều, Cố Tích Hoa vượt qua cửa ải phòng ngủ, trực tiếp đọc nội dung của phần sau, người nào đó trong lòng kiên cường đưa ra một quyết định, ý tưởng về phòng ngủ phải để anh đích thân làm không thể để Thẩm Châm can quấy. Đó là nơi mỗi ngày anh đều phải nghỉ ngơi, đồ thẩm xanh lam, xinh đẹp muôn vàn... Tưởng tượng đến điều này, mạnh mẽ như Cố Tích Hoa cũng chịu không được mà có vẻ yếu ớt.

Nhìn thấy có một email gửi qua, là của Thẩm Châm. Cô viết: Thẩm tiên sinh, xin khen ngợi Cố phu nhân nhìn xa trông rộng. Cuối câu còn thêm một nụ cười vô cùng đắc ý.

Cố Tích Hoa nghĩ tới ý tưởng phòng ngủ của cô, huyết thái dương của anh lại bắt đầu giật bần bật, nhưng trong lòng lại có cảm xúc không nói rõ đang chảy xuôi, bất tri bất giác anh nhoẻn miệng cười, ngón tay thon dài trắng nõn di chuyển trên bàn phím, tiếng vang rất nhỏ trong đêm khuya có vẻ an bình ấm áp, anh trả lời: không hổ là Cố phu nhân.

Câu tán thưởng này thật có thể nói không giả dối chút nào.

Thẩm Châm tắm xong đi ra, đang dùng khăn lau tóc, máy tính đang trong tình trạng bảo vệ màn hình, cô nhẹ nhàng di chuyển con chuột, khung nhắc nhở hiện lên báo rằng có email mới, cô mở ra, thấy những lời Cố Tích Hoa đã gửi qua hai mươi phút trước —

Không hổ là Cố phu nhân.

Thẩm Châm nhìn máy tính cười hì hì, vẻ mặt kiêu ngạo nói với email: “...Cũng không phải vì là Cố phu nhân mới cơ trí như vậy, bà đây vốn đã rất cơ trí rồi...”

Những thứ kia cô đã thu gom kể từ khi bắt đầu muốn có một cái nhà với Thẩm tiên sinh, bình thường thấy được thiết kế đẹp hoặc là nghĩ ra ý tưởng gì hay, cô sẽ theo bản năng viết xuống, bất tri bất giác giữ lại nhiều thứ như vậy. Lúc Thẩm Châm gửi email kia qua, chính cô cũng chưa xem lại, bởi vì linh tinh lộn xộn, tắm xong cô mới định chỉnh sửa lại tài liệu hân hoan, lúc đọc được ý tưởng về phòng ngủ mình đã viết hồi trẻ — cô quát to một tiếng rồi nhào lên giường: “Để mình chết đi!”

Đời này Thẩm Châm chỉ có một thứ ưa chuộng có thể gọi là sở thích, đó chính là đọc sách linh tinh. Tác phẩm nổi tiếng cô không thích đọc, tác giả nổi tiếng được yêu thích lại càng ít hơn, nhưng những tiểu thuyết thì nằm mọi góc ngách trên kệ, đọc sách của thể loại như thế bồi dưỡng khẩu vị nặng của cô quá thừa (...), cũng không biết hồi trung học cô đọc một quyển sách nào đó mà khiến mình si mê quyền luyến ngục giam, vì thế, năm lớp mười một, cô ôm tâm tình “bắt chước ngục giam” xúc động không thôi mà viết xuống khái niệm này...

Giờ ngẫm lại, biết vậy thì chẳng làm rồi!

Hiện tại chỉ cần tưởng tượng đến vẻ mặt của Cố Tích Hoa khi nhìn thấy “bắt chước ngục giam”, Thẩm Châm liền hận không thể xay mình thành tro bụi rải trên thế giới đầy màu sắc này...

38. Chương 38

Ở trên giường lộn lộn hồi lâu Thẩm Châm vẫn không ngủ được, cô rề rà ngồi dậy gọi điện cho Cố Tích Hoa. Anh hay ngủ muộn, lúc này chắc còn làm việc. “Không ngủ được?” Sau khi nói mấy bên kia nói.

Thẩm Châm nghe được âm thanh từ tính trầm thấp bên kia, tâm trạng không hiểu sao bình tĩnh lại, giống như chuyện hồi này khiến cô vô cùng rồi rầm lập tức không còn nữa. Ai không có một thời trẻ người non dạ chứ?

“À, anh xem xong email em gửi qua chưa?”

“Còn chưa xong.”

“...Anh vẫn còn đọc.”

“Ừm.”

Nỗi khiếp sợ và cảm động hoà vào trong lòng Thẩm Châm, cầm điện thoại một lúc lâu cô không nói nên lời.

“Thẩm Châm.”

“Gi cơ?” Nghe thấy bên kia gọi cô như là có việc muốn nói, Thẩm Châm mau chóng trả lời.

“Thiết kế phòng ngủ để anh làm.”

Thẩm Châm: “.....” Vì thế anh thấy rồi sao thấy rồi sao thấy rồi sao thấy rồi sao thấy rồi sao ()

Sau khi im lặng một lúc lâu Thẩm Châm nói: “.....Cái đó là hồi trước lâu lắm rồi.....” Cho nên hiện tại em rất bình thường rất bình thường rất bình thường đấy ()

“Ừm.” Bên kia rõ ràng không để ý lời giải thích của cô, “Thời gian không còn sớm, em ngủ đi.”

“Ừm, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Buổi tối Thẩm Châm mơ một giấc mộng, cô mơ công chúa và hoàng tử cùng nhau hái nấm trong rừng, hái hái hái rất lâu, công chúa mệt mỏi, rồi đã đầy nấm, hai người nắm tay trở về pháo đài, pháo đài rất mỹ lệ, nguy nga, tia sáng lấp lánh, bọn họ trở về phòng ngủ, lúc công chúa mở cửa ra ——

Thẩm Châm hét hồn tỉnh dậy —— F*ck! Ngực giam?! Trên lưng đổ mồ hôi lạnh, hồi lâu sau cô mới bình tĩnh lại, vươn tay lấy đồng hồ đeo tay nhìn thời gian —— a, mới bảy rưỡi. Vì thế cô xoa bỏ tâm trạng tệ hại rồi ngủ lại.

Ăn trưa lên mạng, phát hiện trên đó xuất hiện đầy quảng cáo hoa hồng lãng mạn, lúc này Thẩm Châm mới để ý hôm nay là lễ tình nhân Trung Quốc, truyền thuyết ngày này Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau một lần, thường gọi là đêm thất tịch.

Đêm thất tịch à... Trong lòng vẫn đang suy nghĩ về mấy chữ này, tay vừa trượt một cái liền thông qua số điện thoại của người nào đó, nhìn thấy động tác thành thật của mình, Thẩm Châm vừa khinh bỉ bản thân vừa khen làm tốt lắm...

Đợi trong điện thoại truyền ra câu “Số điện thoại bạn gọi hiện giờ không có người nhận máy, nhấn...” Thẩm Châm cúp máy. Xem ra Cố Tích Hoa bận rộn nhiều việc, nhất định đang họp hoặc là đang gặp khách... Nói không thất vọng là giả, nhưng Thẩm Châm vẫn có thể hiểu cho Cố Tích Hoa, đàn ông bận rộn sự nghiệp là chuyện bình thường, đàn ông có sự nghiệp thường là người có lòng trách nhiệm mạnh mẽ, cô không thể vừa hưởng thụ tiền bạc của anh kiếm được, vừa oán giận anh không có thời gian dành ình, hưởng chi mỗi tuần dù bận hay không Cố Tích Hoa vẫn sẽ dành thời gian hẹn hò, thế đã đủ gần gũi rồi...

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng cảm xúc của Thẩm Châm rõ ràng tụt dốc... Haiz, Cố Tích Hoa, anh sẽ không biết hôm nay là lễ tình nhân chứ?

Thẩm Châm nghĩ rằng chắc là thế, ngay cả chính cô lên mạng mới biết mà.

Buổi chiều nhận được cú điện thoại từ công ty, một trợ lý mới đã quên mang một phần văn kiện quan trọng đến chỗ họp, lão Trần bảo cô đến công ty giúp mang phần văn kiện kia qua, ngẫm lại mình cũng chẳng có việc, Thẩm Châm đồng ý.

Có đi công ty cũng cần hai mươi phút, cầm văn kiện đến nơi tổ chức cuộc họp phải hơn một tiếng, lão Trần bảo cô nội trong hai tiếng phải tới, ngẫm lại thời gian xấp xỉ, Thẩm Châm không do dự mà thay quần áo ra ngoài.

Bởi vì hôm nay vừa lúc là ngày nghỉ cũng là lễ tình nhân, Thẩm Châm ra ngoài vậy xe chừng hơn hai mươi phút mới có một chiếc, lại đi chung với người khác. Chạy tới công ty cầm văn kiện đi ngay, vận may không thể tốt hơn thế, vừa vận gặp được một người xuống xe gần đây, Thẩm Châm vào ngồi nói địa chỉ, bảo tài xế chọn nơi vắng vẻ để tránh kẹt xe, rồi cuộc trước bốn giờ đưa văn kiện tới, lão Trần không kịp hàn huyên

với cô, bảo cô ngồi ở quán cà phê gần đây nghỉ ngơi một lúc, đợi lát nữa họp xong sẽ mời cô ăn cơm, Thẩm Châm không kịp từ chối thì người đã bỏ đi. Vì thế cô đành đến một quán cà phê bên cạnh ngồi đọc sách.

Tối năm rưỡi nhận được điện thoại của lão Trần, hỏi cô đang ở đâu, Thẩm Châm từ quán cà phê đi ra gặp mặt tỏ vẻ không cần khách sáo, lão Trần đẩy cô vào một quán cơm Nhật Bản kế bên, Thẩm Châm đành phải ngồi xuống.

Thẩm Châm và lão Trần là đồng nghiệp cùng cấp, trong công ty quan hệ khá tốt, đã làm chung với nhau ba năm, lúc trước Thẩm Châm mới vào công ty, rất nhiều chuyện đều nhờ lão Trần giúp đỡ, lão Trần năm nay 36, có vợ con, gia đình hoà thuận, đối xử với Thẩm Châm cũng tốt lắm, vì thế Thẩm Châm hiếm khi coi lão Trần là đồng nghiệp cùng cấp, phần lớn thời gian cô đều cảm thấy anh ta là tiền bối đáng kính trọng, bình thường Thẩm Châm đều coi anh ta là cấp trên, có gì không hiểu thì hỏi.

Hai người chọn đồ ăn, Thẩm Châm hỏi: “Hôm nay lễ tình nhân, không trở về ở cùng vợ à?”

Lão Trần cười: “Qua lễ tình nhân cái gì, vợ chồng già rồi, không còn hợp thời với cái này.”

Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng Thẩm Châm vẫn nhìn ra vẻ dửng dưng trong ánh mắt anh ta khi nhắc tới vợ, tình cảm tốt đẹp năm tháng yên bình.

Thật tốt. Cô suy nghĩ, những năm tháng yên ả, tình cảm như khe nhỏ sông dài, rất đẹp.

Lão Trần hỏi: “Thẩm Châm, cô vẫn còn độc thân phải không?”

Thẩm Châm phân chia rõ ràng giữa công việc và cuộc sống riêng, vì thế ngoài lần đó đi suối nước nóng bị cấp trên gặp phải nhưng không truyền ra ngoài, mọi người trong công ty không biết Thẩm Châm sắp kết hôn.

Thẩm Châm bị hỏi vấn đề nên hơi sững sốt, còn đang suy nghĩ lần trước bị boss trông thấy nhưng không xảy ra chuyện gì kỳ lạ, lão Trần lại cho là sự im lặng Thẩm Châm đại diện ngầm thừa nhận, vì thế ánh mắt sáng ngời cười nói: “Muốn tôi giới thiệu cho cô không?”

“Hả?” Thẩm Châm, “À thì...”

“Không cần thẹn thùng.” Lão Trần như là rất nhiệt tình thúc đẩy một cuộc nhân duyên tốt đẹp, anh ta lấy điện thoại ra mở album ảnh, động tác nhanh chóng, Thẩm Châm không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể nhìn đi động nhét vào trong tay, sắc mặt cô càng: “Lão Trần à...Tôi...”

“Ồ, Có tổng?” Còn chưa nói ra lời thì đã bị câu chào hỏi của lão Trần ngắt ngang, cô thấy anh ta đứng lên tươi cười vô cùng chân thành hướng về phía sau Thẩm Châm, trong nháy mắt cô suy nghĩ: Có tổng? Người họ Cố trên thế giới nhiều như vậy, ông chủ họ Cố cũng nhiều, sẽ không khéo đến mức là Cố Tích Hoa chứ?

“Quản lý Trần ăn cơm ở đây sao?”

Ồ, thói đời khéo như vậy. Thẩm Châm nghe được âm thanh kia liền xoay người cười máy móc: “Chào Cố tổng.”

39. Chương 39

Cố Tích Hoa cười như không cười: “Có tổng?” Trong phút chốc ánh mắt sâu thẳm. Thẩm Châm lướt mắt qua chỗ khác không nhìn anh — mình đang làm việc mình đang làm việc mình đang làm việc mình đang làm việc.....

“Đây là Thẩm Châm quản lý bộ kế hoạch của công ty chúng tôi, hai vị đã gặp nhau rồi ư?” Lão Trần giới thiệu, ánh mắt hoài nghi lướt qua hai người.

Cố Tích Hoa vươn tay, cười nói: “Chào quản lý Thẩm.” Thẩm Châm đành phải vươn tay qua, lòng bàn tay to lớn giữ chặt cô, Thẩm Châm nhìn không được run lên, người nọ kêu kêu trong lòng bàn tay cô, vừa ngứa lại êm, da đầu tê rần, Thẩm Châm làm ra vẻ bình tĩnh: “Rất hân hạnh được gặp anh, Cố tổng.” Lúc này hai người vốn nên buông tay, Cố Tích Hoa lại chẳng có ý đó, Thẩm Châm lặng lẽ rút ra nhưng không được, cô nhìn anh một cái, đôi mắt vốn muốn truyền đạt sự ai oán bất mãn, sau khi chạm vào ánh mắt

thờ ơ của Cố Tích Hoa, cô hoảng sợ —— haiz, đó là phản xạ có điều kiện được không, em cũng chẳng có ý không thừa nhận anh.

Em chính là cố ý. Ánh mắt Cố Tích Hoa đột nhiên nói vậy, mang theo nỗi u buồn của “người bị tổn thương”, Thẩm Châu trong lòng căng thẳng.

Em không phải cố ý đâu. Thẩm Châu có chút uất ức.

Vậy tại sao em gọi Cố tổng?

Thẩm Châu:Đã nói là phản xạ có điều kiện phản xạ có điều kiện phản xạ có điều kiện phản xạ có điều kiện.....

Lão Trần thấy hai người nhìn nhau, trong mắt có cảm xúc nói không rõ ràng, bàn tay nắm hồi lâu không tách ra, mọi người xung quanh bắt đầu nhìn về phía này, anh ta đành phải đánh vỡ cục diện bế tắc, cười: “Hai vị đây là vừa gặp đã yêu sao?”

Cố Tích Hoa mỉm cười. “Có lẽ thế.” Sau đó tay anh dùng chút sức kéo Thẩm Châu vào lòng: “Nội tử bướng bỉnh khiến người khác chê cười.”

Thẩm Châu . Nội cái gì tử cái gì hử, anh coi đây là thời cổ đại à?!

Lão Trần là ai? Giao tế với quan chức thương nhân mười mấy năm, trong nháy mắt hiểu ra, anh ta nhìn Thẩm Châu, cười nói: “Thẩm Châu giỏi thật, đã kết hôn còn giấu diếm!”

Thẩm Châu từ trong lòng Cố Tích Hoa chui ra, có chút ngượng ngùng: “Còn chưa đâu...cuối năm cơ.”

“Đến lúc đó phải mời tôi đấy!”

“Nhất định nhất định.” Thẩm Châu vừa nói vừa trả lại di động cho lão Trần, anh ta nhận lấy, cười cười không nói gì.

Lão Trần có một thói quen, có thể nói là chứng bất buộc, kỳ thật phần lớn mọi người đều có thói quen này, nếu không dùng đến điện thoại mà còn mở ra ứng dụng nào đó, cho dù màn hình đã tắt cũng sẽ mở lần nữa để đóng ứng dụng, vì thế anh ta theo thói quen mà mở ra đóng album ảnh rồi mới tắt.

Cố Tích Hoa đương nhiên thấy được.

Thẩm Châu cảm thấy mình hết đường chối cãi.

Cái này gọi là gì? Lễ tình nhân cùng đồng nghiệp nam ăn cơm không nói, còn gặp được bạn trai của mình, gặp bạn trai không nói, còn giả vờ không quen biết, giả vờ không quen biết không nói, còn sau lưng bạn trai quen đối tượng mới (Thẩm Châu: vì sao tôi cảm thấy có chỗ không đúng...).

Cơm đương nhiên không ăn được, lão Trần cũng chẳng ép giữ, hôm nay là lễ tình nhân, người yêu ở bên nhau cũng đúng thôi.

Cố Tích Hoa nắm tay Thẩm Châu đi về phía bãi đỗ xe, dọc đường đi cô nhìn anh mấy lần, trông thấy sắc mặt anh vẫn bình thường, trong lòng cô càng không yên, haiz, rõ ràng cô chẳng làm gì mà vì sao có cảm giác chột dạ bị bắt gian trên giường thế... Không khoa học không khoa học mà...

Thẩm Châu vốn nghĩ rằng lên xe rồi nhất định sẽ có một trận cuồng phong bão táp, kết quả —— không có.

Cố Tích Hoa bị vẻ mặt của Thẩm Châu chọc cười, anh nói: “Cố phu nhân muốn anh làm gì sao?”

Thẩm Châu mau chóng lắc đầu.

Sau đó cô mới biết anh vốn sắp xếp hành trình hôm nay vào chín giờ tối, bởi vì là lễ tình nhân, anh đẩy tất cả kế hoạch buổi tối, nơi mở cuộc họp mà cô tới chính là công việc cuối cùng, anh chưa từng nghĩ rằng vừa họp xong thì nhìn thấy Thẩm Châu cùng người đàn ông khác tại quán ăn Nhật, chặc chặc chặc, tâm trạng của Cố Tích Hoa có thể hiểu.

Đậu xe tại một gara gần quảng trường trung tâm, Thẩm Châu nắm tay Cố Tích Hoa vừa đi dạo vừa tìm chỗ ăn cơm. Trên con đường đều đặt những LED có nội dung liên quan đến lễ tình nhân, màu đỏ lãng mạn

rõ ràng, cho dù là con nít hay người trẻ tuổi hoặc là người phụ nữ trung niên đều bán hoa hồng, nhìn thấy các cặp tình nhân bọn họ như là ông vợ tổ đi lên “Anh à mua hoa hồng đi” “Tặng bạn gái nhé”... Trước khi những người kia vẫy qua Thẩm Châm cười hơn nữa kiên quyết nói: “Không mua, cảm ơn.”

Đi trên đường bị quần lấy cả con đường, Thẩm Châm nhúc nhích. Trực giác nói với cô Cố Tích Hoa không thích tình huống như vậy, hơn nữa đây là một loại chuộc tội? Lấy lòng? Không hiểu tâm lý, Thẩm Châm tiếp tục cản một đường dây đưa cho Cố Tích Hoa.

Gặp phải một cửa hàng bán hoa, Cố Tích Hoa dắt Thẩm Châm đi vào, cô hơi ngó ra, nếu nhớ không lầm, đây là cửa hàng bán hoa đầu tiên mà họ thấy trên con đường này, chẳng lẽ trước đó Cố Tích Hoa một mực tìm cửa hàng này?

Vào cửa hàng Thẩm Châm mới hiểu được Cố Tích Hoa căn bản không phải đi tìm cửa hàng bán hoa, mà là đi tới cửa hàng bán hoa này, hơn nữa anh cũng đã đặt hoa rồi. Thẩm Châm cũng đột nhiên hiểu được vì sao Cố Tích Hoa phải đậu xe ở bên cạnh, chứng tỏ rằng anh đã có sắp đặt tối nay? Mang tâm tình chờ mong lại khẩn trương, cô lặng lẽ nhìn Cố Tích Hoa, anh đang ký biên lai, ánh mắt bình tĩnh mà lại chuyên chú, vẽ dụ dàng khó thể nhìn ra. Thẩm Châm không thể không thừa nhận, cô bị vẻ tuấn tú của anh đánh ngã rồi ~()/

~Người trong cửa hàng cầm hoa đưa cho Thẩm Châm, hoa hồng tươi mới, hai mươi đoá, bao bọc tinh xảo, mùi hoa nồng đậm, từng đoá nở rộ quyến rũ, như là vừa hái xuống không bao lâu.

20.

Yêu em.

“Anh biết em không thích những thứ này, nhưng đây là lễ tình nhân đầu tiên chúng ta ở bên nhau, nên giữ gìn truyền thống thì tốt hơn. Hoa hồng nhất định phải tặng.”

“Cố phu nhân, em đừng chê.”

Thẩm Châm mỉm cười, đến gần hôn anh: “Em không chê, Thẩm tiên sinh.”

Anh có sự lãng mạn của truyền thống, lại có sự dụ dàng riêng biệt, Cố Tích Hoa, đàn ông trên toàn thế giới không ai đẹp trai bằng anh đâu.

40. Chương 40

Hai người ăn cơm xem phim, trải qua ngày lễ tình nhân như cặp đôi bình thường, sau đó Cố Tích Hoa đưa Thẩm Châm về nhà. Trên xe.

“Hôm nay Chu Khởi Minh đã sang bên nhà mới xem xét, tuần sau có thể đưa ra mấy bộ phong cách thiết kế thích hợp, em xem mình thích loại nào rồi nói ra chi tiết và ý nghĩ của mình.”

Thẩm Châm nghe ra có gì đó khác thường, vì sao đều là cô bàn bạc, anh đâu?

Cố Tích Hoa nói tiếp: “Anh phải ra nước ngoài xử lý một số việc còn lại, hai tháng sau mới về.”

Bỗng nhiên nghe được tin tức như thế Thẩm Châm có chút trì hoãn, ra nước ngoài? Hai tháng?

Cô như là nghĩ đến gì đó, cẩn thận hỏi: “Đại khái là khi nào, anh hãy chính xác một chút.”

“Giữa tháng mười.”

Thẩm Châm hiếm khi nghiêm túc, nhìn anh nói: “Được rồi, giữa tháng mười.” Ánh mắt kia sáng hơn bình thường, nhìn đến mức khiến trái tim Cố Tích Hoa nóng lên. Anh vươn bàn tay giữ chặt tay Thẩm Châm, mười ngón tay giao nhau, từng ngón quần lấy thông thả, mang theo tình yêu dụ dàng vô tận: “Được.”

Nghĩ tới hai tháng không được gặp anh, trong lòng Thẩm Châm không có bất cứ cảm xúc nào, ban đầu nụ hôn tạm biệt nhẹ nhàng chạm vào nhau sau đó liền tách ra, có đôi khi Cố Tích Hoa sẽ chơi xấu nhào tới, nhưng Thẩm Châm chưa bao giờ chủ động quần lấy anh, hôm nay nụ hôn tạm biệt nhẹ nhàng hình như

không thể thoả mãn tâm tình mát mát của Thẩm Châm, khi Cố Tích Hoa tách ra, ý nghĩ Thẩm Châm nóng lên cô lại hôn lần nữa, Cố Tích Hoa sững sốt, chính Thẩm Châm cũng sững sốt.

Thế thì có phải không rứt rứt quá không?

Thẩm Châm thừa dịp Cố Tích Hoa ngây người, trong nháy mắt cắn môi anh. Không rứt rứt không rứt rứt...

Ánh mắt Cố Tích Hoa trở nên sâu thẳm, trong phút chốc bị động trở thành chủ động, anh bắt lấy môi cô, hôn mạnh trả lại...

41. Chương 41

Nụ hôn lắt nhắt ngựa ngựa của Cố Tích Hoa dừng trên mặt cô, Thẩm Châm cảm thấy toàn thân mình bị cắn nhiều lần, cả người đau đớn. Một lần nữa Cố lão nhị được nắm lấy, âm thanh u ám đến đáng sợ của Cố Tích Hoa vang bên tai: “Thẩm Châm, anh muốn chết...” Cô đau lòng khi nhìn anh khó chịu mà cố nén, cô nói: “Anh vào...” Câu nói kế tiếp bị nuốt vào trong miệng anh, môi lưỡi quyết liệt khiến Thẩm Châm không thở nổi: “...Ừm...”

Anh nói: “Không cho nói!” Âm thanh trầm thấp, mang theo sự sắc bén, giống như một sợi dây nào đó cố nén đang bùng nổ bên cạnh. “Anh sẽ không nhịn được, Thẩm Châm.”

Ai muốn anh nhịn. Thẩm Châm tròn tròn mắt.

Cố Tích Hoa lấy lại lý trí trước khi sụp đổ, anh hít sâu mấy hơi buông Thẩm Châm ra, quyết định nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng tắm.

Chờ hai người lẫn qua lẫn lại xong thì đã mười hai giờ, Thẩm Châm tiến vào trong lòng Cố Tích Hoa, anh điều chỉnh tư thế một chút để người trong lòng nằm thoải mái hơn, Thẩm Châm rất mệt mỏi nhưng không muốn ngủ, muốn nói lại không biết nói gì, cô chỉ đành lật qua lật lại. Cố Tích Hoa phát hiện sự sốt ruột bất an của cô, anh hôn vỗ về cô, âm thanh từ tính và khàn khàn, quá gợi cảm: “Đi cùng anh nhé?”

Thực ra Cố Tích Hoa cũng không muốn xa cô lâu như vậy, anh hiểu rõ cô là một người có tính độc lập rất mạnh mẽ, lần đầu tiên biểu hiện sự ỷ lại vào một người mãnh liệt như vậy, cô vẫn là chính mình, tâm trạng của anh không thể nói không tốt.

Sau khi buồn bực một lúc lâu Thẩm Châm nói: “...Anh trở về sớm một chút.”

Cô vươn tay ôm chặt lấy anh. Nếu Cố Tích Hoa đã nói những lời này thì anh khẳng định có thể sắp xếp tốt mọi thứ để cô dễ dàng đi theo anh, công việc, thị thực gì đó chắc chắn không thành vấn đề, cô cũng thật sự không muốn xa anh, nhưng mà, Thẩm Châm cảm thấy mình làm vậy chẳng giống Thẩm Châm chút nào, yêu cũng có nguyên tắc và khoảng cách, cô không muốn cứ quấn quýt lấy anh để thoả mãn chính mình lại mang đến phiền toái cho cuộc sống của anh.

Sau đó không biết làm sao ngủ thiếp đi, Thẩm Châm mơ màng cảm giác được có người hôn cô, dường như là có người nói “Chờ anh trở lại”, cô cố gắng muốn mình tỉnh táo nhưng không đánh thắng sự buồn ngủ dữ dội, cuối cùng chỉ có thể ngủ say. Buổi sáng khi thức dậy Cố Tích Hoa đã lên máy bay, Thẩm Châm ngồi ở mép giường ngẩn ngơ một hồi mới bắt đầu rửa mặt, rồi đi làm.

42. Chương 42

Trong thời gian Cố Tích Hoa ra nước ngoài thì Thẩm Châm trải qua cuộc sống hằng ngày theo quy luật thể này, đi làm - trang hoàng nhà mới - ngủ - đi làm - trang hoàng nhà mới. Đảo mất liền tới tháng mười, dấu hiện mang thai của Tống Thanh Vân bắt đầu lộ ra, bụng hơi gồ lên, có chút hiện tượng phù thũng, chiếc cảm vốn xinh xắn thon gọn nay trở nên đầy đặn, ngược lại thêm vài phần phúc hậu đáng yêu. Lúc đầu, mỗi ngày Cố Nam Thành đều gọi mười cú điện thoại về nhà, nay trở thành không đến công ty mà sửa sang lại phòng sách dùng làm việc, để mỗi ngày ngồi ở nhà trông chừng Tống Thanh Vân, cô nhìn người đàn ông còn khảnh trơ hơn mình chỉ đành cười trừ, bây giờ mới bốn tháng thôi, chẳng lẽ nửa năm sau không đến công ty? Cố Nam Thành mặc kệ những điều đó, anh ta ở nhà cố gắng xử lý công việc, cuộc họp tại công ty

cần anh ta tham gia đều đổi thành họp qua video, mỗi tuần cố định đến công ty nửa ngày, đúng vậy, nửa ngày, bạn không nghe lầm đâu, hơn một phút đồng hồ cũng không được.

Tháng trước Thẩm Châm còn thử qua thăm Tống Thanh Văn, nhưng mỗi lần đến, vẻ mặt cô đều giống như xông lên pháp trường khiến Tống Thanh Văn hết sức không vui, hai người bạn thân hơn hai mươi năm gặp nhau lại ngồi cách nhau tại hai đầu của sofa, sau đó hỏi han ân cần đến mức một người trong đó hướng hai mắt lên trần nhà...

Tống Thanh Văn biết rõ tính cách của Thẩm Châm, cô không muốn làm chuyện gì hoặc là sợ chuyện gì, bạn không thể ép buộc, càng ép càng chặt cuối cùng mất cả chì lẫn chài, lòng dạ của cô gái này rất mạnh mẽ. Tống Thanh Văn cũng biết mỗi ngày Thẩm Châm đến thăm cô đều có áp lực tâm lý rất lớn, ban đầu khi nhận thấy cô bạn mình lộ thai, trong nháy mắt sắc mặt Thẩm Châm trắng bệch, đi lại cứng nhắc. Nhưng cho dù thế, mỗi ngày Thẩm Châm vẫn sang đây thăm cô một lần, Tống Thanh Văn biết đây là giới hạn của Thẩm Châm. Nếu đổi là người khác, đừng nói mỗi ngày đến thăm, Thẩm Châm sẽ trực tiếp quên mất người này cho đến khi người ta sinh con, sau đó cô mới cầm tiền mừng dày cộm đi tham dự tiệc đầy tháng.

Tống Thanh Văn thấy thế đương nhiên trong lòng cảm động, khi bụng cô lộ ra rõ ràng không thể nào che giấu thì cô quyết tâm đuổi Thẩm Châm đi, vì thế sau này trở thành liên lạc qua điện thoại mỗi tuần hai lần.

Vì sao một tuần hai lần chứ? Bởi vì Cố Nam Thành nói tia phóng xạ của di động không tốt cho người lớn và em bé, một tuần hai lần đã là giới hạn cao nhất mà anh ta có thể chịu đựng, vì thế anh ta không bao giờ quên sàng lọc ai có thể nằm trong mười cú điện thoại gọi vào nhà mỗi ngày. Đây là điển hình của mình muốn làm gì thì làm, không đếm xỉa đến quyền lợi chính đáng của người khác. Thẩm Châm cười nhạt, nhưng chỉ có thể giận mà không dám nói gì. Mặc kệ nói thế nào cũng là vì tốt cho Tống Thanh Văn, Thẩm Châm không quá dị nghị về vấn đề này.

Ngày quốc khánh được nghỉ dài hạn một tuần, Cố Tích Hoa định để Thẩm Châm bay qua chỗ anh, kết quả trước khi anh mở lời thì cô đã trần thuật kế hoạch nghỉ quốc khánh của mình, hay lắm, chẳng có chuyện nào liên quan tới anh. Thăm ông bà Thẩm, thăm hỏi ba mẹ anh, bàn bạc vấn đề trang hoàng nhà cửa với Chu Khởi Minh, đi mua đồ dùng trong nhà... Bấy ngày đã sắp đặt kín lịch. Cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng Cố Tích Hoa, Thẩm Châm cố tình sắp xếp hợp lý như thế, anh chẳng bối rối ra được lỗi gì. Anh Cố nào đó cảm thấy mình biến thành oán phu, loại cảm giác này không nói nên lời.

Thẩm Châm cầm điện thoại cười tủm tỉm: “Thế nào? Thẩm tiên sinh, xin khen ngợi Cố phu nhân hiền lương thực đức.”

Cố Tích Hoa: “Tốt lắm.”

Thẩm Châm sững sốt, không xác định cảm giác của mình cho lắm, cô hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Anh nói tốt lắm.” Bên kia ngữ khí rất bình tĩnh.

Thẩm Châm vẫn có chút không xác định, nhưng cô rõ ràng cảm nhận được...oán khí của Cố Tích Hoa, cho dù anh ra vẻ trấn định thế nào cũng không thể che giấu? Là cảm giác của cô có vấn đề ư? Sao Cố Tích Hoa lại có tâm trạng như thế được?

Tuy rằng không khẳng định, nhưng Thẩm Châm vẫn thử thăm dò hỏi: “Cố Tích Hoa, anh có oán khí?”

Bên kia trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Thẩm Châm cho rằng có lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều, cô chưa từng nghĩ tới ngữ khí của bên kia rất thản nhiên nói: “Đúng vậy, Cố phu nhân.”

Ngược lại khiến Thẩm Châm không biết nói gì. Thế thì, anh đang oán gì chứ?

“Trong kế hoạch không có anh, Thẩm Châm.” Anh nói vậy.

Thẩm Châm cảm thấy khó hiểu, sao có thể không có anh, về nhà thăm ông bà Thẩm là để tìm con đường chung giữa vợ chồng, đi thăm hỏi ông bà Cố là vì làm tốt nghĩa vụ của một nàng dâu, bàn bạc với Chu Khởi Minh về vấn đề nhà mới là vì cuộc sống sau này của hai người bọn họ. Thẩm Châm lập tức hiểu ra, nhưng không chắc chắn hỏi: “Anh vốn định bảo em bay qua đó ư?”

Bên kia lại trầm mặc, sau một lúc lâu mới hừ một tiếng coi như trả lời.

Thẩm Châm cầm điện thoại nhoẻn miệng cười —— Cổ Tích Hoa sao anh có thể đáng yêu như thế chứ?

Cô lặng lẽ cười ngây ngô một hồi rồi nói: “Thẩm tiên sinh, em nhớ anh.”

Nghe thấy âm thanh bên kia rõ ràng mang theo ý cười, Cổ Tích Hoa có cảm giác thẹn quá hoá giận —— khi nào thì cô gái nhỏ này đã cười trên đầu anh rồi?

“Thật sự thật sự rất nhớ anh.”

Cổ Tích Hoa trầm lặng. Được rồi, em muốn cười thì cười đi. Vợ mình không nuông chiều thì nuông chiều ai chứ?

“Anh mau trở về đi, Cổ Tích Hoa.” Âm thanh bên kia rất nhẹ, giống như nỉ non giống như khê khằng, tựa như lời âu yếm, Cổ Tích Hoa nghe được cơ thể run lên, trong lòng như có dòng nước ấm áp lại mát rượi chảy qua, âm thanh bất giác nhẹ xuống: “Ừm, em hãy chú ý sức khỏe, đừng thức khuya, ngủ đủ giấc.”

Thẩm Châm ừm một tiếng, hai người quyến luyến thêm chút nữa mới cúp máy.

43. Chương 43

Hôm Cổ Tích Hoa trở về là ngày 20 tháng 10, vào ngày thứ hai, Thẩm Châm phải đi làm, Cổ Tích Hoa cũng bận rộn giải quyết công việc trong công ty mà anh phải đích thân xử lý, vì thế hai người chỉ vội vàng gọi qua điện thoại, bởi vì hai người đều có bí mật riêng nên không phát giác điểm khác thường của đối phương. Ví dụ như với tính cách của Cổ Tích Hoa, cho dù bận thế nào nếu anh đã về thì buổi tối khẳng định phải đi gặp Thẩm Châm, nhưng anh không có; lại ví dụ như với tính cách của Thẩm Châm, công việc làm sao có thể quan trọng hơn Thẩm tiên sinh, tám giờ sáng Cổ Tích Hoa xuống máy bay, nếu Thẩm Châm muốn, cô hoàn toàn đi đón được, nhưng cô không có, cô ngủ thẳng đến tám rưỡi mới vội vàng thức dậy chạy đến công ty, cũng chẳng biết tối qua cô đã làm gì. Hai người mang tâm sự riêng, mỗi ngày bận đến nỗi chân không chạm đất, cứ thế nhaoáng cái đã đến thứ sáu.

Buổi sáng khi thức dậy Thẩm Châm có chút ngơ ngác, sau khi nhìn ngày hiện trên di động một lát cô mới từ giường đứng dậy, trong di động đầy ắp lời chúc mừng của người thân và bạn bè, cô nhúu mày, haiz, hai mươi lăm tuổi rồi.

Đúng vậy, ngày 24 tháng 10 là sinh nhật của Thẩm Châm, đây là năm thứ 25 cô bước vào thế giới.

Mặc dù hôm nay sinh nhật nhưng vẫn phải đi làm. Tổng Thanh Văn vượt qua thời kỳ nguy hiểm, cô mặc Cổ Nam Thành phản đối mà kiên trì tổ chức một buổi tụ họp nho nhỏ để mừng sinh nhật Thẩm Châm, tám giờ Thẩm Châm vào gian phòng được đặt riêng cùng mọi người đã đợi tại đó vui chơi, nhận quà tặng đến mỗi tay, sinh nhật của những năm trước Thẩm Châm đều trở thành đối tượng bị chuốc rượu, năm nay vốn cũng không ngoại lệ, nhưng rượu mời của mọi người dành cho cô đều bị Cổ Tích Hoa ngăn cản, đồ hết vào bụng anh, Thẩm Châm không biết tử lượng của Cổ Tích Hoa thế nào, khi một lượt tấn công mãnh liệt ập tới Thẩm Châm kéo anh lại, cô nói: “Em có thể uống, tử lượng của Cổ phu nhân tốt lắm.”

Khoẻ miệng Cổ Tích Hoa chứa đầy ý cười, ánh mắt sâu xa nhìn cô, không hiểu sao khiến lòng Thẩm Châm ầm ập, anh nói: “Thẩm tiên sinh chần rượu và tử lượng của Cổ phu nhân không có liên quan với nhau.” Vì thế anh gửa đầu, cổ họng động một cái liền uống cạn ly.

Tổng Thanh Văn nép trong lòng Cổ Nam Thành nhìn Cổ Tích Hoa bị mọi người bao vây tấn công, trong lòng cô cảm thán, chắc chắn chắc, Thẩm Châm, đây là người đàn ông mà cậu ước mong đấy.

Thẩm Châm ngàn chén không say, trời sinh có tử lượng tốt, vì thế tụ họp gì đó từ trước đến giờ đều là đối tượng bị tấn công, Thẩm Châm cũng quen thói như nữ anh hùng lấy một chọi trăm, tử lượng của Tổng Thanh Văn rất kém cỏi, một ly là gục ngay, trước kia chưa gặp Cổ Nam Thành, tất cả rượu đều do Thẩm Châm chần, đương nhiên, sau khi gặp Cổ Nam Thành ngay cả cơ hội uống rượu cô cũng chẳng có.

Có một lần uống xong đi về, tinh thần Thẩm Châm vẫn còn tỉnh táo hoàn toàn không giống người đã uống hết bảy tám chai, Tổng Thanh Văn trêu chọc cô: “Cậu uống giỏi như vậy thì tương lai Thẩm tiên sinh làm anh hùng cứu mỹ nhân thế nào đây?”

Thẩm Châm nói: “Tớ uống được hay không là một chuyện, anh ấy có cứu không lại là chuyện khác. Mặc dù anh ấy vừa uống liền say ngay nhưng sẵn lòng chần cho tớ thì mới là Thẩm tiên sinh.”

Cậu xem, Thẩm Châm, anh ấy đến rồi.

Cả đám người vui chơi tới mười giờ hơn, Cố Tích Hoa giúp Thẩm Châm bưng quà tặng bỏ vào cốp xe, vẫn còn dư một ít anh phải đặt vào ghế sau. Bởi vì Cố Tích Hoa uống rượu không ít, người lái xe là Thẩm Châm, việc này rất hợp ý cô, xe khởi động chạy tới một hướng nào đó.

Tuy rằng những ly rượu kia không khiến Cố Tích Hoa say khướt, nhưng đầu vẫn hơi choáng, anh mở cửa kính xe để cho đầu óc mình thanh tỉnh tránh làm hỏng việc, khi mở ra anh cảm thấy có điều không đúng, hỏi: “Chúng ta đi đâu thế?”

Thẩm Châm cười: “Nhà.”

Nhà mới đã trang hoàng xong xuôi nhưng Cố Tích Hoa vẫn chưa đi qua một lần, Thẩm Châm cố ý cho anh sự bất ngờ.

Cố Tích Hoa cười như không cười: “Bất chúc ngục giam?”

Thẩm Châm đỏ mặt, trợn mắt nhìn anh: “Không phải!” Sau đó nhỏ giọng nói: “Rất bình thường...”

Cố Tích Hoa vốn chỉ là chọc cô, nghe cô nói thế anh chỉ cười.

Sau khi đến nhà mới, Thẩm Châm xuống xe trước vào chuẩn bị dép đi trong nhà cho Cố Tích Hoa thay, một đôi dép đen, dép màu đỏ là kiểu nữ, có hoa văn đơn giản màu đen, dép màu đen là kiểu nam, có hoa văn đơn giản màu đỏ, rõ ràng đây là một cặp. Thẩm Châm tiến vào phòng khách, hưng phấn dạo một vòng dang hai tay nói với Cố Tích Hoa: “Hoan nghênh Thẩm tiên sinh về nhà.” Cố Tích Hoa ôm lấy cô gái của mình xoay một vòng, Thẩm Châm cười to.

Ngôi nhà trang hoàng rất tinh tế, thiên về cổ điển, cũng không mất đi sự sống động, tấm màn là màu cà phê đậm, rất dày, hợp gu của Thẩm Châm, Cố Tích Hoa cũng cảm thấy tốt lắm. Trên ban công không ngoài dự liệu quả thật đặt một cái xích đu, hai giàn nho còn nhỏ, đoán chừng hai năm nữa mới phát triển to lớn.

Cố Tích Hoa mở cửa phòng ngủ, chiếc giường dành cho hai người rất quy củ, kiểu Perfect Night mềm mại nhất trong loạt hàng Serta kinh điển, trải ra giường màu đỏ thẫm, ngọn đèn màu da cam, tựa như ảo mộng. Bố trí của phòng ngủ và phong cách của cả ngôi nhà gần giống nhau, chỉ có một điểm không giống chính là trong phòng ngủ có trải thảm lông cừu, không phải một mảnh nhỏ, mà là trải cả phòng, đây là gợi ý qua điện thoại của Cố Tích Hoa. Anh thấy sàn nhà mềm êm, vô cùng hài lòng.

Thẩm Châm chạy vào nằm trên giường, cười tủm tỉm: “Thẩm tiên sinh thích không?”

Cố Tích Hoa gật đầu.

Thẩm Châm ngồi dậy, nói: “Anh hãy đi ra bưng quà tặng vào đây, Cố phu nhân muốn tháo quà.”

Cố Tích Hoa không nói hai lời liền giúp Thẩm Châm mang đồ đạc vào.

Vì thế hai người ngồi bên giường tháo quà.

Tháo được một nửa thì Thẩm Châm phát hiện có một chiếc hộp màu xanh thẫm không viết tên, cô suy nghĩ một chút không có ấn tượng mình đã nhận món quà này, cô đưa cho Cố Tích Hoa xem, anh nói: “Của anh.”

Thẩm Châm sửng sốt.

Cố Tích Hoa dịu dàng đặt xuống một nụ hôn trên mặt cô: “Mở ra xem đi.”

44. Chương 44

Thẩm Châm cầm chiếc hộp lụa nhìn một chút, không lớn không nhỏ, lớn hơn bàn tay của Cố Tích Hoa một chút, lắc lắc không nghe thấy tiếng động, cảm giác cũng rất nhẹ. Thẩm Châm không biết là cái gì, nhưng nhịp tim chợt đập rất nhanh. Trực giác của phụ nữ hẳn là chuẩn, cô suy nghĩ. Ánh mắt Cố Tích Hoa nóng đến nỗi cô không dám nhìn thẳng, chỉ có thể cố gắng phục hồi nhịp đập thông thả mà tháo sợi dây lụa màu

xanh. Bên trong hộp là một đoá hoa hồng nở rộ, ở giữa cành hoa hồng là một chiếc nhẫn nam màu trắng, bóng loáng nhẵn nhụi, phát ra tia sáng lạnh lùng trong trẻo, giống như lời thề và hứa hẹn mãi mãi không thay đổi.

Nhẫn nam? Nhịp tim Thẩm Châm đập loạn. Người đàn ông bên cạnh đi đến phía trước cô, Thẩm Châm ngửa đầu nhìn anh, sau đó theo động tác của anh mà cúi đầu.

Anh khuyu xuống một chân thon dài, quỳ rất trang trọng và thẳng tắp. Ánh mắt sâu lắng lẳng lẳng nhìn cô.

Thẩm Châm bị ánh mắt như thế buộc lại, tim đập kịch liệt, cô cố gắng ổn định hô hấp, nhưng bàn tay run nhè nhẹ đã bán đứng cô.

Anh nhìn thẳng cô, tháo ra chiếc hộp lụa màu xanh thẫm trên tay nhỏ hơn cái hộp kia rất nhiều, nằm bên trong là chiếc nhẫn nữ tinh xảo, tia sáng kim cương làm loá đôi mắt Thẩm Châm.

“Lấy anh nhé, Thẩm Châm.” Ánh mắt của anh thản nhiên mà thâm tình, trong phút chốc Thẩm Châm rất muốn khóc, cô nhìn khuôn mặt trịnh trọng và trù mến kia mà gạt đầu, Cố Tích Hoa đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của Thẩm Châm.

Thẩm Châm sửng sốt. Haiz, không đúng, nên là ngón giữa ngón giữa mà!

Thẩm Châm còn chưa kịp nói gì thì Cố Tích Hoa đã nói: “Đeo cho anh.”

Vì thế Thẩm Châm đành phải gỡ chiếc nhẫn nam xuống, đang chuẩn bị đeo vào ngón giữa một cách chính xác thì Cố Tích Hoa rút tay, vì thế chiếc nhẫn vốn đeo vào ngón giữa lại trượt vào ngón áp út. Sau đó cô hiểu được đây là anh cố ý, cô khó hiểu nhìn anh vẫn còn quỳ. Cố Tích Hoa nhướn mày: “Bên trong còn thứ khác.”

Thẩm Châm cúi đầu nhìn, lấy mảnh lụa ra, cô phát hiện —— giấy chứng nhận kết hôn.

Giấy chứng nhận kết hôn?

Giấy chứng nhận kết hôn!

Lần này Thẩm Châm hoàn toàn ngây người. Khi cô mở quyển sổ bên trong ra, nhìn thấy tên của mình và Cố Tích Hoa, cô lại ngớ ra lần nữa.

Này, kết hôn chẳng phải hai bên nên có mặt hay sao không phải sao không phải sao không phải sao không phải sao không phải sao... Vì sao cô không biết gì cả, Cố Tích Hoa có thể viết tên cô lên hơn nữa còn được nhân viên đóng dấu?!

“Cố phu nhân, bắt đầu từ ngày hôm qua em đã là của anh.” Âm thanh của Cố Tích Hoa vang lên bên tai, lỗ tai cô chợt nóng lên, mau chóng xem ngày —— ngày 23 tháng 10 năm 2014. Là hôm qua.

“Sinh nhật vui vẻ, Thẩm Châm.” Ngày 24 tháng 10 năm 2014, 23 giờ 59 phút, một phút đồng hồ cuối cùng của sinh nhật Thẩm Châm, anh nói: “Quà sinh nhật hài lòng không, Cố phu nhân?”

Thẩm Châm nghiêng đầu nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, phát hiện trong mắt anh có thứ gì đó phóng ra, vẫn là tình sâu nóng cháy trước sau như một, nhưng có chút gì đó không giống, trực giác của cô cảm thấy nguy hiểm. Tiếng chuông đồng hồ trong phòng khách vang lên, ngân nga mà thông thả, giống như tuyên bố việc sắp xảy ra. Cố Tích Hoa nghe thấy tiếng chuông đồng hồ, khoé miệng anh cong lên, chậm rãi tới gần Thẩm Châm: “Đến sinh nhật anh rồi, Cố phu nhân.”

Đúng vậy, sinh nhật của bọn họ chỉ kém nhau một ngày.

Thẩm Châm còn chưa kịp nói gì thì một nụ hôn nóng cháy ập tới, tất cả quà tặng đều bị đẩy xuống giường, trong tay Thẩm Châm còn cầm quyển sổ đỏ, Cố Tích Hoa đè lên cô, cạy mở môi cô, chiếc lưỡi tiến quân thần tốc, tham lam mút mát mùi vị ngọt ngào của người dưới thân, Thẩm Châm bị hôn kịch liệt đến nỗi đầu óc choáng váng, tay cô nắm chặt giấy chứng nhận kết hôn không biết làm sao mà thừa nhận ham muốn dục vọng của người đàn ông không thể thu hồi.

.....

“Đi tắm, được không?” Sau khi ân ái âm thanh của người đàn ông khàn khàn, lại khó nén vẻ dịu dàng.

Thẩm Châm rề rà gạt đầu.

Anh đứng dậy đi xả nước, mười phút sau mới ôm cô gái còn đang buồn ngủ. Khi cơ thể mềm nhũn ngâm trong bồn tắm lớn ấm áp, tinh thần Thẩm Châm sáng khoái, thoải mái thở ra một hơi. Cố Tích Hoa ở bên cạnh mở vòi tắm hoa sen rửa sạch thân thể rồi tắm cho Thẩm Châm, cô mệt đến nỗi mí mắt mở không ra mà để anh hầu hạ. Cơ thể sau khi ân ái còn rất mẫn cảm, làm sao chống lại sự vuốt ve có dụng ý khác của Cố Tích Hoa, chỉ chốc lát sau nhiệt độ trong phòng tắm tăng lên, anh sải bước ngồi vào, kéo cô gái mềm nhũn đặt trên người mình, Thẩm Châm nằm sấp trên người anh, vừa mệt mỏi cực độ vừa bị người nào đó vuốt ve mà thốt ra tiếng rên rỉ, thân dưới bị vật nào đó chạm vào, muốn lơ là cũng không được.

“Đừng mà...” Thẩm Châm uể oải.

Đàn ông nói “một lần cuối cùng” đều là gạt người...

Có lẽ là rất lâu rất lâu rất lâu rất lâu... Thực ra tác giả cũng chẳng biết là bao lâu, tác giả viết đến mệt mỏi, một ánh mắt của Cố Tích Hoa lướt qua: nghe nói cô viết đến mệt mỏi? Tác giả: không có!

Vì thế rất lâu rất lâu rất lâu rất lâu rất lâu, con trai ăn no rồi, con gái khóc đến nỗi mắt sưng lên.

Thẩm Châm không biết mình ngủ lúc nào, chỉ biết cô thức dậy vào chiều hôm sau, khi tỉnh lại, toàn thân như bị chiếc xe chở hàng lớn chạy qua người, vừa mỏi vừa đau, chẳng nâng nổi cánh tay, nhất là...chỗ đó. Cũng may cả người nhẹ nhàng khoan khoái, có lẽ người nào đó đã tắm cho cô.

Cố Tích Hoa đã tỉnh từ lâu, nhìn đôi mi thanh tú của người con gái trong lòng chau lại, động tác xoay người hơi cứng nhắc, anh lập tức hiểu được, nụ hôn ấm áp dừng trên mi tâm cô, hỏi: “Đói bụng không?”

Toàn thân Thẩm Châm đều đau nhức, không muốn ngo ngoáy cựa mình, cô cọ cọ trong lòng anh: “Đói.” Âm thanh vừa thốt ra đều là khàn khàn, vừa khô lại ráp. Có thể thấy được tình hình chiến đấu tối qua có bao nhiêu kịch liệt, không đúng, là rạng sáng hôm nay...

Cố Tích Hoa lấy cốc nước ở đầu giường, một tay nâng đầu cô, một tay dứt cô uống nước, Thẩm Châm uống ừng ực hết nửa cốc, sau đó Cố Tích Hoa đỡ cô nằm xuống lại.

Anh xoay người xuống giường, cơ thể trần trụi đến phòng thay đồ chọn quần áo, thân hình thon dài, cơ bắp rắn chắc, màu da lúa mạch hơi trắng một chút, tôn lên khuôn mặt trong trẻo hơi lộ vẻ lạnh nhạt, còn phối hợp với khí chất kín đáo bên trong phát ra khắp người anh, thật vừa vặn. Rất tuấn tú, rất đẹp trai, đẹp trai muốn chết. Thẩm Châm vui sướng rạo rức.

Anh thay quần áo ở nhà xong rồi đi ra ngoài, lại hôn người con gái nằm trên giường, nói: “Anh đã gọi cháo, hâm nóng xong anh sẽ bưng lên.”

Thẩm Châm gạt đầu.

Sau khi Cố Tích Hoa đóng cửa lại Thẩm Châm quan sát căn phòng — cái nào cũng đều do cô lựa chọn tỉ mỉ, đèn, ngăn tủ, giường, tắm...

Nhà của cô.

Nhà của anh.

Nhà của bọn họ.

Thẩm Châm vươn tay ra, chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út toả ra tia sáng ấm áp, kiểu dáng đơn giản trang nhã, nhìn đẹp lắm. Cô đặt nó lên môi rồi hôn một cái, nở nụ cười hạnh phúc.

45. Chương 45

Về chuyện sinh nhật của bọn họ chỉ cách nhau một ngày, Cố Tích Hoa biết được từ chỗ bà Thẩm, kỳ nghỉ quốc khánh Thẩm Châm trở về nhà, cô nghe bà Thẩm kể lại bà nhận được tư liệu từ Cố Tích Hoa, sự nhận thức của Thẩm Châm về Thẩm tiên sinh lại sâu thêm một bậc. Gửi mẹ vợ gửi sơ yếu lý lịch, chắc chắn

chắc... loại chuyện này chỉ có Cố Tích Hoa làm ra được. Bản năng của thương nhân chính là dùng cách thức trực tiếp đơn giản rõ ràng nhất nhận được tất cả thông tin để đưa ra phán đoán nhanh nhất chính xác nhất, ở trong mắt Cố Tích Hoa, để mẹ vợ hiểu rõ con rể một cách nhanh chóng và chuẩn xác nhất, viết sơ yếu lý lịch quả là cách giao tiếp thích hợp nhất. Sau khi Thẩm Châm xem xong bản lý lịch kia, cô biết được chiều cao cân nặng ba vòng xả giao công việc tiền lương sinh hoạt sở thích thói quen của Cố Tích Hoa tương đối rõ ràng. À, tuy rằng tối qua đã hiểu rất sâu sắc về phương diện nào đó...

Ngày kỷ niệm kết hôn là ngày 23 tháng 10, sinh nhật Thẩm Châm là ngày 24 tháng 10, sinh nhật Cố Tích Hoa là ngày 25 tháng 10, trình tự này... Thẩm Châm cảm thấy là anh cố ý.

Cố Tích Hoa bưng bát cháo thịt nạc cho cô, gạt đầu: “Ừ, anh cố ý.”

“Vì sao?”

“Những ngày ăn mừng nối tiếp nhau có thể chúc mừng cùng lúc, thời gian tương đối dài, có thể đi du lịch.”

Thẩm Châm: “...Ngày kỷ niệm kết hôn và sinh nhật không phải ngày lễ hợp pháp, không được nghỉ.”

Cố Tích Hoa nhướng mày, ánh mắt sâu thẳm: “Yên tâm, ông chủ của em khẳng định sẽ cho phép nghỉ.”

Thẩm Châm: “.....”

Đợi hai người ăn cháo xong thì trời đã sẩm tối, hôm nay là sinh nhật Cố Tích Hoa, vốn có tụ tập, nhưng anh đã hủy bỏ, cùng Thẩm Châm làm tổ trong nhà xem tivi. Thẩm Châm vốn định làm một cái bánh ngọt, nhưng nghĩ tới Cố Tích Hoa không thích đồ ngọt nên thôi, nhưng xem tivi cô vẫn không yên lòng. Cô cũng ngại nói món quà của mình vốn muốn tặng anh chính là...cái kia của tối qua, à còn chuẩn bị tí mĩ một chút, cô đã mua chiếc áo ngủ kia... Làm sao đoán được Cố Tích Hoa lạ như thế, qua mười hai giờ liền trực tiếp ăn sạch sẽ... (cho nên tại một mức độ nào đó hai người tâm linh tương thông).

Cố Tích Hoa phát hiện Thẩm Châm đang gối đầu lên người mình không có tâm tư xem tivi, anh cũng tưởng rằng tối qua cô quá mệt mỏi nên không có tinh thần, vì thế anh mặc cô thả thờ, anh vô cùng thân thiết xoa mặt cô, trong phòng khách chỉ có tiếng tivi, thời gian chậm chậm chảy xuôi.

Đương nhiên, nếu không có tiếng rung nhắc nhở có tin nhắn thì bầu không khí sẽ tốt hơn. Tin nhắn gửi tới đều là chúc mừng sinh nhật, Cố Tích Hoa tắt di động, tiếp tục xoa khuôn mặt Thẩm Châm trên đùi mình mà xem tivi.

Thẩm Châm cảm thấy rối rắm của mình là không cần thiết, quà thì thế nào, đã bắt tri bắt giác tặng anh rồi, hơn nữa Cố Tích Hoa tuyệt đối hài lòng. Cô thì sao, thực ra chỉ thiếu một câu “Sinh nhật vui vẻ” thôi nhỉ? Nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, Thẩm Châm cảm thấy nên làm thế này đi, vì thế cô nắm bàn tay trên mặt mình, Cố Tích Hoa cúi đầu nhìn cô, Thẩm Châm cười cười: “Sinh nhật vui vẻ.”

Những lời này không bất ngờ nhưng tuyệt đối không thể coi là theo sau, hai người đang im lặng xem tivi, ờ, được rồi, là Cố Tích Hoa đang xem tivi, Thẩm Châm đột nhiên nắm chặt tay anh nói “Sinh nhật vui vẻ” rất trịnh trọng, toàn thân có vẻ nghiêm túc, Cố Tích Hoa sững sốt, sau đó anh lập tức nhận ra hồi nãy vì sao Thẩm Châm hớn húa lên mây, anh cảm thấy buồn cười, anh cúi đầu cọ cọ cái mũi của cô: “Ừ, anh rất vui vẻ.”

Thẩm Châm khẽ đỏ mặt.

Mười giờ hơn, Thẩm Châm đã buồn ngủ, vì thế hai người quay về phòng ngủ, cô mơ màng đi vào phòng tắm, tắm xong mới phát hiện mình quên lấy quần áo, Cố Tích Hoa ở phòng sách giải quyết một số công việc của công ty, lúc trở về anh thấy Thẩm Châm còn chưa tắm xong, anh nhớ lại ban nãy cô đi thẳng vào phòng tắm hình như không lấy đồ ngủ, anh liền hỏi: “Em lấy đồ ngủ chưa?”

Thẩm Châm vừa định gọi Cố Tích Hoa thì đã nghe anh nói thế, cô mau chóng trả lời: “Chưa, trong ngăn chính giữa của tủ quần áo.” Cô nghe tiếng Cố Tích Hoa mở cửa tủ mới chợt nhớ ra —— hình như cô...đặt chiếc áo ngủ kia...ở đó...hơn nữa hình như...cố ý...đặt ở trên cùng... Thẩm Châm cảm thấy choáng váng. F*ck! Lát nữa anh lấy áo ngủ kia thì làm sao đây?

Bên này còn chưa nghĩ xong thì cửa đã được mở ra, một đôi tay luồn vào, anh lấy...

Mặt Thẩm Châm hơi nóng, cầm không được, không cầm cũng không được. Chẳng lẽ không mặc đồ ra ngoài? Nghĩ tới điều này Thẩm Châm quyết đoán cầm lấy. Dù sao có mặc cũng tốt hơn không mặc nhỉ? Cô gái Thẩm suy nghĩ không chắc chắn.

Khi Cố Tích Hoa lấy áo ngủ cho Thẩm Châm anh chẳng suy nghĩ gì cả, thậm chí không để ý mình đã lấy bộ nào (lúc ấy trong đầu Thẩm tiên sinh còn suy nghĩ công chuyện hồi nãy), vì thế khi Thẩm Châm bước ra, Cố Tích Hoa đang ngồi bên giường suy nghĩ công việc trong đầu, trong tích tắc ánh mắt anh trở nên sâu thẳm.

Đồ ngủ bằng vải lụa màu đen hơi mỏng, đường nét vừa người, vải vóc rất ít, che trên lộ dưới, che dưới lộ trên, Thẩm Châm kéo tới kéo lui, kết quả —— Cố Tích Hoa thấy cả phần trên lẫn phần dưới.

Nhận thấy ánh mắt của Cố Tích Hoa, Thẩm Châm hơi sợ hãi, cô do dự nhỏ giọng nói: “...Không phải cái này.” Hiện tại cả người cô còn đau, thật sự không còn dũng khí lặn lội trên giường lần nữa. Ánh mắt nóng cháy dừng trên người mình, Thẩm Châm không được tự nhiên cho lắm, cũng chẳng dám động đậy, Cố Tích Hoa cất tiếng, âm thanh trầm thấp: “...Vây đổi cái khác.”

Vì thế đêm nay, Thẩm Châm thay đồ ngủ bốn lần, à, là do Cố Tích Hoa thay cho.

46. Chương 46

Thế là bọn họ cứ như vậy mà sống chung. Về phần cuộc sống ở chung thế nào, Thẩm Châm oán hận bao nhiêu thì Cố Tích Hoa hài lòng bấy nhiêu.

Thẩm Châm vừa đến công ty liền ngập liên tục, đồng nghiệp hỏi cô buổi tối làm gì, Thẩm Châm rất bình tĩnh nói rằng gần đây trong nhà nuôi một con Golden Retriever quậy phá, tối nào cũng làm khổ.

Lão Trần nói: “Vây tổng đi đi, ảnh hưởng đến giấc ngủ gián tiếp ảnh hưởng đến cuộc sống.”

Thẩm Châm nói: “Tổng không đi.”

Lão Trần: “Tại sao?”

Thẩm Châm: “Nó muốn cắn tôi.”

Lão Trần: “.....”

Một nữ đồng nghiệp tinh mắt phát hiện chiếc nhẫn kim cương trên tay Thẩm Châm, kim cương không lớn, nhưng thủ công rất tinh xảo, nhìn là biết không phải mức lương thuộc cấp Thẩm Châm mà mua được. Vì thế không cần lão Trần truyền ra, trong lòng mọi người tại văn phòng đều biết rõ ràng. Có người hâm mộ, có người ghen tị, có người chúc phúc, có người không lo tới, nhưng trong lòng tất cả đều cảm thán: haiz, chừng nào mi mới tìm được đường lối đây!

À, vẫn còn đường cao tốc ở Thượng Hải, chờ thử xem.

Sau khi tan tầm hai người đến tiệm áo cưới thử áo, Thẩm Châm đợi lâu như vậy rốt cuộc đã đợi được cầu hôn, luồng khí bị ghen đã trút ra, vì thế khi Cố Tích Hoa nhắc tới áo cưới Thẩm Châm rất ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của tộc trưởng.

Không có một cô gái nào ngăn nổi sức hấp dẫn của chiếc áo cưới, đó là sự kết hợp xinh đẹp của người con gái hồn nhiên và người phụ nữ trưởng thành một cách hoàn hảo, nó thoả mãn ảo tưởng của thiếu nữ đối với sự thuần khiết và giấc mơ công chúa hồi bé, cũng thoả mãn sự theo đuổi của phụ nữ đối với vẻ gợi cảm và đoan trang. Thành thật mà nói, Thẩm Châm chờ đợi ngày này đã sắp diễn rồi.

Khi Thẩm Châm mặc chiếc áo cưới trắng tinh từ trên lầu bước xuống, Cố Tích Hoa cảm thấy nhịp tim mình lỗi hai nhịp, cô mang theo vẻ mong chờ và e lệ dè dặt bước xuống, một đôi mắt long lanh động lòng người từ từ nhìn qua đây, khoé miệng mang theo nụ cười, cái cổ dài nhỏ, xương quai xanh tinh xảo, đường nét màu trắng lưu loát, tựa như thiên thần. Cố Tích Hoa vươn tay qua nắm lấy cô, khuôn mặt điềm tĩnh, nhưng bàn tay anh nắm thật chặt, đôi mắt rất sâu rất sâu. Khi Thẩm Châm bước xuống bậc thang cuối cùng thì đã bị Cố Tích Hoa kéo vào trong lòng, cô hét hồn kêu một tiếng rồi ôm lấy anh, lớn tiếng cười rộ lên, một nụ hôn ấm áp dừng trên mi tâm cô. Từ chiếc gương lớn bên trái cô nhìn thấy hai người đang ôm

nhau, cô mặc áo cưới màu trắng và anh mặc áo đuôi tôm cùng màu, cả khuôn mặt cô tràn đầy ý cười, một bên mặt của anh tuấn tú giống như trong mộng.

“Cố Tích Hoa.”

“Ừm.”

Cô xoay đầu, chóp mũi chạm vào chóp mũi anh, cười: “Cả đời này không được lừa dối em, biết không?”

“Được.”

“Yêu cầu duy nhất, xin hết lòng đối xử với Cố phu nhân.”

“Ừm.”

“Thẩm tiên sinh cũng có một yêu cầu.”

“Anh nói đi.”

“Không được lừa dối.”

Thẩm Châm nhìn anh, độ cong của khoé miệng ngày càng lớn. Bạn xem, đây là người thích hợp với tôi nhất trên đời.

“Ừm, vĩnh viễn sẽ không lừa dối.”

Thử xong bốn bộ áo cưới, Thẩm Châm cảm thấy mỗi bộ đều rất đẹp, cô dứt khoát để chú rể lựa chọn, Cố Tích Hoa đương nhiên cảm thấy vợ mình mặc bộ nào cũng đẹp cả, khó có thể lựa chọn, vì thế anh hào phóng muốn mua toàn bộ, Thẩm Châm hoảng sợ ngăn cản hành vi phá sản của người nào đó, buồn cười, cả đời chỉ cưới một lần, áo cưới cũng nên chỉ có một bộ thôi, mua về bốn bộ là ý gì đây? Huống chi áo cưới chỉ mặc một lần, vì lúc này mà mua bốn bộ, sa đoạ bao nhiêu a, cô làm đám cưới cũng chẳng phải thi hoa hậu (...).

Thời gian cứ thế trôi nhanh, mùa đông của thành phố C không có tuyết, cơn mưa rơi tí tách mang theo ẩm ướt nặng nề, lạnh đến xương cốt đau nhức. Hôn lễ tổ chức vào ngày 22 tháng 12, đúng lúc vào đông chí.

Mấy người ở trong phòng Thẩm Châm đang bàn bạc lát nữa nên làm khó Cố Tích Hoa thế nào, bạn thân của Cố Tích Hoa tới trước, đang cười vui vẻ gõ cửa, một cái hộp lớn đưa vào, mở ra nhìn thì mọi người trong phòng đều cảm thán “chắc chắc chắc”, một người nói: “Đã thế này mà còn xuống tay được sao...”

Thực ra cũng chẳng có gì, hôn lễ tổ chức vào mùa đông, chắc chắn là lạnh, áo cưới là kiểu cúp ngực, hai cánh tay trắng nõn nhất định lộ bên ngoài, Thẩm Châm vì một hôn lễ cả đời mà sống chết không muốn đổi sang kiểu mùa đông, cô chê công kênh khó coi. Cố Tích Hoa sai người đưa tới một chiếc khăn choàng lông màu trắng, trắng tinh như áo cưới, rất đẹp.

Đàn ông Trung Quốc rất tốt!

Tổng Thanh Văn ở bên cạnh mỉm cười: “Nếu không lát nữa cho người vào thẳng luôn đi.”

Các phù dâu thích vui đùa dù hâm mộ ghen tị nhưng vẫn muốn làm khó chú rể một tí, sao có thể bỏ qua cơ hội vui đùa quang minh chính đại chứ, đề nghị của Tổng Thanh Văn bị mọi người nhất trí phủ quyết.

Bờ lưng của Thẩm Châm nhận được sự ầm áp, thực ra cũng không lạnh lắm, nhưng khi khoác lên khăn choàng này cô có cảm giác thoải mái nói không nên lời, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nhú lại, cười như không cười: “Quây một lúc thôi đừng làm lỡ giờ tốt của chị đây.”

“Này này này —— Tiểu Châm Châm cậu rất quá đáng nha...”

“Có người nào bao che như cậu không...”

“Chắc chắc chắc... Con gái lớn không thể giữ trong nhà, giữ tới giữ lui giữ thành kẻ thù...”

Anh chàng tới đưa đồ nhìn thấy vẻ mặt đỏ của Thẩm Châm, anh ta hết sức cảm thán —— quả thật là vợ chồng mà, mợ nó ngay cả vẻ mặt cũng y chang nhau.

47. Chương 47

Lúc Cố Tích Hoa tới đón Thẩm Châm đương nhiên bị chặn ở cửa, nhưng mà thời gian bị chặn cũng không duy trì được bao lâu. Phù rể dùng để làm gì? Chính là dùng để chế ngự đám phù dâu náo loạn kia. Tổng Thanh Văn mang thai, sức chiến đấu là con số không. Được rồi, cho dù cô không mang thai, sức chiến đấu cũng là con số không, suy cho cùng một mình Cố Nam Thành có thể giải quyết trọng trách trên vai. Phá cửa không hề đại diện làm xong tất cả, đi vào, ha, khá lắm, còn có hai người ngồi bên trái và phải của Thẩm Châm giống như tả hữu hộ pháp, thấy phù rể đã kéo người vào, một phù dâu mặc váy lệch vai, mắt híp lại, giọng điệu ngả ngớn cười khanh khách: “Lại đây đi!” Phù dâu còn lại đã cầm máy ảnh, cười cười với mấy người trước cửa: “Phù rể thừa dịp loạn mà vô lễ với phù dâu xinh đẹp, đây là mất nhân tính hay là không có đạo đức nhỉ? Xin mời theo dõi tiết mục ‘Phóng sự tiêu điểm’ tám giờ tối nay trên kênh CCTV5, câu chuyện đằng sau hôn lễ của tập đoàn Cố thị xa hoa.”

Mọi người: “.....”

Phù rể: “.....” Xem như cô lợi hại.

Sách lược của phù rể thất bại vì thế tới phiên khâu tiếp theo.

Cô gái bên trái hỏi: “Mẹ anh và Thẩm Châm cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?”

“Thẩm Châm.”

“Vì sao?”

“Bà Triệu có ông Cố cứu.”

Phù dâu: “.....”

Cô gái bên phải nói: “Tìm một người đàn ông ngay tại đây hôn một cái, không hôn không thả người.”

“A ~ a ~ a~” Mọi người xôn xao.

Cố Tích Hoa nhìn mắt Thẩm Châm, Thẩm Châm vẫn luôn nhìn anh, nghe thấy yêu cầu kia cô chỉ cười, xem ra còn có chút thích thú. Cố Tích Hoa giơ bàn tay mình lên, chụt một cái, cười nói: “Hôn xong rồi.”

Xung quanh là tiếng ồn ào ầm ĩ. Quá gian trá! Quá gian trá! Quá gián trá!

Lại ồn ào một hồi nữa, thấy tình hình càng ngày càng loạn, Cố Tích Hoa liếc mắt qua, các phù rể đi lên giữ lấy một người, Cố Tích Hoa ôm ngang người Thẩm Châm mau chóng bước ra khỏi phòng, chân dài thật tốt, chưa đến vài bước đã xuống lầu, người ở phía sau rất vất vả thoát khỏi vướng víu, không có ý định từ bỏ mà đuổi theo, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn Cố Tích Hoa mang cô dâu nghênh ngang rời đi. Vì thế những người còn lại lên xe, đi theo xe cưới chậm rãi đến nhà thờ.

Hai người ngồi trên xe, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Là nhà thờ diễn ra hôn lễ.

Anh đứng bên cạnh linh mục, thân hình thẳng tắp, mặt mày sáng sủa, ánh mắt dịu dàng như nước, một thân áo đuôi tôm màu trắng cắt xén khéo léo làm giảm bớt vẻ lạnh lùng cứng rắn trên người anh, tôn lên khí chất như ngọc thạch.

Thẩm Châm khoát tay ông Thẩm, duyên dáng thướt tha đi chậm chậm về phía anh. Ánh mắt của tất cả những người ở đó đều dừng trên người cô, mang theo chúc phúc và vui vẻ, nhiều ánh mắt như vậy, tay cô bắt giắc run rẩy. Thẩm Châm hít sâu mấy hơi, nhìn người đang đứng ở nơi đó, cô đi từng bước một, thông thả tới gần. Anh lặng lẽ nhìn cô, nhìn cô từng bước một hướng về mình, cuối cùng, anh nắm tay cô, tiếp nhận cô từ trong tay ông Thẩm.

Linh mục nói: con có bằng lòng lấy cô ấy làm vợ, dựa theo giáo huấn của Thánh kinh sống cùng cô ấy, ở trước mặt Thiên Chúa kết thành một thể với cô ấy, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy như chính bản thân mình. Dù cho cô ấy bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, con vẫn chung thủy ở bên cô ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này?

Anh nói: con bằng lòng.

Linh mục nói: con có bằng lòng lấy anh ấy làm chồng, dựa theo giáo huấn của Thánh kinh sống cùng anh ấy, ở trước mặt Thiên Chúa kết thành một thể với anh ấy, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu thương anh ấy như chính bản thân mình. Dù cho anh ấy bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, con vẫn chung thủy ở bên anh ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này?

Cô nói: con bằng lòng.

Linh mục nói: theo ủy quyền Thiên Chúa đã ban cho ta, ta tuyên bố các con là vợ chồng. Thiên Chúa đã liên kết họ với nhau, loài người không thể tách ra.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, giống như vật báu trong tay.

Phía dưới là tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô vang cả nhà thờ.

“Anh yêu em, Cố phu nhân.”

“Em yêu anh, Thẩm tiên sinh.”

Lấy tên em thêm vào họ anh. Chúng ta ngang hàng mà yêu thương lẫn nhau.

Cuộc đời may mắn biết bao vì đã gặp được anh, Cố Tích Hoa.

Sau khi nghi thức hôn lễ chấm dứt thì chính là màn kính rượu chém giết kịch liệt nhất, các phù dâu phù rể đoán chừng độ dày trong bao lì xì, chẵn rượu là nhiệm vụ đặc biệt, đương nhiên, chú rể cô dâu không biết uống rượu thì coi là gì? Khi tới tham gia hôn lễ của người khác, nhất định có một người phải hy sinh, còn phải hy sinh thảm thiết, vì thế gặp phải người khó chơi, Cố Tích Hoa một ly, Thẩm Châm là một ngụm. Người của thể hệ trước nói xong thì một bàn người đứng lên, mỗi bàn một ly, Thẩm Châm vì tỏ vẻ tôn trọng cũng uống cạn ly. Sau khi kính rượu xong, các thanh niên thiếu nữ trẻ tuổi ra tay, không uống rượu đỏ mà là rượu trắng, một bàn mười người, ai cũng chẳng vừa đâu, dù tửu lượng tốt thế nào gặp nhóm người này cũng phải chịu thua. Phù rể chẵn rượu, chặn một nửa, còn lại một nửa, Cố Tích Hoa đành uống phần còn lại, lúc bắt đầu mỗi ly đều là hàng thật giá thật, sau đó uống lại cảm thấy vị không giống, anh thoáng nhìn, về mặt chợt dạ nhìn trái phải của Thẩm Châm lọt vào mắt anh, Cố Tích Hoa không để ý mọi người đang âm ỉ mà tới hôn cô theo kiểu Pháp. Lấy vợ tốt! Lấy vợ tốt! Đây là tiếng lòng của các chàng phù rể.

Vốn nghĩ rằng kính rượu ăn uống xong là kết thúc, kết quả —— nháo động phòng?!

Thẩm Châm nhìn ba chiếc xe chạy đuổi theo sau, mày cô nhướng lại: “Hôn lễ kiểu Tây có chỗ nào cho nháo động phòng chứ?”

Cố Tích Hoa uống rượu hơi say, đàn ông say rượu gợi cảm hơn bình thường, đây là điều Thẩm Châm mới nhận ra, ánh mắt mê ly, như híp mà không híp lại, khoé môi mỉm cười, tháo cà vạt dựa vào ghế, Thẩm Châm thấy nhịp tim mình lỗi hai nhịp, giọng nói của anh trầm thấp và chậm chạp: “Dưới sự ảnh hưởng của việc thay đổi kinh tế toàn cầu, văn hoá của các quốc gia theo xu hướng hoà hợp và bù đắp. Đây là trao đổi giữa văn hoá phương Tây và phương Đông, Cố phu nhân.”

Thẩm Châm đột nhiên cảm thấy trên xe hơi nóng, lúc Cố Tích Hoa khê khàng gọi “Cố phu nhân”, mợ nó rất quyến rũ. Cô bắt giác hơi nhích người nhìn ra ngoài, còn chưa dựa vào cửa kính xe thì đôi cánh tay thon dài duỗi sang kéo người trở về, kéo vào trong vòm ngực nóng hổi của người nào đó, tư thế Thẩm Châm không được tự nhiên, cô nhích người, Cố Tích Hoa đặt cằm trên đầu cô, âm thanh mang theo rung động từ trên đầu tê tê mà truyền vào lỗ tai Thẩm Châm: “Đừng nhúc nhích, để vi phu ôm một lát.”

Thẩm Châm: “.....”

Thẩm Châm không biết ở đằng sau có bao nhiêu người muốn quây phá, nhưng Cố Tích Hoa biết. Cho nên anh Cố nào đó đang nghĩ ngơi dưỡng sức đấy. Đợi lát nữa không chừng phải đánh một trận kịch liệt cỡ nào.

48. Chương 48

Tại hôn lễ dù sao cũng có trường bối của hai nhà ở đó, cho nên chỉ quậy phá một chút rồi ngừng ngay, sôi nổi nhất chẳng qua là màn chúc rượu, chỉ thế thì sao cho đủ chứ? Đối với đám người trẻ tuổi đã mất sạch luân lý mà nói —— nháo động phòng mới là trọng điểm. Trọng điểm trong các trọng điểm.

Một đám người, mỗi người cầm một chai rượu, mông còn chưa chạm sofa thì đã đồng loạt khui rượu, đổ có trắng có, ừ, lẫn lộn đầy đủ.

Tích Hoa à, chúng ta là bạn nói khổ phải không? Từ khi chào đời đến giờ, hơn ba mươi năm kết giao phải không? Chính cậu nhìn mà liệu đi nhé, đỏ hay trắng, một ly hay ba ly!

Ừm, bạn nói khổ, tình cảm hơn ba mươi năm, rượu trắng, ba ly.

Tích Hoa à, tôi không may mắn như lão tam quen cậu từ nhỏ, cậu nói xem lúc du học ở Anh, lúc ấy toàn bộ thế giới đều bỏ rơi cậu, là ai không lo táng gia bại sản vẫn đi theo cậu hả? Nhìn lại mấy năm đó, cậu nói xem, đỏ hay trắng, một ly hay ba ly!

Dễ đồng phú quý, không dễ đồng hoạn nạn. Ừ, rượu trắng, ba ly.

Tích Hoa à, em thăm mền anh lâu như vậy, hồi nhỏ ầm ĩ nói rằng không phải anh thì không lấy chồng, từ trước đến nay không hề thay đổi ước nguyện ban đầu chỉ vì anh (đám đông: ô hay! Là người nào cuối tuần trước còn mang theo bạn trai trẻ về nhà hú hí thế...), vì trái tim không được như ý của em, uống hay không?!

Cố Tích Hoa:

Uống. Không thể nói đạo lý với phụ nữ.

Sau một vòng người, ánh mắt của Cố Tích Hoa càng mê ly, độ cong khoé miệng càng lúc càng lớn, anh ôm Thẩm Châm, chậm chậm nói với mọi người: “Tiếp tục?”

Mọi người nhìn nhau cười. Nhất định say rồi. Vì thế vài người nhanh nhẹn thu dọn rượu, mấy người khác mau chóng kéo bàn ra.

Một khay đồ phẩm bưng lên, một đồng tiền lì xì đỏ au, bề dày của mỗi cái khiến người ta kinh ngạc, trọng điểm là chữ trên lì xì không giống nhau, trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử, vợ chồng hoà thuận, đầu bạc răng long...

Một con xúc xắc chế tạo đặc biệt, chỉ có số chẵn không có số lẻ, nhỏ nhất là hai, lớn nhất mười hai, Cố Tích Hoa cầm lấy con xúc xắc, tùy ý ném một cái, mọi người thét chói tai “Mười hai” “Mười hai”, Thẩm Châm không hiểu, một cô phù dâu đến gần giải thích.

Hoá ra đây là phép tắc kết hôn của nhóm người Cố Tích Hoa, trong bao tiền lì xì đều kẹp chung nói thật hoặc cả gan vô cùng nặng ký, nhà trai ném xúc xắc quyết định rút bao nhiêu lì xì, nhà gái theo đó chọn bấy nhiêu lì xì, rút được nói thật hoặc cả gan đều phải làm, thật sự không muốn làm thì đổi thành thẻ đỏ dự bị, nhưng trên toàn bộ thẻ đỏ dự bị đều là chuẩn bị cho cô dâu, nội dung hết sức bạo dạn lại kịch liệt.

Thẩm Châm lo lắng không yên, hiện tại cô mới biết nhóm người này rất cuộc điên cuồng bao nhiêu.

Mới nói xong phép tắc thì xúc xắc ngừng lại, Thẩm Châm mỉm cười, Cố Tích Hoa cũng cười, đám người đang chờ đợi hứ một tiếng, hết sức thất vọng.

À, là hai.

Nhưng nghĩ đến nội dung bên trong lì xì, mỗi người lại hưng phấn —— cho dù rút hai cũng được, bọn họ cũng không lãng phí.

Một anh chàng bưng khay qua mỉm cười, hàm răng sáng loáng: “Chị dâu, chọn đi!”

Thẩm Châm chọn một cái “trăm năm hảo hợp”, mở ra xem —— show thoát y vũ của chú rể.

Mọi người nhốn nháo!

Thẩm Châm , cực kỳ bất đắc dĩ liếc nhìn Cố Tích Hoa. Anh đã say sáu bảy phần, nhìn thấy chữ bên trong lì xì anh vẫn mỉm cười. Có lẽ là say rượu thật, Cố Tích Hoa không nói gì, anh chậm chậm đứng lên, tay để tại hầu kết, hai ngón vừa động liền tháo một cúc áo, dáng vẻ tùy ý lười biếng khiến mọi người nuốt nước bọt, tiếng thét chói tai rung trời.

Thẩm Châm nhìn thấy Cố Tích Hoa híp hai mắt chậm chậm tháo bốn cúc áo, hơn phân nửa vòm ngực đã lộ ra ngoài, mơ hồ nhìn thấy vòng eo gầy gò, một phần ba phải nữ trong phòng hai mắt đã phóng tia sáng sôi lang, ngón tay kia dường như còn không biết số phận mà tiếp tục đi xuống, Thẩm Châm đứng ngồi không yên, ngay lúc tháo ra cúc áo cuối cùng cô nhào qua bảo vệ trinh tiết của Thẩm tiên sinh, sức lực mạnh mẽ khiến Cố Tích Hoa lùi ra sau vài bước mới đứng vững. Này, người của cô mà, vì sao phải trần trụi cho người khác xem? Đặc biệt còn có phải nữ!!!

Những người khác mặc kệ, nhất là đồng bào phụ nữ ở đây.

“Dự bị đi, dự bị đi.” Thẩm Châm đau đầu thoả hiệp.

Vì thế thẻ đỏ được lấy ra dùng —— sau khi xem xong Thẩm Châm nghĩ rằng —— thà để Cố Tích Hoa trần trụi cho bọn họ xem đi!

Trên thẻ đỏ viết: lộ đến đâu, hôn đến đó.

Tiếng thét chói tai tung nóc nhà lần nữa.

Cố Tích Hoa tựa trên sofa, ánh mắt vẫn mê ly, khoe miệng còn ý cười, ánh mắt trong vắt nhìn Thẩm Châm, không nói lời nào.

Thẩm Châm nuốt nước bọt, trong mảnh ồn ào cô hôn lên trán Cố Tích Hoa, tiếng ồn ào khiến đầu óc cô trống rỗng, tấn công đánh nhanh thắng nhanh, Thẩm Châm mau chóng hôn lên mũi anh, môi, cằm, hầu kết... Tiếng hét càng ngày càng lớn, Thẩm Châm cảm thấy lỗ tai mình sắp điếc, khi đặt xuống nụ hôn cuối cùng Cố Tích Hoa “ưm” một tiếng, ặc, vô cùng...mất hồn... Thẩm Châm đã không còn nghe thấy tiếng hét kia, thần ơi dẫn con đi đi!

Cô hết sức phát cáu trừng mắt nhìn Cố Tích Hoa —— anh ưm cái gì hả!

Cái liếc mắt kia mang theo vẻ ngượng ngùng nhát gan, như giận lại không giận, cổ họng Cố Tích Hoa kéo căng, ánh mắt thật sâu, gương mặt Thẩm Châm càng đỏ hơn —— bởi vì cô phát hiện Cố Tích Hoa có phản ứng.

Trước mắt bao người.....

Thẩm Châm rất muốn chạy trốn khỏi nơi điên cuồng này.

Vì thế mọi người vẫn chưa đã mà hưng trí bừng bừng bắt đầu trận thứ hai.

Thẩm Châm sờ tới sờ lui trong khay, chọn qua chọn lại, trái tim đang run rẩy —— ông trời phù hộ, ông trời phù hộ, ông trời phù hộ...

Cuối cùng cô cắn răng nhắm mắt quơ đại một cái, mặc cho số phận đi!

Cô rút được —— sớm sinh quý tử, bên trong viết —— lần đầu tiên XXOO bằng miệng.

Thẩm Châm: “.....”

Cố Tích Hoa: “.....” Anh còn cười.

Vận may có thể tốt hơn một chút không? Thẩm Châm rơi lệ.

“Hú ——” đã có người bắt đầu rú lên.

Vì thế có người ngồi dưới đất, có người ngồi trên sofa, người thì ngồi trên ghế, thậm chí có người mở máy ghi âm (...).

Thẩm Châm âm thầm bịt lỗ tai. Mình không muốn nghe mình không muốn nghe mình không muốn nghe mình không muốn nghe... Sau đó cô như bịt tai trộm chuông mà đâm thẳng vào ngực Cố Tích Hoa.

Mười giây sau mọi người không cam lòng mà hú lên, Cố Tích Hoa lôi người nào đó trong lòng đang bịt lỗ tai ra, đối diện đám người: “Quay về đi! Sang năm gặp tại hôn lễ của Chương Đại Bàn.”

Câu nói cuối cùng có vẻ thờ ơ, trong nháy mắt bắp chân Chương Đại Bàn run lên.

F*ck! Say rượu chỗ nào say rượu chỗ nào chứ?! Cậu uống nhiều thế mà không quên mất chuyện vụn vặt?!

Ông đây sang năm không thêm kết hôn!! Hoãn lại!! Hoãn lại!!!

Lần đầu tiên XXOO bằng miệng.

Cố Tích Hoa: “Lần đầu tiên XXOO, chấm hết. Không cảm ơn.”

49. Chương 49

Một đám người không tình nguyện rời khỏi, trên đường gào thét nào là “Cố Tích Hoa cậu nham hiểm” “Cố Tích Hoa cậu gian trá” “Cố Tích Hoa cậu tàn nhẫn”. Thẩm Châm mệt đến ngã trên sofa, Cố Tích Hoa hôn cô vợ nhỏ một mồi tột cùng hỏi: “Đi tắm, hửm?” Thẩm Châm nằm im bất động. Một lát sau cô mơ màng màng nghe thấy phòng tắm có tiếng nước, cô nhấc mí mắt lên rề rà nhìn thoáng qua, láng máng thấy được hình như có người xả nước tắm. Cô không muốn suy nghĩ gì cả, ngồi phịch trên sofa tiếp tục mơ màng. Lại một lát sau cô bị người khác ôm lấy, Thẩm Châm nhủ mảy, lẩm bẩm: “...Em muốn đi ngủ.”

Cố Tích Hoa mỉm cười: “Hôm nay người uống rượu là ai?”

“Anh.”

“Là ai đối phó với bọn họ?”

“Anh.”

“Là ai xả nước tắm?”

“Anh.”

“Là ai còn muốn giúp người khác tắm?”

“...Anh.”

Cố Tích Hoa nhẹ nhàng mút đôi môi của người nào đó một cái: “...Ngoan, không được ngủ.”

Thẩm Châm nhấc mí mắt lên, rầy rà: “Không muốn.”

Giờ phút này người nào đó đã bị lột trần trụi, Cố Tích Hoa bắt đầu cởi cúc áo.

Thẩm Châm: “...Anh làm gì?”

“Tắm.”

“...Có tắm vòi sen anh chen vào đây làm gì?”

“Tắm yên ương, phu nhân.”

“...Em có tay, tự em tắm được.”

“Vi phu nguyện ý cống hiến sức lực.”

“...Anh sờ chỗ nào đó.”

“Như em cảm giác.”

Sau khi tắm xong đi ra, toàn thân Thẩm Châm ửng đỏ, đôi mắt óng ánh, yếu ớt được anh Cố nào đó thần thái sáng khoái ôm ra.

Thẩm Châm phẫn nộ: “Không phải anh uống say rồi sao?”

Cố Tích Hoa ngạc nhiên: “Uống say có quan hệ gì với cái này?”

Thẩm Châm: “Nhưng anh tỉnh táo rõ ràng không giống người say rượu!”

Cố Tích Hoa: “Ừ, anh không say.”

Thẩm Châm: “Vậy ban nãy lúc em hôn anh sao anh không phản kháng?”

Cố Tích Hoa: “Ban nãy? Vì sao phải phản kháng, anh rất hưởng thụ...”

Thẩm Châm xấu hổ muốn chết: “...Không phải ban nãy...” Cô định nói là, “Một tiếng trước, lúc trước mặt mọi người ấy...”

Cố Tích Hoa mỉm cười: “Anh cũng rất hưởng thụ.”

Thẩm Châm: “Vô lại!”

Cố Tích Hoa nhìn cô gái mềm nhũn trong lòng, ánh mắt đầy hứng thú: “...Vậy vô lại thêm lần nữa đi.”

Vì thế Thẩm Châm bị dồn ép dụ dỗ làm nữa, à, còn làm thêm nhiều lần nữa. Đương nhiên, kết quả là tác giả không thể không chế.

Từ phần cổ trở xuống không thể mô tả cảm xúc, lần này ngay cả mí mắt Thẩm Châm cũng không nhấc lên nổi. Phòng ngủ hỗn loạn, mùi hương nồng nặc còn kích thích khứu giác người khác, lúc Cố Tích Hoa tự tắm rửa sơ qua cho cô thì lại lau súng cướp cò lần nữa, Thẩm Châm đã không còn sức lực hòa theo hay là phản kháng, chỉ có thể khàn giọng rên rỉ kêu to theo bản năng, thấy phản ứng đáng yêu của người dưới thân, Cố Tích Hoa kích thích mà cười ra tiếng, động tác càng mạnh mẽ hơn, vòng eo nhỏ của Thẩm Châm đã bị bóp đến bầm tím rồi, không đứng, trên người cô còn có chỗ nào không bầm chừ. Tắm rửa hồi lâu xong, Thẩm Châm nặng nề ngủ say ngay cả trong mộng cũng còn tư vị quá ngọt ngào...

Khi cô bị người nào đó quấy rầy tỉnh dậy thì trong phòng vẫn âm u. Tắm màn cửa ngăn chặn thế giới bên ngoài ồn ào náo động, Thẩm Châm không thể nhìn ra thời gian hiện tại qua tấm màn dày tối, chỉ có thể đánh vào bàn tay đang châm lửa khắp nơi, âm thanh khàn khàn: “Mấy giờ rồi?”

“Tám giờ.”

“Tối?”

“Ừm.”

“...Em đói.”

“...Anh cũng đói.” Nói xong một đầu lưỡi mềm mại trơn bóng ẩm nóng liền cạy mở khớp hàm xông vào, Thẩm Châm “ô ô ô” kháng cự, nâng lên bàn tay vừa mỏi vừa đau đánh anh, sức lực kia yếu ớt như mèo con chưa đầy tháng. Thẩm Châm vốn không mặc quần áo, mở chăn ra thì đã bị người nào đó cũng trần trụi đè lên. Bất được khoảng trống khi người nào đó để lại đầy dấu hôn trên người, Thẩm Châm thở hổn hển lên án: “...Anh không đi làm sao, ông chủ Cố.”

“Muốn đẹp ngoại thì phải an nội.”

Thẩm Châm không vùng vẫy: “Nội đã an, mau đi đẹp ngoại.”

Cố Tích Hoa mỉm cười: “Ông chủ Cố đang trong thời gian nghỉ kết hôn, không có ngoại nào cần đẹp.”

Thẩm Châm: “.....”

Vì thế lại một hồi đen tối không thấy ánh mặt trời.

Khi Thẩm Châm tỉnh lại là bị mùi thức ăn đánh thức, ngay lúc cô mở mắt cái bụng ai oán kêu lên.

Hai chân cô run rẩy đi tắm thay quần áo, rồi chậm chậm đến phòng ăn, không phải cô không muốn đi mau một chút, thật sự là không thể đi nhanh (...), Cố Tích Hoa ăn uống no say thần thái sáng láng kích thích Thẩm Châm, cô nàng Thẩm vừa uống sữa vừa phẫn nộ mà phỉ báng ai đó trong lòng —— mặt người dạ thú! Trong ngoài không đồng nhất! Kẻ lừa đảo, lưu manh, sắc lang, vô lại....

Sắc mặt hồng hào, đôi mắt óng ánh, da dẻ trắng mềm, khoe mắt chân mày đều là sắc xuân triền miên —— cho nên nói, cái kia đối với Thẩm Châm cũng tốt.

50. Chương 50

Dựa theo quy định pháp luật của nhà nước, hai người bọn họ xem như kết hôn muộn, vì thế thời gian nghỉ kết hôn kéo dài nửa tháng. Thẩm Châu vốn lo lắng kế hoạch của Cố Tích Hoa chỉ đơn giản ở nhà mười lăm ngày “đàn áp” cô, ăn cơm xong Cố Tích Hoa hỏi cô muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật. Thẩm Châu nghĩ ngợi liền mau chạy về phòng ngủ cầm ra một cuốn vở cũ kỹ, Cố Tích Hoa đi theo phía sau cô, lúc trông thấy cuốn vở kia anh cất tiếng cười. Anh dựa vào khung cửa, lẳng lặng nhìn Thẩm Châu lật cuốn vở, mái tóc cô buộc lên tùy ý, hai nhúm tóc rối trên trán rủ xuống, gò má hồng hào, lộ ra vẻ vui sướng và hạnh phúc của một cô gái vừa kết hôn, khoe miệng vẫn nhếch lên, có thể chính cô cũng không biết, trên xương quai xanh còn lộ dấu vết anh gặm cắn đêm qua, giờ phút này cô đang nghiêm túc tìm kiếm gì đó, ánh mắt chuyên chú, hoàn toàn quên mất trong căn phòng này còn có anh.

“Thẩm Châu, em đợi anh bao lâu rồi?”

Người đang cúi đầu nhìn cuốn vở nghe thế liền sững sốt, sau khi sững sốt qua đi cô cười lên, trong ánh mắt là tia sáng rạng rỡ: “Rất lâu, Thẩm tiên sinh.”

Tiểu học, sơ trung, trung học, đại học, đi làm hai năm. Rất nhiều khoảnh khắc tịch mịch cô đơn, rất nhiều thời gian vui vẻ, rất nhiều năm tháng yên bình, trong rất nhiều khoảnh khắc nhìn thấy hoa, gió, mưa, tuyết rơi, em đều suy nghĩ, nếu có một Thẩm tiên sinh thì tốt rồi. Anh ấy ở cùng em, không còn tịch mịch cô đơn, anh ấy yêu em, cùng nhau vui vẻ, anh ấy nắm tay em trải qua năm tháng yên bình, anh ấy ở bên cạnh em ngắm hoa nghe tiếng gió gặp mưa ngắm tuyết, thưởng hoa uống rượu, cùng người bên nhau.

Hai mươi lăm năm trước em ôm một mong đợi trong tương lai sẽ gặp được một Thẩm tiên sinh rất tốt, em hy vọng mình có thể tốt đẹp xứng với dáng vẻ của người trong lòng anh thích nhất. Chúng ta bình bình đạm đạm, mở mắt nhắm mắt chính là cả đời. Những sự mong chờ trong cuộc đời em đều là về anh.

Anh nói em không có tiền đồ cũng được, dù sao tất cả mong chờ trong cuộc đời em đều là về anh.

Cố Tích Hoa đi qua nhẹ nhàng hôn cô, lông mi Thẩm Châu run rẩy.

Cuối cùng hai người quyết định đi Hy Lạp.

Hy Lạp cũng là một chấp niệm không nhỏ của Thẩm Châu. Cô là sinh viên khoa văn trời sinh, vì thế rất yêu thích nền văn minh cổ xưa của Hy Lạp, Aegean Sea văn minh, thần thoại và kiến trúc của Hy Lạp cổ xưa, Santorini, chắc chắn chắc... Quả thực không có lời nào để khen ngợi nữa.

Sau khi xác định địa điểm, Thẩm Châu ở nhà thu dọn căn phòng lộn xộn, Cố Tích ra ngoài giải quyết thủ tục xuất ngoại. Trưa hôm sau, hai người bước lên máy bay đi Hy Lạp.

Đền Parthenon, vùng đất Athens, Pantelia khắc đá cẩm thạch lấp lánh, nơi ấy ánh mặt trời trong veo, giống như thiên đường; nhà hát Hy Lạp kinh điển ngoài trời, đặt mình trong những màu da khác nhau, các văn hoá quốc gia ập tới thêm vào vẻ tươi đẹp; Mycenae đã từng là đế quốc sư tử, di tích loang lổ, khiến người ta không khỏi thổn thức.....

Thẩm Châu hết sức vui vẻ, trước ngày đi Santorini cô hưng phấn cả đêm không ngủ được, vì thế kéo Thẩm tiên sinh đi quán bar.

Vợ chồng cùng đi quán bar... Đây thật là chuyện hiếm có.

Mẫu chốt là hai người còn cùng uống rượu... Đây lại là chuyện hiếm có trong những chuyện hiếm có.

Thẩm Châu rất hào hứng, còn đến gần cùng Cố Tích Hoa giao bôi một lần, Cố Tích Hoa không bảo dừng, mặc cho Thẩm Châu muốn uống thế nào đi chăng nữa, tửu lượng của đàn ông và phụ nữ không thể nào so sánh, hưởng chi trời sinh là thế, cái này không cần nói tới. Cô muốn quay, anh liền quay cùng cô.

Dưới sự kích thích của cồn, Thẩm Châu càng thêm hưng phấn, cô đến gần nằm nghiêng trong lòng người nào đó, ánh mắt trong vắt: “Chúng ta đánh cuộc nhé?”

“Đánh cuộc gì?”

“Mỗi người chiếm một bên quầy bar, xem ai được bắt chuyện trước.”

“Tiền cược?”

Thẩm Châm nghiêng đầu, nghĩ tới nghĩ lui không biết tiền cược ra sao, hiện tại của anh là của cô, của cô là của anh, còn có cái gì để cược chứ, đang lúc cô muốn bỏ cuộc thì Cố Tích Hoa mở miệng: “Đêm nay không được kêu dừng.”

Thẩm Châm không chút suy nghĩ, hà một hơi vào người nào đó: “Được.”

Ánh mắt Cố Tích Hoa sâu kín.

Thẩm Châm à Thẩm Châm, tiền cược rồi cuộc đánh cuộc gì hử, nó thật sự có lợi cho cô sao.....

Vì thế hai người tách ra.

Thẩm Châm vừa gọi một ly rượu, ngồi cạnh quầy bar nhìn sàn nhảy đèn màu rực rỡ, lại thuận mắt nhìn qua Cố Tích Hoa, à, còn chưa có người đi qua.

Cô trượt xuống chiếc ghế đệm à tiến vào sàn nhảy.

Người trẻ tuổi mà, ai không có ngày tháng chơi đùa hàng đêm, ai không biết chút nhảy nhót, tuy rằng cô không phải khách thường xuyên tại quán bar, nhưng hồi đại học số lần giết thời gian ở quán bar coi như không ít. Mặc dù xung quanh đều là người ngoại quốc, nhưng nhảy nhót không phải là chuyện giữ kẽ, người nhảy hết mình người kín đáo, rất hiển nhiên Thẩm Châm nhảy hết mình. Khi xung quanh tràn ngập tiếng la hét, Thẩm Châm đầy đặn ý nhìn về phía Cố Tích Hoa, lại phát hiện đã có hai người phụ nữ vây quanh anh. Cố Tích Hoa mỉm cười cụng ly với hai người kia. Thẩm Châm nổi giận, đang chuẩn bị đi qua thì bàn tay bị người khác kéo lại, cô giãy tay quay đầu nhìn, một người đàn ông cao to ngẩng quan anh tuần, khí chất ôn hòa, anh ta cười nói: “Xin chào, tôi tên là Kevin, người Hoa. Có thể mời cô uống một ly không?”

Thẩm Châm cười cười, lịch sự khách khí: “Cám ơn, không cần.”

Người đàn ông bắt đầu dĩ nhiên vai: “Xem ra bề ngoài anh tuần chẳng có ích gì.”

Thẩm Châm cười: “Hoa tươi đã cắm trên bãi phân trâu, đây cũng là chuyện hết cách rồi.” Hiện tại Cố Tích Hoa trong mắt cô chính là một bãi phân trâu, hừ.

Người kia kinh ngạc: “Cô đã kết hôn rồi?”

Thẩm Châm gạt đầu.

“Thế thì...vì tình đồng bào làm một ly được không?”

Được một anh chàng đẹp trai mời uống rượu lại chẳng có ý gì, Thẩm Châm không nghĩ nhiều liền đồng ý. Đang chuẩn bị đi theo thì vòng eo đã bị người ta quấn lấy, âm thanh mang theo ý cười, còn lộ ra chút lưỡi nhác: “Đi đâu?”

Thẩm Châm trợn mắt: “Anh là ai hử?”

Cố Tích Hoa mạnh mẽ kéo người vào trong lòng, hồ hững nhìn người đối diện: “Thật ngại quá, vợ tôi say rồi.” Thật sự chẳng ngại gì tí nào.

Người kia không để ý, cười cười với anh rồi bỏ đi.

Thẩm Châm: “Hừ hừ hừ.”

Tối nay, người “hừ” bị lấn qua lộn lại rên rĩ rất nhiều lần, suýt nữa là bỏ lỡ hành trình của ngày hôm sau.

51. Chương 51

Santorini quả thực xinh đẹp đến mức không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, làn gió tự tại, phát phơ làn váy của người phụ nữ ngoại quốc, người đàn ông cao lớn anh tuần, bầu trời xanh thẳm, hải âu linh hoạt xinh đẹp, còn có nước biển xanh lam trong veo đẹp đến ngạt thở, khi mặt trời lặn, nắng chiều quyến rũ, khoảnh khắc rực rỡ nhất trên thế giới ở tại nơi này, ảo thuật của thiên nhiên. Lúc hai người ở trên bãi cát thì gặp lại Kevin, anh ta chào hỏi Thẩm Châm, cô lịch sự đáp lại, sau đó Thẩm Châm như là nhớ tới gì đó, ánh

mắt ngờ vực bay qua người nào đó ở bên trái, Cổ Tích Hoa không hiểu, anh vuốt mái tóc cô bị gió thổi loạn: “Sao thế?”

Thẩm Châu: “Tôi qua rõ ràng là lỗi của anh, vì sao người chịu tra tấn lại là em?”

Cổ Tích Hoa dừng một chút: “Ai muốn đánh cuộc?”

Thẩm Châu: “Em.”

Cổ Tích Hoa: “Ai thắng?”

Thẩm Châu: “Anh.”

Cổ Tích Hoa: “Tiền cược là gì?”

Thẩm Châu: “.....Không được kêu dừng.”

Cổ Tích Hoa: “Đêm qua em có kêu không?”

Thẩm Châu: “.....Có.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cô vội vàng biện bạch, “...Đó cũng là vì anh quá đáng...”

Cổ Tích Hoa không thềm biện bạch: “Cho nên đêm qua không tính.”

Thẩm Châu: “.....”

Một lát sau Thẩm Châu vẫn chưa từ bỏ ý định mà đấu tranh: “Tuy rằng quy tắc trò chơi là thế, nhưng bây giờ chúng ta nên theo góc độ tình cảm mà nói rõ ràng về tình huống tối qua.”

Cổ Tích Hoa dừng một chút, tỉnh bơ đáp lại: “Được, em nói đi.”

Thẩm Châu bắt đầu hùng hồn: “Tôi qua có hai người phụ nữ ngấp nghé dung mạo của anh, anh không hề từ chối bọn họ. Đây là không chung thủy với bạn đời!”

Cổ Tích Hoa: “Chủ ngữ của ‘ngấp nghé’ là ai?”

Thẩm Châu: “Hai người phụ nữ kia.”

Cổ Tích Hoa: “Cho nên anh bị ép buộc.”

Thẩm Châu: “Anh nên thà chết không chịu khuất phục.”

Cổ Tích Hoa: “Được rồi, tối qua người đàn ông kia làm gì với em?”

Thẩm Châu: “Không làm gì cả!”

Cổ Tích Hoa: “Bắt tay? Trò chuyện? Mời uống rượu? Hai người đụng chạm da thịt hơn nữa còn biết tên của anh ta, nhưng anh và hai người kia chỉ là cộng ly, anh không hề biết gì cả. Rốt cuộc là ai không chung thủy?”

Kết quả cuộc trò chuyện chấm dứt bởi trong sự thất bại của Thẩm Châu, mặc dù kết quả này kỳ lạ như vậy.

Về phần buổi tối, à, các bạn hẳn là có thể tưởng tượng được...

Thời gian hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi, nhaoáng một cái tuần trăng mật kết thúc, hai người về nước, sáng chín giờ chiều năm giờ, ngày tháng không nhanh không chậm mà tới năm mới.

Bụng của Tống Thanh Vân đã rất lớn, đã hai ba tháng Thẩm Châu chưa gặp cô, sắp tới cuối năm, rốt cuộc Thẩm Châu không chịu nổi nữa, vì thế vào một buổi sáng cuối tuần hai người hẹn nhau ở quán cà phê thường đến.

Tống Thanh Vân không uống cà phê, Thẩm Châu gọi hai ly sữa, khi Tống Thanh Vân mang thai đẩy cửa vào, Thẩm Châu cảm thấy huyết thái dương hơi buốt, đầu có chút choáng váng.

Tống Thanh Vân rất vui vì Thẩm Châu chủ động mời, nhìn thấy vẻ mặt giống như gặp quỷ của Thẩm Châu cô cũng không để ý, cô ngồi xuống uống sữa cười nói: “Chị dâu?”

Thẩm Châu: “.....”

Cô và Tống Thanh Văn chưa từng nghĩ tới có một ngày quan hệ giữa hai cô sẽ trở thành như vậy, lại đều gả cho người họ Cố, còn thành thân thích. Chắc chắn chắc, đời người thật là...

“Khi nào cậu sinh?” Thẩm Châm hỏi.

Tống Thanh Văn sờ bụng: “Dự tính ngày sinh vào tháng tư.”

Thẩm Châm dừng một chút, do dự hỏi: “...Cậu...có sợ không?”

Tống Thanh Văn sưng sốt: “Sợ gì?”

Thẩm Châm làm động tác phình bụng, suy nghĩ từ ngữ: “...Như thế này, không kỳ lạ sao?”

Tống Thanh Văn nắm tay Thẩm Châm, toàn thân cô cứng ngắc, Tống Thanh Văn nghĩ nghĩ: “Tớ chỉ cảm thấy rất kỳ diệu, không sợ hãi... Có đôi khi tớ thậm chí nghĩ rằng, cho dù mình chết cũng nhất định phải sinh nó ra.”

Thẩm Châm mím môi.

Tống Thanh Văn nhìn cô một cái: “Cậu vẫn không định có con à?”

Thẩm Châm theo phản xạ lắc đầu, sau khi lắc xong cô như là nghĩ đến gì đó mà trở nên trầm mặc.

“Tớ còn không hiểu cậu sao.” Tống Thanh Văn uể oải bưng sữa lên, “Nếu trong lòng cậu vẫn còn ý nghĩ như vậy, cậu khẳng định sẽ không muốn gặp tớ.”

Thẩm Châm trầm mặc.

Tống Thanh Văn thử nói: “Cố Tích Hoa cho cậu áp lực?”

Thẩm Châm lắc đầu, đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Mẹ tớ khẳng định sẽ không cho tớ làm càn.” Ăn tết chắc chắn phải về nhà, cho dù là ông bà Thẩm hay là bên nhà họ Cố, người lớn hai bên không thể chấp nhận chuyện bọn họ không cần con cái.

Tống Thanh Văn bĩu môi: “Cậu cũng biết cậu làm càn à.”

Thẩm Châm liếc nhìn cô bạn một cái, nhào người trên bàn nói: “...Nhưng cậu cũng biết, tớ không có cách...”

Tống Thanh Văn im lặng một hồi rồi nói: “...Năm đó không phải là lỗi của cậu.”

Thẩm Châm cứng đờ.

“...Không phải mỗi một người phụ nữ mang thai nào cũng giống như người đàn bà kia đâu...”

Thẩm Châm không nói lời nào, cầm chiếc thìa nhỏ khuấy sữa liên tục. Tống Thanh Văn nhảy bén nhận ra vẻ bất an trên sắc mặt cô, trán đổ mồ hôi, giống như cảm xúc mạnh mẽ nào đó muốn tuôn ra, nhưng bị dè lại.

Tống Thanh Văn lặng lẽ uống sữa xong rồi hỏi: “Chúng ta đi nhé?”

Thẩm Châm gạt đầu đứng dậy đi trả tiền, nhân viên đang in biên nhận, đột nhiên phía sau hoảng loạn, người bên cạnh thét lên, Thẩm Châm nghe tiếng thét kia không có dự cảm tốt, cô lập tức quay đầu ——

Máu.

Tống Thanh Văn.

52. Chương 52

Tiền lẻ trong tay Thẩm Châm rơi xuống đất. Tống Thanh Văn nắm chân ghế, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra làm ướt cả tóc mai, trên chiếc váy trắng là màu đỏ ghê người ngày càng lan rộng, ồn ào hoảng loạn chung quanh kích thích màn nhĩ của cô từng đợt, trở thành tiếng vọng xa xôi trong đầu. Tống Thanh Văn nhìn cô chằm chằm, cô nhìn thấy khẩu hình của Tống Thanh Văn —— Thẩm Châm.

“Có thai phụ bị ngã!”

“Máu! Đổ máu!!!”

“Gọi 120....”

Thẩm Châm lùi về sau một bước.

Năm ngón tay của Tống Thanh Văn trắng bệch, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào Thẩm Châm. “Thẩm Châm.....”
Môi cô tái nhợt.

Đầu óc Thẩm Châm trống rỗng —— không, không phải con đấy ngã!

Không phải con!!!

Cô lui về sau từng bước một, đứng phải người phía sau bị mắng “bệnh thần kinh”, tay cô run dữ dội, cô muốn gọi điện thoại cho Cố Nam Thành, nhưng bàn tay cô lại không nghe lời, cô muốn bảo chính mình dừng lại, đó là Tống Thanh Văn, hiện tại cậu ấy sinh mạng nguy hiểm cậu ấy cần mày, nhưng bàn chân của cô cũng chẳng nghe lời.

Trong đầu cô đều là những hình ảnh đầm máu. Người đàn bà bụng to khệ nệ, ánh mắt hoảng sợ bất định, quát to khàn cả giọng, máu chảy dưới cầu thang, còn có bà Thẩm từ phòng bếp chạy ra nhìn bà ta.....

Không phải con, không phải con, không phải con đấy.....

Vì sao nó làm như vậy?!

Không phải con! Không phải con!!!

Tự bà ta ngã xuống, không phải con.....

A! Con của tôi.....

“Không phải tôi, không phải tôi, không phải tôi...” Thẩm Châm vừa lắc đầu vừa lùi ra sau, ánh mắt tuyệt vọng của Tống Thanh Văn dần dần trở nên mơ hồ, “Thanh Văn, không phải tớ...” Có gì đó rơi xuống, mọi thứ xung quanh đều trở thành ảo giác im ắng, đáng sợ đau khổ của Tống Thanh Văn ở phía trước ngày càng nhỏ....

“Tớ biết.” Tống Thanh Văn cố hết sức hồi phục hô hấp của mình, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên bởi vì đột ngột dùng sức, mồ hôi và nước mắt đan xen vào nhau trên mặt cô, “Thẩm Châm, cậu qua đây.....tớ đau....”

“Thẩm Châm, tớ đau quá...”

Cô không biết nên làm gì bây giờ, bước chân dừng lại, nhưng không có động tác gì khác, hiện tại toàn thân cô phát run, không có sức lực để đỡ Tống Thanh Văn.

Khuôn mặt Tống Thanh Văn ướn nhẹp, nước mắt chảy xuống, lẫn lộn vào nhau, hết sức đau đớn, âm thanh cô run run: “Tớ không muốn mất em bé đâu... Thẩm Châm, cậu mau tới đây đi.....”

Trái tim Thẩm Châm bị đâm mạnh ——

Có đôi khi tớ thậm chí nghĩ rằng, cho dù mình chết cũng nhất định phải sinh nó ra.

Đây là đứa con của Cố Nam Thành, Thẩm Châm.

Tớ yêu nó giống như yêu Cố Nam Thành.

Thẩm Châm run lấy lấy điện thoại ra, lúc này màn hình vừa lúc hiện lên “Thẩm tiên sinh”, trái tim cô đập thình thịch, khẩn trương và sợ hãi khiến bàn tay run dữ dội hơn, cô trượt vài lần mới trượt tới nút nghe máy, cô để sát điện thoại bên tai, âm thanh run rẩy mà lớn tiếng, giống như tím lấy cọng rơm duy nhất khi chìm xuống nước: “Cố Tích Hoa! Anh tới đây!! Anh mau tới đây đi!!!”

Âm thanh bên kia nghiêm túc mà bình tĩnh: “Ở đâu? Em đừng sợ, nói rõ ràng.”

“Quán cà phê em và Thanh Văn thường tới... Anh mau tới đi, Cố Tích Hoa... Thanh Văn chảy máu.....” Sau đó âm thanh không thốt ra được nữa, giọng im bật chẳng thốt ra được tiếng nào.

“Anh đến ngay.” Điện thoại bị ngắt, lại là một mảnh ồn ào khiến người ta ngạt thở... Vì sao không có người đi lên đỡ cậu ấy..... Ở đây nhiều người như vậy, vì sao không có ai qua đỡ Thanh Văn chứ..... Cậu ấy rất đau đớn, nhưng mọi người chỉ nhìn thôi.

Tổng Thanh Văn.

Đó là Tổng Thanh Văn đấy, Thẩm Châm.

Cô đi một bước về phía trước.

Xe cứu thương đâu, vì sao xe cứu thương còn chưa tới?

Cậu ấy chảy rất nhiều máu.....

“Cứ thế thì sẽ chết mất” không biết từ đâu thốt ra câu này, Thẩm Châm rùng mình, giờ phút này Tổng Thanh Văn không nắm được chân bàn nữa, cô mềm nhũn dựa lại gần, ánh mắt vẫn nhìn Thẩm Châm, tin nhiệm và trấn an trước sau như một. Rõ ràng hiện tại người gặp chuyện là cậu ấy, nhưng cậu ấy lại an ủi kẻ yếu đuối nhất gan là mình... Thẩm Châm à Thẩm Châm, rốt cuộc mày suy nghĩ gì hả..... Người đó không phải ai khác, là Tổng Thanh Văn đó.....

Cậu ấy sẽ hại mày sao?

Tổng Thanh Văn sẽ hại mày sao?

Tầm mắt của cô và Tổng Thanh Văn đối diện nhau, Tổng Thanh Văn tái mặt mỉm cười mệt mỏi: “Thẩm Châm, cậu lại đây, tớ tin cậu...”

Trong lòng Thẩm Châm đau xót, cô chạy tới, nắm chặt tay Tổng Thanh Văn, nhưng chẳng nói được gì. Thanh Văn Thanh Văn Thanh Văn Thanh Văn..... Cậu hãy cố lên..... Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi..... Trong phút chốc nước mắt đầy mặt, rốt cuộc cô đang sợ cái gì, nếu Tổng Thanh Văn xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ..... Cô phải đối mặt thế nào với Cố Nam Thành, người đàn ông yêu Thanh Văn như sinh mệnh..... Còn có ông bà Thẩm, ông bà Tổng..... Các cô ở bên nhau nhiều năm như vậy, lúc đau khổ ở cùng nhau, lúc vui sướng cũng ở cùng nhau, rốt cuộc cô đang sợ gì..... Đã mấy tháng không gặp, thai phụ đáng sợ sao? Người mang thai là Tổng Thanh Văn đó!

“Thanh Văn.....”

“Đỡ tớ đứng lên....”

Thẩm Châm lau nước mắt trên mặt qua loa, cô nắm chặt Tổng Thanh Văn, máu trên váy vẫn ghè người như vậy nhưng cô dần dần có dũng khí nhìn thẳng.

Cơ thể Tổng Thanh Văn nặng nề, rất cố sức đứng lên, hơn nữa một trận đau đớn khiến cô mất sức. Thẩm Châm sợ hãi quá độ, tay chân đều mềm nhũn, làm thế nào cũng không kéo dậy nổi, cô nôn nóng đến mức khóc lóc lần nữa, “Thanh Văn.... Thanh Văn.....”

Cố Tích Hoa tách đám người bước nhanh tới, đi đằng trước anh là Cố Nam Thành, anh ta hất Thẩm Châm ra xoay người ôm lấy Tổng Thanh Văn, động tác vô cùng cẩn thận, sợ hãi đau lòng hiện rõ trên mặt.

“Em.....”

“Suyt ——” Cố Nam Thành ấn đầu cô vào trong lòng, âm thanh dịu dàng, “Đừng sợ, thả lỏng. Sẽ không có việc gì... sẽ không có việc gì đâu.....”

Lúc Cố Nam Thành không biết nặng nhẹ hất Thẩm Châm ra thì Cố Tích Hoa đã ôm cô đang khụy xuống vào trong lòng. Ngửi được hơi thở quen thuộc, thần kinh căng thẳng của Thẩm Châm nới lỏng, nước mắt không ngừng chảy xuống, cô phát run, khóc đến khản cả giọng: “Cố Tích Hoa...” Trái tim Cố Tích Hoa thắt chặt, giống như có muôn ngàn mũi tên bắn vào. Anh ôm cô thật chặt, từng nụ hôn rơi vào nước mắt cô: “Không sao đâu không sao đâu.....”

53. Chương 53

Sau khi đưa đến bệnh viện được bác sĩ kiểm tra nói rằng không có chuyện gì, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi, thần kinh suy sụp nửa ngày của Thẩm Sâm giờ đây mới dần dần thả lỏng. Thế nhưng, mặc dù Tống Thanh Văn không sao, khuôn mặt của Cố Nam Thành vẫn đen thui. Lúc Thẩm Sâm đi vào, cô thấy rõ ánh mắt lạnh lẽo của Cố Nam Thành như phóng ra băng giá. Cô tự biết đuối lý, rề rà đi qua ngồi xuống nắm tay Tống Thanh Văn, không nói năng gì. Cố Nam Thành đang gọt táo cho Tống Thanh Văn, đúng lúc Thẩm Sâm lọt vào tầm mắt anh ta. Anh ta chỉ cần nhớ lại tình cảnh lúc ấy là huyết thái dương liền giật bắn bật, muốn che giấu cảm xúc cũng chẳng được. Tống Thanh Văn hiểu Cố Nam Thành hơn ai hết, anh ta giận người bạn thân của cô lại đứng xa rồi rầm ám ảnh thời thơ ấu của mình mà mặc cô bất lực ngã dưới đất. Lúc đó nếu cô xảy ra chuyện gì thì anh ta thực sự không bảo đảm mình có thể làm ra chuyện gì, Cố Tích Hoa đừng hòng giữ chặt anh ta.

Có lẽ Thẩm Sâm cũng nhớ lại tình cảnh trước đó, viền mắt cô lại đỏ, nước mắt mặn chát làm sưng viền mắt, vừa đau lại nóng. Tống Thanh Văn cảm thấy ánh mắt lạnh lùng của Cố Nam Thành lăng trì quá bạo lực, cô vẫy tay bảo anh ta đi ra ngoài để hai cô trò chuyện. Cố Nam Thành gọt táo xong, lấy hộp ra, cắt thành miếng nhỏ rồi mới đứng lên, ánh mắt lạnh như băng vẫn còn dừng trên người Thẩm Sâm.

Cố Tích Hoa đứng ngoài cửa tầm mắt lạnh lùng, Cố Nam Thành có thể cảm nhận được tầm mắt kia, anh ta giương mắt nhìn qua, sau đó lại nhìn trở về, cảm giác lạnh lẽo giảm một nửa, nhưng lời nói chẳng ôn hoà tí nào: “Ngay cả đỡ cô ấy cô cũng chẳng chịu làm, cô có nghĩ tới kết quả một xác hai mạng không? Thanh Văn chết rồi lương tâm cô có tha thứ cho cô được không?! Cô không vui vẻ thì Cố Tích Hoa cũng đau lòng, cô có từng nghĩ cho anh ấy không hả?! Thai phụ không phải là nguyên do tạo thành chuyện kia, mà chính là trong lòng cô. Cô vì một người lòng dạ hiểm độc mà tổn thương những người cô yêu thương nhất, cô không thấy xấu hổ sao Thẩm Sâm?!” Nói xong anh ta mặt lạnh ra ngoài.

Khuôn mặt Thẩm Sâm trắng bệch không còn chút máu. Nước mắt chảy đầy mặt.

Cố Nam Thành ra cửa, bên ngoài khuôn mặt Cố Tích Hoa càng lạnh càng đen hơn, ánh mắt đậm xuyên đến nỗi anh dốc sức mười mấy năm trong thương trường cũng không chịu nổi.

“Cám ơn.” Cố Tích Hoa vô cùng gian nan thoát ra những từ này.

Cố Nam Thành bực bội: “Không phải vì anh.” Nếu Tống Thanh Văn không vừa khóc lại quậy còn chiến tranh lạnh với anh ta thì anh ta không cùng bọn họ ồn ào một trận như vậy.

Cố Tích Hoa gật đầu đi vào.

Trông thấy nước mắt của Thẩm Sâm, Cố Tích Hoa đau lòng. Anh nhớ lại tiếng khóc thảm thiết của cô tại quán cà phê, anh càng đau lòng hơn, anh đi qua ôm người vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về cô, âm thanh trầm thấp lại dịu dàng: “Chẳng phải đã không có chuyện gì sao, đừng khóc.....”

Thẩm Sâm ôm chặt anh.

Nước mắt thấm qua áo sơ mi làm nóng làn da trên lưng anh, nóng đến nỗi mạch máu chày bồng trong trái tim. Anh đột nhiên có chút hối hận vì đã mạnh mẽ mở ra hồi ức mà cô không muốn nhớ lại nhất, còn khiến cô tràn ngập áy náy. Đau khổ của cô cũng là đau khổ của anh.

Không phải là đứa nhỏ thôi sao, từ từ rồi đến không được sao... vì sao anh không muốn làm thế.

Tống Thanh Văn nhìn ra tình yêu vô hạn và trái tim không đành lòng trong mắt anh, e rằng một cái mềm lòng của Cố Tích Hoa liền phí công nhọc sức, hiện tại Thẩm Sâm đã không bài xích thai phụ, tiếp xúc gần hơn, đồng thời không có cảm giác sợ hãi, mặc dù có lẽ là do cô bị dọa nên giờ chưa bình tĩnh lại, nhưng dù sao đây cũng là tiến bộ phải không?

Tống Thanh Văn rất hiểu Thẩm Sâm, chỉ có va chạm kịch liệt mới có thể để cô phá vỡ tư tưởng vốn có của chính mình, từ từ rồi giải quyết không phải là cách thích hợp cho Thẩm Sâm. Cô dừng một chút nói: “Tích Hoa anh ra ngoài trước đi, em và Thẩm Sâm trò chuyện một chút.”

Cố Tích Hoa liếc nhìn cô một lúc lâu mới nói: “Được.” Anh khom người lau nước mắt cho Thẩm Sâm, rồi hôn cô: “Đừng nghĩ quá nhiều, được không?”

Thẩm Châm đỏ mắt gật đầu.

“Anh yêu em, Cố phu nhân.”

Thẩm Châm cảm thấy mình lại muốn khóc lớn một hồi.

Chờ Cố Tích Hoa đi ra, trong phòng là một mảnh im lặng.

“...Tớ xin lỗi.” Thẩm Châm cúi đầu.

Tống Thanh Văn nắm tay Thẩm Châm, âm thanh vẫn như thường, dịu dàng nhẹ nhàng: “Tớ biết chuyện kia có ảnh hưởng rất lớn đối với cậu, Thẩm Châm.”

“Tớ không trách cậu.”

Thẩm Châm ngẩng đầu, Tống Thanh Văn nhìn cô cười: “Nếu tớ xảy ra chuyện, người khổ sở nhất là cậu, Cố Nam Thành, và ba mẹ tớ. Lúc ấy cậu ở ngay tại đó, nỗi khổ của cậu khẳng định lớn hơn bọn họ. Từ trước đến nay cậu không bao giờ muốn tớ gặp chuyện chẳng may... Cuối cùng cậu vẫn lại đây, không phải sao?”

Thẩm Châm nắm chặt tay cô.

Tống Thanh Văn trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nói: “Những người từng mang ác ý tổn thương cậu không thể là lý do khiến cậu đi tổn thương người cậu yêu. Tớ không phải nói tớ, tớ nói là Cố Tích Hoa.”

Thẩm Châm gật đầu: “Tớ biết.”

“Anh ấy rất muốn có con.”

“Tớ biết.”

Tống Thanh Văn cảm thấy những lời này đủ rồi, không thể dùng sự thật ép cô lần nữa. Trong lòng Thẩm Châm có thể nhận ra cái gì quan trọng hơn hiện thực.

Cô và Cố Tích Hoa cùng diễn màn này, rốt cuộc có nhận được kết quả họ mong muốn không thì phải xem họ quan trọng bao nhiêu trong lòng Thẩm Châm.

54. Chương 54

Về màn kịch này, thực ra hai người đã lên kế hoạch từ trước lâu rồi. Vốn là có thể làm từ tháng trước, nhưng Cố Tích Hoa không đành lòng để Thẩm Châm bị tổn thương, kéo hết lần này tới lần khác, cứ kéo mãi thì theo thời gian Tống Thanh Văn làm chuyện này sẽ càng nguy hiểm hơn, vì thế Cố Nam Thành phải ra mặt mới khiến anh ra lựa chọn. Cố Tích Hoa không phải là người nhân từ nương tay, nhưng bởi vì đối phương là Thẩm Châm nên anh mới không quả quyết như lúc thường. Lần đầu tiên Thẩm Châm nói không muốn con cái, hơn nữa bày tỏ sự quyết liệt, Cố Tích Hoa đã nhạy cảm nhận ra sự sợ hãi và hoang mang trong đáy mắt Thẩm Châm. Anh không thể hỏi Thẩm Châm nguyên nhân vào lúc ấy, Thẩm Châm không nhất định muốn nói ra. Hơn nữa, Cố Tích Hoa có trực giác, chuyện lớn như thế ảnh hưởng đến Thẩm Châm khẳng định là rất tồi tệ, anh cũng không muốn tàn nhẫn ép cô nhớ lại lần nữa. Vì thế Tống Thanh Văn kể lại với anh.

Hồi Thẩm Châm bốn tuổi, trong nhà có bà con xa tới chơi, một đôi vợ chồng trẻ tuổi, người đàn bà đã mang thai sáu tháng, khỏe nệ, trong mắt lộ ra vẻ không tử tế ít học, lúc cười tươi luôn cảm thấy giả dối. Thẩm Châm không thích bọn họ. Đứa trẻ bốn tuổi vừa lúc có năng lực kém để nhận biết và đánh giá thế giới, từ ba tuổi đến mười tuổi là thời kỳ quan trọng hình thành tính cách, vào lúc ấy xảy ra chuyện lớn như vậy khiến Thẩm Châm chịu ảnh hưởng không ít. Nhưng Tống Thanh Văn cũng chẳng ngờ chuyện đó lại ảnh hưởng Thẩm Châm nghiêm trọng như thế, vượt qua dự kiến của mọi người.

Lúc ấy Thẩm Châm đang chơi ở đầu cầu thang, người đàn bà kia ngủ trưa xong thì đỡ bụng đi ra, Thẩm Châm thấy bà ta đi đứng hơi lảo đảo nên vươn cánh tay mũm mĩm để đỡ bà ta, đuôi mắt của người đàn bà kia nhướng lên thoát nhìn không tử tế và gian ác, bởi vì vừa ngủ trưa dậy nên giọng hơi khàn: “Có chút thiếu máu, ngủ dậy đầu còn hơi choáng váng... Cô bé đỡ tôi được không?”

Thẩm Châm mở to đôi mắt long lanh, rất nghiêm túc nói: “Được ạ.”

Người đàn bà kia mỉm cười, khom người véo mặt cô, dùng sức mạnh đến nỗi khiến Thẩm Châm cảm thấy rất đau, ánh mắt quyết tuyệt và liều lĩnh của người đàn bà kia khiến Thẩm Châm bốn tuổi nhìn không hiểu lại theo bản năng sợ hãi. Hai người đứng đầu cầu thang nói chuyện, bên cạnh chính là cầu thang chín bậc, không coi là dốc, nhưng nếu một thai phụ lăn xuống thì khẳng định xảy ra chuyện lớn. Vì thế Thẩm Châm nhìn người đàn bà kia đứng thẳng lưng, lảo đảo mấy bước rồi ngã xuống, tiếng thét thảm thiết như tiếng sấm, mấy năm sau đó Thẩm Châm vẫn bị tiếng kêu thảm thiết kia tra tấn ác mộng mỗi đêm.

Ngay lập tức, máu đỏ chảy ra, người đàn bà kia ôm bụng sắc mặt trắng bệch, tiếng hô to “Con của tôi”...

Bà Thẩm nghe tiếng hét nên từ phòng bếp chạy ra, những người khác nghe tiếng cũng ra theo, vì thế bọn họ trông thấy Thẩm Châm kinh hoàng đứng ở đầu cầu thang và người đàn bà mang thai đau đớn dưới lầu. Sau đó ở trên xe cứu thương, Thẩm Châm chỉ nói mình không nhớ được trước đó xảy ra chuyện gì, lúc ấy trong đầu cô là một mảnh trống rỗng, chẳng nhớ được gì.

Cho đến khi người đàn bà kia nằm trên cáng được đưa lên xe, bà ta nắm tay bà Thẩm nói: “Đừng trách Thẩm Châm...”

Trong chớp mắt mọi người đều cứng đờ.

Thẩm Châm bốn tuổi lấy lại tinh thần lớn tiếng hét lên “Không phải con không phải con đẩy bà ta”, không ai trả lời, bà Thẩm ở một bên lau nước mắt, ông Thẩm kéo chồng của người đàn bà kia vào phòng sách.

Con nít bốn tuổi, không thích người lớn, sức lực không đủ, cũng không biết thai phụ yếu ớt cỡ nào, bởi vì không thích mà đẩy dùn, bởi vì người lớn thiếu máu mới thức dậy choáng váng đầu óc, vì thế gây ra họa lớn. Con nít sợ máu, cũng biết mình gây họa, nên theo bản năng sẽ nói “Không phải con”, mỗi người lớn hỏi bé đều vì không để bị phạt mà nói “Không phải con làm”, bọn họ cho rằng, lời nói của đứa trẻ bốn tuổi này cũng là thế.

Không ai tin người phụ nữ kia tự mình ngã xuống, dù sao cũng không có người lớn nào sẽ lấy sinh mệnh ra đùa giỡn, mà lời con nít thật chẳng có trọng lượng nào. Trông thấy, nghe được, kinh nghiệm tổng kết ra, phán đoán hành vi của con nít, vì thế chuyện này cứ cho là như vậy.

Cũng may cuối cùng trải qua cấp cứu đã bảo vệ được mạng sống của người đàn bà kia, nhưng không còn đứa nhỏ.

Về phần sau đó xảy ra chuyện gì, Tống Thanh Văn không biết, nhưng từ đấy Thẩm Châm trông thấy thai phụ là sợ, người mang thai đến gần cô sẽ oà khóc to, sau đó phát triển thành chứng sợ phụ nữ có thai, rất nghiêm trọng. Sau khi trưởng thành Thẩm Châm cũng không tới gần bất cứ thai phụ nào. Người quen biết có thai thì cô chỉ có một cách giải quyết —— mười tháng không liên lạc, sau khi đứa bé chào đời thì tặng quà gấp đôi để nhận lỗi. Cũng may mọi người quen đều biết tình huống của Thẩm Châm nên chỉ oán trách vài câu rồi thôi.

55. Chương 55

Sau khi về đến nhà Thẩm Châm vô cùng mệt mỏi, cô ngã trên giường thẫn thờ. Cố Tích Hoa tắm xong đi ra thì trông thấy đôi mắt vô thần của Thẩm Châm, nỗi đau trong lòng lan rộng, anh hỏi hận mình nóng vội ép cô đến nước này. Thẩm Châm dựa vào trong lòng anh, hai người ôm nhau chẳng nói gì.

Không biết trầm mặc bao lâu, Cố Tích Hoa cất tiếng: “...Chúng ta không cần con cái.” Đến cuối cùng, anh vẫn thỏa hiệp. Chỉ ồn ào một trận này thôi cũng khiến anh mệt mỏi, huống chi Thẩm Châm mới là người thực sự đau khổ.

Anh không nở.

Nhìn thấy cô bị sợ hãi và áy náy tra tấn, anh cảm thấy người càng đau lòng hơn chính là mình.

Thẩm Châm đương nhiên biết vì sao Cố Tích Hoa nhượng bộ, hơn nữa cô nghĩ rằng lần thỏa hiệp này là thật, anh thực sự không cần con cái.

Trong lòng Thẩm Châm càng phức tạp. Cô ôm eo anh thật chặt, đầu gối trên đùi anh, mặt hướng vào bên trong, âm thanh ồm ồm: “Hồi em bốn tuổi...”

“Anh biết.” Cố Tích Hoa vuốt tóc cô, giọng nói dịu dàng ngắt lời cô, “Thanh Văn đã kể cho anh, anh biết cả rồi. Ngoan, chúng ta không cần nói nữa.”

“Không, anh không biết.” Âm thanh của cô vẫn ồm ồm, “Là bà ta cố ý lừa xuống...”

Cố Tích Hoa không kinh ngạc bao nhiêu. Khi Tống Thanh Văn kể lại chuyện này, anh đã nhận ra một số điểm. Ví dụ như, người đàn bà kia nếu biết mình thiếu máu, sau khi ngủ trưa dậy sẽ chóng mặt, một thai phụ để ý đến con mình thì làm sao không cảnh giác nguy hiểm bên cạnh mà đứng ở đầu cầu thang nói chuyện với đứa con nít, còn cố ý khom lưng, người thiếu máu chỉ cần ngồi xổm hoặc khom lưng lâu sẽ dễ dàng té xỉu, anh không tin bà ta không biết.

Lại như, anh tin tưởng Thẩm Châm, mặc dù lúc ấy cô chỉ bốn tuổi, anh cũng chẳng tin Thẩm Châm sẽ làm ra chuyện như thế. Nhưng người đàn bà kia vì sao muốn vu oan ột đứa bé bốn tuổi? Mũi mũi khắng định không nhắm trên người Thẩm Châm, ý đồ làm vậy rất rõ ràng, là hướng về ba mẹ của Thẩm Châm, về phần tại sao, thế giới của người lớn có đôi khi cũng rất đơn giản, làm chuyện phát rồ không ngoài vì ba mục đích, danh lợi sắc. Ba mẹ Thẩm Châm nhiều lắm coi là gia đình có tiền cũng nhỏ thôi, chỉ là có tiền hơn bình thường một tí, tuyệt đối không phải là giàu có hạng trung, gia đình thế này bình thường không có bối cảnh chính trị, cũng không có bao nhiêu quan hệ, vì thế khắng định không phải vì danh, về phần sắc cũng chẳng phải, cho nên chỉ còn lợi thôi. Loại người lẩn lộn nhiều năm trong thế giới hiểm ác như Cố Tích Hoa, vừa nghe được chuyện này anh đã sớm đoán ra được phần nào.

“...Nhà bọn họ trọng nam khinh nữ, cũng không biết làm sao biết được trong bụng mang thai con gái, hai người đó không hề muốn. Sau đó không biết thế nào lại dùng cách bẫy ba mẹ em, có lẽ là do năm ấy mua nhà, họ cho rằng gia đình em rất có tiền, nên suy nghĩ tìm gia đình em vay tiền, ba em vừa mua nhà nên không còn tiền để cho vay, sau đó thì xảy ra chuyện. Ba em đã thế chấp căn nhà để cho bọn họ hơn hai mươi vạn...”

Cố Tích Hoa vỗ về cô, lắng lắng nghe cô nói xong anh mới cất lời: “Loại người có thể dùng con mình để đổi lấy tài sản như thế, em cần gì để ý đến bọn họ nhiều năm như vậy.”

“...Em không phải để ý đến bọn họ.”

Cố Tích Hoa biết rõ, Thẩm Châm sợ tình cảnh đâm máu hồi bé, nó đã để lại ám ảnh không thể xóa bỏ. Một sinh mệnh bé nhỏ yếu ớt chết yểu tàn bạo như thế trước mặt cô, lẽ ra không nên để một đứa trẻ bốn tuổi nhìn thấy. Huống chi sau khi trưởng thành hiểu biết rồi thì càng khó chấp nhận chân tướng, nỗi ám ảnh đánh sâu lần nữa trở nên càng kinh khủng.

Thẩm Châm từ từ ngồi dậy nhìn anh, dáng vẻ mỗi một khiến người ta đau lòng: “...Em biết mình quán trong ám ảnh của quá khứ này không chịu tháo gỡ là hơi nghiêm trọng, nhưng anh muốn em trong một đêm đánh mất nỗi sợ đối với thai phụ... Em không làm được.”

Cố Tích Hoa ôm cô vào vòng tay ấm áp lần nữa, nói: “Ừm, từ từ sẽ được.”

Mấy ngày sau Tống Thanh Văn xuất viện, hôm xuất viện là Thẩm Châm đỡ cô đi. Sắp đến năm mới, trên đường xuất hiện màu sắc rực rỡ sôi nổi rất phấn khích. Đến năm mới, đèn lồng, câu đối, đèn màu, người đi bắn pháo hoa rất nhiều. Trên những cành cây ven sông treo đầy đèn màu, tại quảng trường cũng dựng lên một bảng màu đỏ thật to, đến tối màu sắc rực rỡ, náo nhiệt lại vui mừng.

Hôm giao thừa hai nhà ở cùng nhau, Thẩm Châm là bếp trưởng, Cố Tích Hoa là trợ thủ, Cố Nam Thành ôm vợ yêu của mình ngồi xem chương trình giao thừa.

Tống Thanh Văn nhìn hai người ở phòng bếp vô cùng ăn ý, cô lại nhìn qua người đàn ông vẻ mặt vẫn đóng băng cho dù hôm nay là giao thừa, cô lên thở dài. Bạn nói xem vì sao giữa người với người lại có khác biệt lớn như vậy!

Ánh mắt của Cố Nam Thành đặt trên tivi, nhưng tất cả sức chú ý đều hướng về người bên cạnh, nghe tiếng thở dài, anh ta cúi đầu hỏi: “Sao thế?” Ánh mắt chuyển sang Tống Thanh Văn bất giác dịu xuống. Tống

Thanh Văn trông thấy người khi này chẳng có biểu cảm gì giờ đây đã dịu dàng, cô bị kinh hoàng mà hồi lâu không nói ra lời.

Bọn họ kết hôn ba năm trời, ba năm được nâng niu trong lòng bàn tay sợ rớt ngã, ngậm trong miệng sợ tan chảy, sợ che chở và tình yêu chưa bao giờ giảm bớt, tuy rằng chồng cô luôn bá đạo lại không nói lý, nhìn như hiền hoà nhưng trên thực tế rất cường thế, vậy không thể qua đầu gối, không được mặc áo trễ ngực, cũng không được mặc đồ lộ vai, trước mười giờ tối phải về nhà, đi đâu cũng phải để anh ta tự mình đưa đón, thỉnh thoảng rõ ràng còn đang hợp, bởi vì một tin nhắn muốn đến chỗ nào đó của cô thì mặc kệ cuộc họp lớn nhỏ cũng phải tạm dừng.... Mẹ của Cố Nam Thành vì tai nạn xe cộ mà qua đời, vì thế anh ta rất để ý mỗi lần cô ra ngoài.

Anh ta nói: trên đời nguy hiểm nhiều như vậy, anh không thể cam đoan loại bỏ tất cả nguy hiểm giúp em, nhưng anh hy vọng mỗi lần anh đều ngồi cạnh em.

Tuy rằng anh ta không biết cùng cô nấu cơm, cũng không biết rửa chén, nhưng mà mỗi người đàn ông đều có phong cách của riêng mình. Có đôi khi cô cũng sẽ hâm mộ Thẩm Chân tìm được một người đàn ông bằng lòng tôn trọng tất cả quyết định của cô bạn mình, hơn nữa bao dung mọi góc cạnh của cô, nhưng Tống Thanh Văn chưa bao giờ hối hận mình đã gả cho Cố Nam Thành.

Hình dạng của hạnh phúc là thiên hình vạn trạng, nhưng cảm giác hạnh phúc vẫn là duy nhất.

56. Chương 56

“Em yêu anh, Cố Nam Thành.” Cô đột nhiên nói thế, khiến người đàn ông bên cạnh bất ngờ không kịp phòng bị, nhìn thấy vẻ dịu dàng trong mắt cô làm cho anh ta hơi bối rối, nhưng Cố Nam Thành chính là Cố Nam Thành, cảm giác như thế chỉ có nửa giây, ngay sau đó là một nụ hôn sâu triền miên không hề hở, sau khi mang thai phải cấm dục, cơ thể miễn cưỡng làm sao chịu đựng sự tấn công như thế, Tống Thanh Văn chỉ có thể nắm lấy cánh tay anh ta, mặc người đàn ông khi dễ. “Anh cũng yêu em.”

Tống Thanh Văn mỉm cười. Thẩm Chân ở phòng bếp nhìn mặt nhìn về phía bọn họ, ý là xấu hổ quá đi, ngay sau đó cô bị người đàn ông bên cạnh ôm lấy, anh xoay người chặn tầm mắt nhìn bên ngoài của cô, chỉ để lại bóng dáng cao lớn và một đôi tay trên eo anh.

Bữa cơm này bị gián đoạn gần ba tiếng đồng hồ, lúc ăn cơm thì đã mười rưỡi, hai người phụ nữ không ngoại lệ mặt ửng hồng, môi căng đỏ tươi, mà thần sắc của hai người đàn ông thì bình thường, chẳng qua lúc cùng ly ý cười nơi khóe miệng tươi hơn bình thường một chút.

Ăn xong Thẩm Chân và Tống Thanh Văn đi tới đi lui trong nhà tiêu hoá, Cố Nam Thành dựa khung cửa nhìn động tác rửa chén thành thạo của Cố Tích Hoa.

Sau khi hai người phụ nữ vào phòng ngủ, Cố Nam Thành nói: “Anh cũng có ngày hôm nay.”

Cố Tích Hoa: “Chú cũng thế.”

Cố Nam Thành sẽ không nói với Tống Thanh Văn, trước khi gặp cô anh ta có chứng sợ lái xe, bởi vì gặp cô anh ta cam tâm tình nguyện thi bằng lái, chỉ vì một người phụ nữ mà lái xe.

Cố Tích Hoa sẽ không nói với Thẩm Chân, anh có dị ứng nhẹ với ớt, sau lần đầu tiên gặp nhau anh đã đến bệnh viện trước khi về nhà.

Cố Nam Thành cũng sẽ không nói với Tống Thanh Văn, vì cô anh ta đã bỏ quyền thừa kế của nhà họ Cố, chỉ vì lúc trước cô nói không muốn bị dấn vật bởi ân oán của gia đình giàu có quyền thế, sau đó mất đi sự thoải mái của cuộc sống bình dị yên ả.

Cố Tích Hoa cũng sẽ không nói với Thẩm Chân, vì về nước anh đã vứt bỏ tất cả cổ phần công ty của tập đoàn Cố thị tại nước ngoài, đồng thời suýt nữa là bị xoá tên khỏi Cố thị.

Có bỏ mới được, tiêu chuẩn của bỏ và được chẳng qua là xem bên nào quan trọng với bạn hơn.

Bọn họ là đàn ông, rất nhiều chuyện không cần nói với người phụ nữ của mình. Chỉ vì bọn họ là đàn ông.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo, hai người phụ nữ từ từ đi ra xem, pháo hoa xinh đẹp đầy trời, tấm màn dày nặng được kéo ra, ngoài cửa sổ sát đất là cảnh đêm thành phố đèn đuốc rực rỡ đông nghịt, pháo hoa nổ từng đóa trên không, đẹp đến rung động lòng người, màu sắc sáng ngời làm nổi bật khuôn mặt hưng phấn của hai cô, tăng thêm không ít rực rỡ, sóng mắt long lánh, sáng ngời trong suốt. Ánh mắt của hai người đàn ông ở phía sau nhìn họ vô cùng dịu dàng.

Thẩm Châm ngoảnh đầu lại, tươi cười với Cố Tích Hoa, đột nhiên cô bất ngờ nhào qua đó, trên mặt là vẻ hưng phấn và đặc ý, anh bình tĩnh ôm cô vào trong lòng.

“Làm sao anh biết em muốn nhào qua đây?”

“Bất cứ lúc nào anh cũng chuẩn bị ôm lấy em.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh là người đàn ông duy nhất em sẽ nhào tới.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả. Chẳng lẽ em muốn nhào tới những người khác?”

“Không muốn.”

“Ngoan.”

“Chúc mừng năm mới, Thẩm tiên sinh.”

“Chúc mừng năm mới, Cố phu nhân.”

Tống Thanh Văn dựa trong lòng Cố Nam Thành nhìn bọn họ cười: “Chúc mừng năm mới, đây là năm thứ ba.” Anh ta nói.

“Chúc mừng năm mới. Em hy vọng hơn cả ba năm.” Cô trả lời.

“Đương nhiên.”

Ngày hôm sau là mừng một tết, người hai nhà cùng lái xe trở về nhà họ Cố. Đây là năm mới đầu tiên sau khi Thẩm Châm gả vào nhà họ Cố, tiền lì xì của các trưởng bối nhà họ Cố đều rất dày, mà Tống Thanh Văn mang thai, Cố Nam Thành nói phải cho phần hai người, vì thế tiền lì xì năm nay của Tống Thanh Văn càng dày hơn. Hai người nhận quà đến mỗi tay, nhân lúc rảnh rỗi, Thẩm Châm đến gần Tống Thanh Văn kề tai nói nhỏ: “...Chả trách hôm nay muốn chạy hai chiếc xe, đồ nhiều thế một chiếc làm sao chất hết.” Tống Thanh Văn cong môi cười, cũng đến gần nói: “.....Cậu có loại cảm giác thế này không...”

“Hử?”

“Quỷ vào thôn.”

Thẩm Châm liếc xéo: “Chúng ta không giành, tự bọn họ nhét cho thôi.”

Tống Thanh Văn liếc cô: “Còn ‘nhét’ nữa, cậu nói như là gắng gượng ấy...”

Thẩm Châm nhăn mặt một cái rồi vui tươi hơn hỏ nhận quà tiếp.

Đương nhiên Cố Tích Hoa tặng ra không ít hơn Thẩm Châm nhận được.

Mùng hai bọn họ quay về nhà Thẩm Châm, bà Thẩm nấu một bàn đồ ăn phong phú, một nửa là Thẩm Châm thích ăn, nửa còn lại là con rể thích ăn, ông Thẩm ai oán vì mình bị lừa đi.

Lần này hai người trở về, thân phận đã thay đổi, hiện tại là vợ chồng hợp pháp, ngủ cùng phòng là việc dĩ nhiên. Thẩm Châm phát hiện mình ngày càng hiểu Cố Tích Hoa, rõ ràng anh chưa làm gì nhưng khi hai người đi qua phòng Thẩm Châm lấy đồ, cô chợt nghĩ ra nhìn qua Cố Tích Hoa, anh cười với cô.

Buổi tối khi hai người thỏ thẻ trên giường Cố Tích Hoa cắn lỗ tai ửng đỏ của cô nói: “Trước đó đi lấy đồ vì sao em nhìn anh?”

“...Em...uhm...em cảm thấy lúc ấy anh nghĩ tới việc này.....a.....”

“‘Việc này’ là gì?” Anh tấn công mạnh mẽ.

“...Thì là....thì là như lúc này...”

“Giờ làm gì, nói ra, bảo bối, hửm...”

Thẩm Châm cắn môi không nói, cuối cùng đương nhiên bị giày vò hết lần này tới lần khác.

Ngày hôm sau trên giường vô cùng hỗn loạn, quả thực không thể nhìn. Thẩm Châm chịu đựng toàn thân đau nhức mà lặng lẽ thay ra giường... À, còn dọn dẹp bàn học một chút.

Sau khi mua xong đồ ăn trở về thì bà Thẩm trông thấy tấm ra giường trên ban công tung bay trong gió, Thẩm Châm giả vờ bình tĩnh uống sữa đậu nành.

57. Chương 57

Qua tết hai người vẫn trải qua cuộc sống ngọt ngào như trước, hiện giờ Thẩm Châm có thể tiếp nhận thai phụ nhưng chỉ một mình Tống Thanh Văn mà thôi, một lần cô cùng Tống Thanh Văn đến bệnh viện kiểm tra, bên ngoài khoa phụ sản đầy bà bầu, Thẩm Châm sợ tới mức chân mềm nhũn, cuối cùng đành phải gọi cho Cố Nam Thành. Cái này chứng tỏ —— Thẩm tiên sinh còn phải đi một đoạn đường dài.

Lễ tình nhân 14 tháng 2, hai người vốn nên trải qua một ngày ngọt ngào thì lại cãi nhau. Thực ra cũng không tính là cãi nhau, một phía lạnh lùng? Vào buổi sáng, đàn ông mà, không phải sẽ muốn cái kia sao, vì thế Thẩm Châm bị người nào đó động tay động chân làm tỉnh thức, Thẩm Châm lẩm bẩm hai tiếng, lúc Cố Tích Hoa sắp làm bước tiếp theo thì cô mất kiên nhẫn nói: “Nóng muốn chết, em phải đi tắm.”

Tháng hai rất nóng sao?

Cố Tích Hoa nheo mắt nhìn Cố lão nhị đang phấn chấn tinh thần.

Bọn họ đã hai tuần không làm chuyện kia. Cố Tích Hoa vốn kiểm điểm chính mình cho rằng mấy lần trước giày vò quá mức, hơn nữa số lần lại thường xuyên, vì thế lần đầu tiên khi Thẩm Châm cự tuyệt anh rất hiểu ý mà đi tắm nước lạnh. Hơn nữa ngày hôm đó Thẩm Châm khá mệt mỏi, bận rộn việc công ty, sau khi về nhà lại bị Cố Tích Hoa ôm lên giường, anh cảm thấy có lẽ mình suy nghĩ quá nhiều, tuy rằng trước khi Thẩm Châm chưa từng từ chối về phương diện này, nhưng không đại biểu sau này không có, vì thế Cố Tích Hoa không nghĩ nhiều.

Lần thứ hai, Thẩm Châm nói mình bị cảm không muốn lây bệnh, Cố Tích Hoa dùng trán thử nhiệt độ, ồ, không nóng mà, vì thế Cố Tích Hoa xoay người nói rằng anh không ngại, Thẩm Châm bắt đầu náo loạn, khoé mắt hơi ướt nói “Anh sao vậy hả, em nói bị cảm là bị cảm, vì sao anh không tin em, em khó chịu em không muốn làm, Cố Tích Hoa anh vô lại”, anh sợ tới mức liền ôm hôn cô nói “Anh không làm anh không làm, bảo bối em đừng khóc”, Cố Tích Hoa nghĩ rằng có lẽ gần đây Thẩm Châm bận nhiều việc tại công ty, gặp chuyện phiền lòng tâm tình không tốt nên mới vậy, anh thấy mình nên bao dung, vì thế lại tự giác tắm nước lạnh lần nữa.

Cho đến một tuần sau, Cố Tích Hoa cảm thấy Thẩm Châm khác thường, đã một tuần rồi? Vượt qua tần suất bình thường của sinh hoạt vợ chồng vừa kết hôn rồi? Người đàn ông khoẻ mạnh dục vọng bình thường như Cố Tích Hoa, mỗi ngày phải tính cái kia bao nhiêu mới là bình thường? Cần nhắc đến tình trạng sức khoẻ của Thẩm Châm, bình thường một tuần là ba tới năm lần (khoa học phổ thông, đây là sinh hoạt XXOO khoẻ mạnh nhất của thanh niên nam nữ), như thế này cảm dục một tuần..... Cố Tích Hoa cho rằng —— có vấn đề.

Vì thế khi Thẩm Châm có ý từ chối lần nữa Cố Tích Hoa vẫn tiếp tục, Cố lão nhị đã tới cửa, anh phát hiện người dưới thân càng im lặng, mở mắt ra anh liền cảm thấy trong lòng có một con dao đâm vào ngay tức khắc, là dao Thụy Sĩ, vô cùng sắc bén, đau đến mức Cố lão nhị có chiều hướng mềm xuống. Thẩm Châm chẳng nói gì, từ từ nhắm mắt rồi chảy nước mắt, Cố Tích Hoa hôn khoé mắt cô nói “Bảo bối mở mắt nhìn anh”, Thẩm Châm không nghe, nước mắt vẫn tuôn trào, giống như người trên cơ thể cô đang làm chuyện quá đáng khiến cô tuyệt vọng cỡ nào.

Cố Tích Hoa không thể chịu nổi Thẩm Châm khóc lóc, huống chi là đáng vẻ thất vọng trầm mặc đau lòng cực độ này, anh chưa bao giờ thấy Thẩm Châm như thế, trong lúc nhất thời anh không rảnh lo cho Cố lão nhị, mà Cố lão nhị vì bị chủ nhân bỏ mặc mà càng đau đớn ra oai với người nào đó, Cố Tích Hoa luống cuống tay chân đặt trọn tâm tư đồ dành Thẩm Châm, nói rất nhiều Thẩm Châm mới mang theo nước mắt ngủ thiếp đi, Cố Tích Hoa nhìn Cố lão nhị làm ầm ĩ chỉ có thể thở dài rồi rút cánh tay ra đi tắm nước lạnh. Nhìn Thẩm Châm trước mắt mình Cố Tích Hoa không biết nên suy nghĩ gì.

Thẩm Châm có tâm sự.

Nhưng cô không muốn nói.

Nhưng tâm sự này có liên quan gì tới sinh hoạt XXOO của bọn họ? Anh Cố nào đó dục vọng không được thỏa mãn liền oán giận.

Sau đó chính là buổi sáng lễ tình nhân, trải qua ba lần trước bị từ chối Cố Tích Hoa đã biết kết quả, vì thế anh cố ý làm Thẩm Châm tỉnh giấc, khi kết quả thực sự như anh dự đoán, anh cảm thấy tâm trạng mình quả thật không ổn.

Rất không ổn.

Sau khi tắm xong Thẩm Châm đi làm, không nấu bữa sáng.

Sau khi đi ra Cố Tích Hoa trông thấy bàn ăn không có gì và phòng khách trống rỗng, dù cho người có cấu kỉnh thế nào đi nữa cũng không thể lạnh mặt mãi.

Gần đây Thẩm Châm rất bức bối, lúc đi làm không yên lòng, sao chép sai văn kiện đến mấy lần, nếu không sai trang thì là đếm không đủ, nếu không... tóm lại đủ thứ lộn xộn. Cứ như thế không ổn, đến trưa Thẩm Châm gọi số điện thoại mình hay gọi gần đây.

Âm thanh bên kia rất nhàn nhã, lộ ra giọng đàn ông từ tính, rất êm tai: “Sao thế?” Còn có chút dịu dàng khó thể nhận ra.

“Chúng ta đi ra ngoài nhé?”

“Ở đâu.”

“Thì quán cà phê kia đi.”

“Được.”

58. Chương 58

Bên này Cố Tích Hoa đang lạnh lùng nhìn trợ lý đồ đầy mồ hôi, âm thanh không có chút ấm áp: “Chẳng phải tôi đã nói không hợp tác với thiết kế Danh Bác rồi sao, hai hợp đồng này là gì đây?” “Đó là ký hồi trước...” Trợ lý nhỏ giọng trả lời.

“Lúc tôi nói không hợp tác đã qua năm sáu tháng, thời gian ký hợp đồng này là đầu tháng bảy, cái nào trước cái nào sau?”

Cố Tích Hoa đột nhiên tráo trở, trợ lý quả thực khóc không ra nước mắt..... Lúc ấy chỉ thiếu giấy tờ hợp tác mà thôi, Danh Bác đã bắt tay làm thiết kế hơn nửa đã đưa ra ba phần dự án, trong tình huống như vậy, ngưng hẳn hợp đồng và hủy bỏ có gì khác nhau, hủy bỏ có ảnh hưởng rất lớn với công ty, nếu làm theo phong cách ngày xưa của Cố Tích Hoa thì chuyện này không cần cô ta nói, khẳng định liếc mắt một cái là hiểu ngay, ai ngờ hôm nay xảy ra chuyện, không đúng, là hai tuần gần đây..... Hoàn toàn là bới lông tìm vết mà!

Cố phu nhân rút cuộc cô đã làm gì thế, đừng tìm ông chủ chúng tôi náo loạn mà.....

Gào thét chỉ có thể ở trong lòng, nếu cô ta thật sự hét lên thì không muốn lẫn lộn trong thương trường nữa rồi chẳng? Trợ lý chỉ có thể trong đủ loại hỗn loạn mà tìm cách ứng phó: “....Tôi đã biết, lần sau sẽ chú ý.”

Cố Tích Hoa híp mắt: “Còn có lần sau?”

Cố Tích Hoa bực bội phát tay bảo người ra ngoài, trợ lý dừng một chút nói: “Trưa nay có bữa trà với ông tổng của tập đoàn Ninh Tân...”

“Không đi.”

Trợ lý: “.....” Rõ ràng là chính ngài nói rất quan trọng cần phải đặt đầu hành trình mà..... Cố phu nhân rốt cuộc cô đã làm gì hả.....

Khi cô ta muốn ra ngoài thì Cố Tích Hoa gọi lại: “Chuẩn bị xe.”

Trợ lý: “.....” Cố tổng vừa nãy ngài mới đùa với tôi sao? (Cố Tích Hoa: cô nghĩ đẹp nhỉ!)

Cố Tích Hoa chỉ cảm thấy mình ở công ty cũng không nhất định bình tĩnh để giải quyết công việc, không bằng ra ngoài thả lỏng một chút. Vì thế khi anh từ cửa sổ sát đất của một câu lạc bộ giải trí cao cấp nhìn thấy trong quán cà phê Thẩm Châm cùng một người đàn ông ngồi chung với nhau uống cà phê, anh cảm thấy lý trí duy nhất còn lại của mình đã sụp đổ.

Đây là nguyên nhân? Gương mặt anh không có biểu tình gì mà nhìn bọn họ, cảm thấy ngực mình đau nhói.

Khi Thẩm Châm mỉm cười với người đàn ông kia, trong nháy mắt Cố Tích Hoa cảm thấy ngạt thở, ánh mắt sắp đổ lên.

Giống như là hành vi hai tuần nay của Thẩm Châm đã có lời giải thích, không muốn anh chạm vào, luôn bực dọc, thường không muốn ở gần bên anh, nói chuyện xa cách...

Cố Tích Hoa thở mạnh một cái, đang chuẩn bị đi xuống thì ông tổng của tập đoàn Ninh Tân đã nói điện thoại xong, thấy sắc mặt anh hơi đáng sợ, ông ta thu nụ cười hỏi: “Sao thế?”

Cố Tích Hoa cười máy móc: “Hôm nay tôi có chuyện phải xử lý, hôm nào gặp lại sau.”

Thấy Cố Tích Hoa buồn bực người kia cũng không nói gì, hai người khách sáo vài câu rồi đi.

Thẩm Châm và người kia cũng chuẩn bị muốn đi, cô liền thấy Cố Tích Hoa sắc mặt tối đen đẩy cửa vào. Dáng vẻ bối rối của cô rơi vào tầm mắt anh, anh thu lại mọi phức tạp trong đáy mắt mà bình tĩnh nhìn hai người kia.

“.....Sao anh lại tới đây.” Thẩm Châm hoàn toàn không nghĩ tới sẽ gặp Cố Tích Hoa vào lúc này.

“Anh ở đối diện uống trà với khách, thấy em ở đây nên đi qua.”

Thẩm Châm nhìn anh ở đối diện, ấp úng giới thiệu: “.....Đây là học trưởng của em hồi đại học.....”

Đau nhói trong mắt Cố Tích Hoa sâu thêm mấy phần. Đàn anh đại học? Từng có quá khứ với nhau?

Người kia thản nhiên vươn tay cười nói: “Xin chào, tôi là Tiễn Sam Thừa, học y.”

Ngành y và ngành văn rất thân nhau sau?

Cố Tích Hoa cũng vươn tay qua rất lãnh đạm bắt tay một cái, ý cười nơi khoé miệng còn lạnh lùng hơn động tác kia: “Xin chào, Cố Tích Hoa.”

Thẩm Châm nghĩ đến bí mật nào đó không thể cho ai biết nên không muốn Cố Tích Hoa biết quá nhiều, vì thế cô cười lịch sự với Tiễn Sam Thừa: “Hôm nay cảm ơn anh đã giúp em, hôm nào em mời anh ăn cơm.”

“Được, anh chờ.” Người kia áo mũ chỉnh tề, rất có phong độ.

Còn hôm nào?

Sau khi hai người lên xe Cố Tích Hoa chạy thẳng về nhà, Thẩm Châm nhìn sắc mặt người bên cạnh, cô cũng không nói gì.

Bầu không khí im lặng trên xe khiến người ta khó thở, Cố Tích Hoa bực bội kéo cà vạt.

Thẩm Châm dựa vào cửa xe ngủ thiếp đi.

Cố Tích Hoa vô cùng tức giận. Ha, có gặp qua người phụ nữ nào làm sai chuyện mà vẫn còn thoải mái ngủ đến ngày khò khè không? Cố Tích Hoa vừa tức lại ghen, đau nhói từng đợt, nhưng anh vẫn dừng xe bên

đường từ từ hạ thấp chỗ ngồi thuận tiện chỉnh nhiệt độ trong xe ột tí. Khi anh khởi động xe lần nữa thì Thẩm Châu nghiêng đầu, cái ót hướng về phía anh, đối mặt với cửa xe, một hàng lệ lặng lẽ chảy xuống, nhưng khoé miệng lại cong lên.

Còn có gì không muốn chứ. Cô suy nghĩ, mà còn có gì không hài lòng hả, Thẩm Châu.

Thẩm Châu vốn giả bộ ngủ, sau đó thành ngủ thật, khi được anh ôm lấy cô theo thói quen mà vươn tay vòng qua cổ anh.

Vào cửa nhà, Thẩm Châu cũng chưa tỉnh, Cố Tích Hoa thay quần áo cho cô rồi đắp chăn điều chỉnh nhiệt độ, sau đó anh khẽ khàng đóng cửa, một mình ngồi trên sofa trầm mặc.

Tấm màn cửa sổ sát đất rất dày không mở ra, trong phòng là tối tăm áp lực.

Trước đó anh có một giả thiết đáng sợ ——

Nếu, nếu Thẩm Châu thật sự thay lòng đổi dạ, anh sẽ làm sao.

Buông tay sao?

Không có khả năng.

Không buông sao?

Thẩm Châu sẽ rất đau khổ.

Anh đã ba mươi mấy tuổi, mọi quyết định đều suy nghĩ cặn kẽ, quyết định kết hôn với Thẩm Châu thì sẽ không nghĩ tới lý hôn, anh nghĩ sâu tính kỹ, nhưng Thẩm Châu thì sao? Cô chỉ mới hai mươi lăm tuổi....

Cố Tích Hoa cảm thấy lồng ngực khó chịu.

Anh tuyệt đối không thể buông tay, nhưng mà.....

Tiếng mở cửa phòng ngủ rất nhẹ, nhưng trong ban đêm tĩnh lặng cũng đủ để anh nghe được.

Tiếng bước chân hướng về phía anh, Cố Tích Hoa không nói gì.

Lập tức một cơ thể mềm mại tiến vào trong lòng anh, nỗi đau trong ngực anh lại sâu thêm vài phần.

“Hôm nay em xin lỗi, em không nên lừa anh đi gặp một người đàn ông khác.”

Cố Tích Hoa cảm thấy mình không thể nói ra lời, chỉ có thể ôm cô trong bóng đêm.

“Nhưng anh ấy chỉ là một học trưởng của em.”

Học trưởng mấy năm không gặp bỗng nhiên lại hẹn gặp? Trong phút chốc, Cố Tích Hoa không muốn nghe cô nói tiếp, nếu, nếu..... Anh nghĩ rằng mình hiểu Thẩm Châu, nếu cô thật sự hối hận, cô khẳng định sẽ nói rõ rất cả...nhưng anh không muốn.

“Hai tuần nay em cũng không phải cố ý cự tuyệt anh.....”

Sau đó Cố Tích Hoa nghe được lời nói mình muốn nghe nhất nhưng cũng tưởng rằng không có khả năng nhất, trong nháy mắt anh cứng ngắc —— “Em nói cái gì?”

“Em có thai rồi...”

“Lặp lại lần nữa.”

“Em có con, Cố Tích Hoa....”

Anh chợt hiểu ra: “Vì thế em đi gặp anh ta để cố vấn về phương diện này?”

Thẩm Châu gật đầu trong lòng anh.

“Em sợ....” Thẩm Châu chôn vùi trong lòng anh, “Em chưa chuẩn bị gì hết, ám ảnh đối với thai phụ vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ.... Em không muốn có con chút nào..... Em cũng không dám đến bệnh viện, ở đó khắp nơi đều là bà bầu, em chỉ có thể tìm người bên cạnh....”

Cố Tích Hoa thở dài một tiếng: “Vì sao em không nói với anh?”

Thẩm Châm: “.....Em còn chưa nghĩ ra có muốn hay không?”

Cố Tích Hoa cứng đờ lần nữa.

“Anh khẳng định là muốn, nhưng nếu em nói không muốn, anh chắc chắn sẽ cùng em đến bệnh viện..... Anh đau khổ, nhưng anh sẽ không nói.....”

“Em không muốn anh đau khổ.....”

Cố Tích Hoa tăng sức lực trên tay, anh ôm cô càng chặt hơn, âm thanh hơi đặng đật: “Chúng ta không phải vợ chồng sao..... Đã mang thai rồi, em không nên nói với chồng trước tiên sao..... Muốn hay không..... Chúng ta cùng nhau ra quyết định, dù sao sau này còn có cơ hội.....”

“Cho nên anh định từ bỏ?” Thẩm Châm ngẩng đầu nhìn anh.

Cố Tích Hoa nhìn cặp mắt trong trẻo một hồi kia, khẽ cắn môi: “Ừm.”

Cô mặc kệ, trừng mắt: “Phá thai không tốt cho thân thể của phụ nữ, anh không biết ư?”

Cố Tích Hoa day day huyết thái dương, cắn răng nói: “Chúng ta từ từ dưỡng lại, sẽ khoẻ như thường thôi.”

Thẩm Châm sắp bị Cố Tích Hoa làm tức chết rồi, cô trừng mắt thở hổn hển nhìn anh, nhưng nghĩ lại trước đó cô đã cho anh đả kích quá lớn, nên chỉ số thông minh rút xuống nằm dưới vạch bình thường, vì thế cô lấy lại tâm tình, quyết định tha thứ cho sự chậm tiêu của anh.

Cô ngồi thẳng lên đặt chóp mũi mình đối diện với chóp mũi của anh, hai mắt nhìn nhau: “Thẩm tiên sinh, em yêu anh.”

Cố Tích Hoa hôn môi cô, mang theo tình yêu thương tiếc vô hạn: “Anh biết. Anh cũng yêu em, Cố phu nhân.”

“Cho nên em nguyện ý sinh con, Thẩm tiên sinh.”

Hô hấp của Cố Tích Hoa ngừng lại.

“Tuy em luôn biết rằng mình sẽ gặp được một Thẩm tiên sinh rất tốt, nhưng từ nhỏ em đã nói với chính mình, mặc dù em yêu anh ấy như sinh mệnh em cũng không muốn sinh con..... Sau khi gặp anh, em phát hiện mình sai rồi, nếu em yêu anh như sinh mệnh thì em làm sao có thể nhìn anh đau khổ..... Những gì anh muốn, là sự truy cầu không đổi trong cuộc sống của em. Em bằng lòng vì anh mà bỏ xuống tất cả rụt rè và sợ hãi, làm người phụ nữ kiên cường dũng cảm hơn...”

Trong phòng tối tăm không một tia sáng, thế nhưng ánh sáng vào giờ khắc này rạng rỡ hơn bất cứ lúc nào.

59. Chương 59: Ngoại Truyện 1: Cố Tích Hoa

Lúc Thẩm Châm mang thai, cảm xúc gất gỏng quá mức, tiểu tử tông nằm trên sofa ăn trái cây, ăn trứng một trái nho hừ khuôn mặt trắng trẻo nhả lại, ngay sau đó cô hổn hển gọi “Cố Tích Hoa!” Anh từ phòng sách đi ra, hôn lên khuôn mặt mang theo vẻ giận dữ, âm thanh nhẹ xuống: “Sao thế?”

“Nho hừ!”

“Em nhả ra chưa?”

“Rồi.”

Cố Tích Hoa lại hôn lên khuôn mặt cô gái nhỏ vẫn còn nhả nhú: “Ngoan. Lần sau nhìn kỹ hăng ăn.”

Sắc mặt Thẩm Châm đen lại ngay lập tức, cô xoay đầu tránh khỏi tiếp xúc của anh, một nửa bực dọc một nửa uất ức: “Nho rõ ràng là do anh rửa, vì sao còn có trái hừ chứ?”

Cố Tích Hoa im lặng một lúc lâu, nhưng trong hồi lâu này trong mắt Thẩm Châm đã ngấn nước: “...Rất cuộc anh có yêu em không?” Nói xong, vẻ mặt cô ưu buồn, ngửa đầu nhìn anh: “Nếu anh thật lòng yêu em thì sẽ không cho em ăn nhỏ hự.”

Cố Tích Hoa hôn lên chóp mũi cô, ánh mắt rất trìu mến: “Đừng khóc, bảo bối.”

“...Vì sao anh không yêu em, Cố Tích Hoa.” Âm thanh của cô bắt đầu phát run, “Khi một người phụ nữ hỏi một người đàn ông có yêu cô ấy không, cô ấy chỉ muốn nghe ‘yêu’ hoặc là ‘không yêu’, cô ấy không muốn nghe những cái khác, lại càng không muốn người đàn ông thốt ra những lời này...”

“Yêu.”

“Anh chẳng thèm suy nghĩ gì cả, rõ ràng chỉ nói có lệ.” Sắc mặt Thẩm Châm càng trắng, “Là bởi vì lời nói khi nãy của em mới khiến anh trả lời thờ ơ như vậy ư?”

Cố Tích Hoa rất đau đầu, ban nãy anh đang mở cuộc họp qua video trong phòng sách, nghe thấy tiếng Thẩm Châm gọi ngay cả tạm dừng còn chưa nói kịp mà mở cửa đi ra ngay. Không yêu cô? Không yêu cô mà lại khẩn trương đến thế ư?

Còn về trái nho, vận chuyển bằng máy bay, hái xuống chưa tới hai giờ, hơn nửa mỗi trái đều là do anh hái rồi rửa, mỗi trái đều rửa sáng bóng, nếu là vì sau khi rửa sạch mà để lâu nên trở thành mềm thì cũng chẳng có hại cho sức khỏe. Nói đến cùng, đây là người nào đó mang thai cấu kính mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Hơn nửa tháng nay, chuyện như thế này không ít.

Nấu cơm được một nửa Thẩm Châm đột nhiên bắt đầu lặng lẽ lau nước mắt, Cố Tích Hoa sợ tới mức làm rớt bát đĩa mau chóng chạy qua hỏi “Sao thế?” Cô gái Thẩm uất ức khóc thút thít “Vì sao em mang thai còn phải nấu cơm?” “Em nói nấu cơm anh liền để em nấu cơm chẳng ngăn cản tí nào” “Anh cản không được, hừ, anh cản không được thì ai cản được chứ....”

Hoặc là mỗi sáng đi tản bộ, cô không muốn đi bắt đầu náo loạn nói nào là “Có phải sức khỏe của đứa nhỏ quan trọng hơn em không?” “Vì sao anh ép em làm chuyện em không muốn làm?” Cô hoàn toàn quên mất bác sĩ nhiều lần nhấn mạnh buổi sáng đi tản bộ rất tốt cho sức khỏe của người mẹ.

Càng khó khăn hơn chính là buổi tối, Cố Tích Hoa sợ mình không kiềm chế được nên đề nghị buổi tối chia phòng ngủ, sau khi nghe xong khuôn mặt cô nàng Thẩm trắng bệch không chút máu, Cố Tích Hoa nói ra đủ loại nguyên nhân, Thẩm Châm im lặng gật đầu, nửa đêm anh nghe tiếng người khóc, ngay cả mang dép cũng không kịp mà bỏ chạy qua phòng, Thẩm Châm nằm trong chăn khóc đến sưng hai mắt như quả hạch đào, vì thế mỗi tối Cố Tích Hoa đều ôm cô gái mềm mại trong lòng, tà khí rối loạn khắp nơi nhưng chẳng thể làm gì được cả, quả là khổ không thể nói.

Thấy Cố Tích Hoa trầm mặc, Thẩm Châm chảy nước mắt: “Anh quả nhiên không yêu em...”

Cố Tích Hoa ôm chặt cô vào trong lòng, thở dài một hơi: “Anh yêu em, Thẩm Châm.”

Thẩm Châm ngẩng đầu lên: “Thật sao?”

“Thật mà.”

Thẩm Châm bấu môi không tin: “Em đã nghĩ vấn đề này thật lâu, nhưng em chưa từng thông suốt. Vì sao anh yêu em?”

“Người vừa gặp đã yêu đối với anh chính là em, chẳng lẽ anh cũng vừa gặp đã yêu em sao? Em không tin.”

Cố Tích Hoa không nói lời nào.

“Với tính cách của anh thì làm sao vừa gặp đã yêu một người chứ. Hơn nữa cùng một người phát triển nhanh như thế, cũng không giống chuyện anh sẽ làm. Nói, rốt cuộc vì sao anh yêu em?”

Cố Tích Hoa mỉm cười, nụ hôn chỉ chút dừng trên mặt cô: “Đây là bí mật, Cố phu nhân.”

Thẩm Châm “hừ” một tiếng.

Thẩm Châm vừa gặp đã yêu Cố Tích Hoa là bởi vì anh vừa lúc hợp với mẫu người cô thích, khiêm tốn hướng nội điềm tĩnh, không có gương mặt rất đẹp trai, khí chất mạnh mẽ khiến người khác tin phục. Từ cách ăn mặc ngày đó của anh cô đã nhận được rất nhiều thông tin.

Cũng thế, lần đầu tiên Cố Tích Hoa nhìn thấy Thẩm Châm, khi cô ngăn chặn anh trên đường, không nhiều không ít, vừa vặn trùng hợp, Thẩm Châm cũng là mẫu người anh thích. Không đúng, khi anh ở độ tuổi thiếu niên nghĩ tới sẽ gặp một cô gái như vậy — sạch sẽ, đôi mắt trong trẻo, lúc cười lộ lên trong mắt gọn sóng, độ cong khoẻ miệng chân thật mà tự nhiên, không khoa trương, hai xương quai xanh tinh xảo mảnh khảnh, không cao không thấp, đứng vừa đến cằm anh. Nhưng đó chỉ là ảo tưởng thời trẻ của Cố Tích Hoa, anh nghĩ rằng mỗi một chàng trai đều có một người yêu trong mộng, nhưng người này vĩnh viễn không có thật, anh là một người rất lý trí, vì thế anh chưa bao giờ chấp nhận phải tìm người con gái trong lòng mà mình ước mong, cũng thế nên hai người bạn gái trước của Cố Tích Hoa hoàn toàn không phải mẫu người trong mộng của anh.

Ản tượng đầu tiên của mỗi người khẳng định đều là vì vẻ ngoài của anh. Mà cái nhìn đầu tiên, Thẩm Châm bất ngờ tiến vào trong tầm mắt anh, khiến anh thoải mái và có thiện cảm, đôi mắt trong trẻo sáng ngời, nụ cười trong sáng tự nhiên, cô ngửa đầu nhìn anh. Mặc dù lời nói của cô trực tiếp mà lại hân hoan.

Thẩm Châm hỏi anh yêu cô khi nào, nếu phải nói thế thì anh cũng là vừa gặp đã yêu.

Cô tự nhiên hào phóng hỏi: “Kiếp trước chúng ta có phải đã từng yêu nhau không?” Ánh mắt thành khẩn mà trực tiếp, giống như có thể tiến vào trong lòng. Anh đã động lòng.

Cô gọi anh “Thẩm tiên sinh”, ngay từ lần đầu tiên đã gọi như vậy, chứng tỏ rằng vừa gặp đã yêu của cô là nghiêm túc, ngay từ đầu thái độ kết giao của cô là khẳng định, cô cũng không che giấu ánh mắt chân thành và sôi nổi cho thấy cô là người kiêu ngạo mà vô tư, cô coi thường sự lừa dối. Mà một nửa kia anh muốn tìm chính là người không thích lừa gạt như thế.

Lần thứ hai gặp nhau cô mặc một chiếc váy mới, khác với bộ quần áo thường vào lần đầu gặp nhau, rõ ràng có trang điểm, còn thoa son bóng, mái tóc mềm mại rũ xuống, trong sáng tự nhiên. Cái này chứng minh cô để tâm đến mối tình này, người con gái xinh đẹp vì người mình yêu. Nhưng cho dù đã trang điểm, nhưng cũng không trang điểm dư thừa, không chải lông mi, không thoa phấn mắt, không đánh má hồng, gương mặt sạch sẽ, rụt rè nhìn qua, mang theo vẻ chờ mong và vui mừng. Trang điểm hay không có thể nói lên một phương diện nào đó của một người phụ nữ, người phụ nữ ngay cả gặp người trong lòng cũng không trang điểm nhiều, cô ấy có lòng tự tin đối với bản thân khẳng định không vì vẻ ngoài, trên người cô nhất định có thứ gì đó khiến cô tự hào, mà điều này chỉ có thể thông qua thời gian lâu dài sống chung mới có thể phát hiện. Cho dù không có nhiều ưu điểm sáng chói, tấm lòng cô cũng đủ mạnh mẽ. Điểm có thể kéo dài mối quan hệ chính là, cô không nông cạn trông mặt mà bắt hình dong, cô chú trọng nội tâm của con người, cô có đôi mắt tinh tường, cũng là người đáng để sống chung lâu dài.

Anh hỏi cô “Đi đâu ăn”, cô trả lời “Quán mì thịt bò bên cạnh đại học F”, sau đó anh mỉm cười, anh đã tìm được người sống cả đời với mình.

Cô thử xem anh có phải nhà giàu mới nổi khoe của chỉ tay năm ngón hay không, cô đã nhận được câu trả lời mình mong muốn.

Anh thì chẳng phải cũng vậy sao. Một nửa của anh có tiền hay không chẳng quan trọng, nhưng nhất định phải là người phụ nữ không để ý anh nghèo nàn hay giàu có. Người như thế không còn nhiều, nhưng anh vẫn gặp được.

Trong tình yêu bọn họ không thể buông tha, hai bên định cả đời, đều là con bạc cuồng vọng, can đảm và dũng khí như nhau, cuối cùng, bọn họ đều thắng cuộc.

60. Chương 60: Ngoại Truyện 2: Bảo Bối Nhà Họ Cố Một Ngốc Một Đáng Yêu

Hôm sinh nhật bốn tuổi của Cố nữ vương, Cố Minh Diệp dẫn Cố Chân Chân bỏ nhà đi. Thực ra Cố Chân Chân cũng không ý thức được đây là bỏ nhà đi, khi anh trai cô bé mang đầu dưa hấu mím môi rất nghiêm

túc đến phòng Cố Chân Chân kéo cô bé đi, Cố Chân Chân còn chạy xuống lầu cầm theo thỏ bông trắng, thuận tiện mặc chiếc váy liền màu hồng phấn mới mua hôm qua.

Dọc đường đi, Cố Chân Chân đều nhìn cái đầu dưa hấu của anh trai, Cố Minh Diệp then quá hoá giận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm xinh đẹp hỏi: “Có phải anh không đẹp trai như hồi trước không?”

Cố Chân Chân gật đầu.

Cố Minh Diệp phát điên, bới bới quả đầu dưa hấu, tức giận đến nổi mặt mũi phồng lên: “Anh biết mà!”

“Sao anh lại cắt thành đầu dưa hấu?” Lần cuối cùng cô bé nhìn thấy cái bím tóc ngốc ngốc dễ thương của anh trai còn chưa tới hai mươi bốn giờ, tối hôm qua trước khi ngủ anh trai cô bé vẫn còn bím tóc kia đã giành ăn hạt sen với cô bé.

“Cố Khuynh Thanh cắt đấy!” Đôi môi bé nhỏ của Cố Minh Diệp mím thật chặt, bàn tay cậu đang nắm em gái thành quyền, da thịt lõm vào rất sâu. Cố Chân Chân bị nắm đến mức hơi đau, cô bé giãy dụa. Cố Minh Diệp vấy bàn tay nhỏ bé kéo em gái lại, sắc mặt rất lạnh, có chút giống bố cậu: “Không được buông ra!”

Cố Chân Chân uỷ khuất bĩu môi, ai bảo hồi nãy anh dùng sức mạnh như thế. Nhưng cô bé không dám làm gì nữa, ngoan ngoãn để Cố Minh Diệp nắm tay đi.

Về tư tưởng hai đứa nhỏ vừa ra khỏi cửa là phải nắm tay nhau là do bố mẹ luôn ân cần dạy bảo, dần dần hai bé đều nhớ kỹ điều này trong lòng, đặc biệt là Cố Minh Diệp.

Mẹ cậu nói: trước khi em gái con tìm được một người đẹp trai giống như con, thì con đều phải nắm tay em gái.

Trong lòng Cố Minh Diệp, ngoài trừ bố cậu thì trên thế giới này không có ai đẹp trai hơn cậu. Cậu thậm chí nghĩ rằng khi cậu trưởng thành sẽ còn đẹp trai hơn cả bố cậu.

Vì thế, không nắm tay em gái = người đẹp trai hơn xuất hiện = cảnh báo năm sao = kiên quyết không được. Mười lăm năm sau, không một chàng trai nào dám thổ lộ với Cố Chân Chân, nguyên nhân là —— phần lớn mọi người không biết chân tướng đều cho rằng Cố Minh Diệp bá đạo lạnh lùng mỗi ngày đều nắm tay Cố Chân Chân đến trường chính là bạn trai của Cố Chân Chân. Một phần nhỏ biết chân tướng, rề rà không muốn xuống tay với em gái của Cố Minh Diệp nổi tiếng trong nước lẫn ngoài nước. Đương nhiên, đó là việc sau này.

Về phần Cố Minh Diệp vì sao lại hình thành tính cách tự kỷ hơn nữa chú trọng bề ngoài, nguyên nhân đương nhiên là vì cậu có một bà mẹ coi trọng diện mạo.

Ví dụ như khi hai đứa trẻ một trước một sau từ trong bụng Thẩm Châm chui ra thì cô nhìn khuôn mặt nhăn nhúm của hai đứa bé mà ghét bỏ nói: “Quá xấu!” Lúc ấy Cố Chân Chân liền dùng tiếng khóc vang dội xuyên qua màng tai mà bày tỏ sự bất mãn của một đứa bé vừa chào đời, Cố Minh Diệp cũng tán thành, tiếng khóc sau Cố Chân Chân hai ba phút cũng rất vang dội đầy khí phách, rất hiếm có rất hiếm có.

Lại như là, khi bọn họ lớn dần, làn da nhăn nhúm trở nên bóng loáng như trái trứng luộc vừa lột vỏ, khi hai ánh mắt một bên trái một bên phải chớp chớp nhìn mẹ, trong một giây đồng hồ Thẩm Châm biến thành người mẹ Trung Quốc hiền lành dịu dàng, một ngày hai mươi bốn tiếng ôm không buông tay, lúc ấy bố cậu liền dùng cách thức đơn giản thô bạo để bày tỏ sự bất mãn của người chồng, tuy rằng cậu không biết bố mình rất cuộc làm gì, dù sao sáng hôm sau mẹ cậu đỡ thất vọng đến nhìn bọn họ, cũng chẳng còn sức ôm hai đứa trẻ một ngày hai mươi bốn giờ.

Lại còn như thế này, chỉ cần Cố nữ vương đến nhà cậu, cậu nhất định sẽ bị thất sủng, nguyên nhân là —— Cố nữ vương xinh đẹp như búp bê Barbie trong tủ kính, ánh mắt mẹ cậu nhìn Cố Khuynh Thanh ngay cả bố cậu cũng không thích. Bạn hỏi Cố Khuynh Thanh là ai? À, xem tên thì biết, Cố, Khuynh, Thanh —— ngoài Cố Nam Thành thì nó kia thì còn có ai đặt tên cho con mình như thế. Cố Khuynh Thanh chính là hòn ngọc quý trên tay Cố Nam Thành và Tống Thanh Vân, kẻ thừa gien xinh đẹp của Cố Nam Thành và Tống Thanh Vân, còn thuận tiện kẻ thừa tính cách lạnh lẽo kiên cường của Cố Nam Thành. Từ bé cậu đã bực bội mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng xinh xắn kia —— chị giả vờ cao quý à? Lúc chị cười thì ông đây sẽ cười với chị à? Trên thế giới này người duy nhất có thể xông lên xoa bóp khuôn mặt

thối của Cố Khuynh Thanh chỉ có mẹ cậu, có thể thấy rằng Cố Thắm thị coi trọng bề ngoài khiến người ta tức lộn ruột.

Dần dà Cố Minh Diệp liền sai lệch tam quan* —— bộ dạng đẹp trai = yêu = muốn gì được đó = gương mặt là thứ quan trọng nhất —— hai mươi năm sau sẽ xảy ra chuyện gì? Phạt viết: không thể nói, không thể nói.

(*) ý là có những hành động, suy nghĩ, thủ đoạn, xúc cảm rất lí trí mà cũng rất điên khùng.

Đề tài trở lại hiện tại —— Cố Minh Diệp xúi giục Cố Chân Chân bỏ nhà đi. Vì sao thế? Bởi vì Cố nữ vương cắt mất bím tóc mà cậu cho là kiêu ngạo của mình, để dài như vậy không dễ đâu, Cố Minh Diệp một trái tim yêu đẹp cảm nhận được ác ý đến từ thế giới này, hơn nữa cậu hiểu sâu sắc —— tìm mẹ vô dụng thôi. Đó không phải là mẹ ruột T-T

Về phần vì sao Cố nữ vương cắt bím tóc của Cố Minh Diệp, chỉ có tự mình Cố nữ vương biết thôi. Cố Minh Diệp bày ra vẻ bức dọc trên khuôn mặt cao quý kia, trong lúc giận dữ dắt em gái cùng trốn đi.

Từ sau khi Thắm Châm mang thai, Cố Tích Hoa liền mua căn nhà ở tầng trên, gọi người phá thông thành lầu hai. Đương nhiên đây chỉ là nói với Cố phu nhân, trên thực tế Thắm tiên sinh của chúng ta lúc mua nhà đã mua luôn tầng trên, chính là vì ngày này.

Chuyện kể rằng sau khi hai đứa nhỏ Cố thị ra khỏi cổng chính thì người gác cổng đã gọi điện thoại cho Cố Tích Hoa còn bảo một anh chàng đi theo hai đứa nhỏ.

Con nít ba tuổi bỏ nhà đi có thể đi đâu chứ?

Cố Chân Chân đáp rằng: đi công viên trò chơi.

Bác tài không dám đón hai đứa nhỏ thoát nhìn là con nhà giàu có, ông ta định lái xe đi thì Cố Minh Diệp đứng ngay tại chỗ khoe tư thế tuyệt nhất, kéo phía trước mũ lưỡi trai ra sau, một bàn tay dứt trong túi quần, tay khi thì đặt tại cằm hất lên, đôi mắt trong suốt đen láy sáng ngời, giọng còn sắc mùi sữa hổi: “Cháu đẹp trai không?”

Bác tài: “.....” Thằng nhóc này con nhà ai đây.....

Gặp phải đứa nhỏ ngốc nghếch đáng yêu kia vẫn cố chấp đứng tạo dáng, rõ ràng giả vờ sành điệu nhưng có thể nhìn ra sự khẩn trương và mong đợi của cậu, bác tài mềm lòng: “Rất đẹp trai.” Sau đó hai đứa nhỏ không nói gì mà lên xe ngay, bác tài: “.....” Này ông đây có nói cho hai đứa lên xe hả?!

Cố Chân Chân ngậm kẹo que, chớp đôi mắt to, xinh xắn đáng yêu nhìn thế nào cũng khiến người ta yêu thích: “Chú ơi, bọn cháu đi Disney.”

Bác tài: “.....” Này ông đây đâu có nói muốn chở hai đứa đi, rốt cuộc là làm sai chỗ nào thế?!

Thấy ông ta không có ý lái xe, Cố Minh Diệp nghĩ nghĩ, nâng đôi tay mũm mĩm tháo mũ ra, vuốt vuốt mái tóc, sau hồi lâu sửa xong kiểu tóc, sau đó dồn em gái vào trong cũi, nâng cằm 45 độ, nghiêng đầu 15 độ, tay phải đặt tại cằm, kiêu ngạo hỏi: “Cháu đẹp trai không?”

Bác tài: “.....” Ai dạy đứa nhỏ ngốc này ra ngoài phải diện lên như thế chứ?!

Bảo an âm thầm đi theo bọn họ cách đó không xa cũng cười đau cả ruột —— sao lại có đứa nhỏ ngốc như thế! Ha ha ha ha ha ha.....

Sau đó bác tài nhìn thấy một nam một nữ đi qua bế hai đứa nhỏ ra, bộ dạng của người nam không coi là đẹp trai, nhưng phong thái thông dong cao quý, nữ thì nhiều lắm chỉ có thể gọi là thanh tú, nhưng đôi mắt rất đẹp, đã là mẹ của hai đứa con nhưng vẫn cho người ta cảm giác vẫn còn là cô gái, về phần vì sao ông ta biết cô là mẹ của hai đứa nhỏ kỳ lạ này —— bởi vì hai đứa nhỏ kêu như vậy.

Người nam ôm con gái, nữ thì ôm cậu nhóc vẫn còn xoắn xuýt chuyện “Vì sao chú tài xế không chở con”, lúc bọn họ đi qua, ông ta nghe được cuộc đối thoại như sau ——

“Mẹ, không phải mẹ nói con đẹp trai nhất sao? Vì sao chú ấy không đưa con đi?”

“Có một ngàn độc giả thì có một ngàn Hamlet?”

“Là sao ạ?”

“Chính là đẹp trai không có chừng mực, con còn có thể đẹp trai hơn.”

“Làm sao mới đẹp trai hơn?”

“Mẹ phát hiện con cắt bím tóc đi lại càng đẹp trai hơn.”

“Thật vậy sao?”

“Thật mà!”

“Vậy vì sao chú tài xế không chở con đi?”

“Bởi vì con quá đẹp trai.”

“Tại sao thế?”

“Ông ấy quên mất lái xe.”

“À.” Cậu bé Cố ngọc ghéech hài lòng mỉm cười. Ồ, nếu cắt bím tóc càng đẹp trai hơn thì cậu tạm thời tha thứ nha đầu thối Cố Khuynh Thanh kia!

Về đến nhà, Thẩm Châm thay quần áo cho hai đứa nhỏ, sau khi thay xong một nhà bốn người ra ngoài —— hôm nay là sinh nhật của Cố Khuynh Thanh, bọn họ phải đến nhà cậu hát mừng sinh nhật Cố nữ vương.

Ở trên xe, bạn nhỏ Cố Minh Diệp vẫn chỉnh sửa mái tóc mình, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, giống như đang làm chuyện gì lớn, Thẩm Châm cảm thấy cậu vừa ngốc lại đáng yêu, cô cười hỏi: “Diệp Diệp, sao con cứ dính lấy mái tóc không buông thế?” Cố Minh Diệp liếc xéo nhìn mẹ như ghét bỏ —— cái này cũng không hiểu?

Thẩm Châm hiểu được ánh mắt của con trai mình, cô cũng liếc xéo nhìn qua: “Mẹ không hiểu con sẽ không nói à.”

Cố Minh Diệp nghĩ đây là mẹ cậu, cái gọi là chó không chê nhà nghèo, người không chê mẹ ngốc, cậu nên giải thích ẹ ngốc của cậu, vì thế nói: “Con thấy anh đẹp trai trong tivi để tóc dựng lên thế này rất tuần tú.”

“Hử?”

“Với lại không phải mẹ đã nói rồi sao, đẹp trai không để tóc mái mới là đẹp trai thực sự.”

“Hử?”

“Con cũng không muốn để tóc mái.”

Thẩm Châm: “.....” Cô cảm thấy giờ phút này con trai mình lo nhiều quá rồi, một cái đầu dưa hấu mềm mại thế này làm sao dựng đứng lên được.

Kết quả loáy hoáy tóc tai trên đường là —— mái không thể dựng thẳng chỉ có thể dựng một nhúm tóc ngay giữa, giống như một cái sừng nhỏ, nhìn có vẻ lếch nhếch, ngay cả Cố Khuynh Thanh quanh năm không cười cũng không nhịn được mà cong khoé miệng, đương nhiên đa số là cười nhạt. Nhưng dù sao cũng là cười, Cố Minh Diệp rất tự hào, xem đi xem đi, quả thật đẹp trai mà. Vì thế cậu bé Cố ngọc ghéech trải qua tiệc sinh nhật của Cố Khuynh Thanh.

Chớp mắt cái đã đến ngày hai bé Cố thị đi nhà trẻ, buổi tối trước ngày đưa hai bảo bối đến trường, trước khi ngủ Thẩm Châm rất lo lắng, cô nép vào lòng Cố Tích Hoa nói: “...Hai đứa nhỏ luôn ở cùng nhau, em không trị được bọn nhỏ.” Ngay cả Cố Khuynh Thanh lạnh lùng cao quý ngày đầu tiên đến trường cũng khóc đòi mẹ, cô thật sự không thể tưởng tượng Cố Minh Diệp và Cố Chân Chân lúc nào cũng nghe lời anh trai sẽ làm âm ỉ thế nào, như ngày tận thế nhỉ?

Cố Tích Hoa lại đây bình tĩnh trả lời: “Bọn nhỏ sẽ không quậy đâu.”

Thẩm Châm nằm sấp trên ngực anh rồi nhìn anh, đôi mắt tìm tòi trong suốt: “Vì sao?”

“Bởi vì đó là con anh.”

Thẩm Châm liếc xéo. Cô đột nhiên nhớ tới lúc trước khi Cố Tích Hoa biết tin cô mang thai, sau khi kiểm tra sức khỏe xong thì lái xe về nhà họ Cố, vì không để ông Cố và bà Triệu quá phần khích với tin động trời này, bọn họ vừa chạy về nhà vừa gọi điện thoại báo, cho hay thế này — nói năng vô cùng uyển chuyển, đối thoại của Cố Tích Hoa và ông Cố như sau:

Cố Tích Hoa: “Hôm nay bọn con trở về ăn cơm?”

Ông Cố: “Mấy người?”

Cố Tích Hoa: “Bốn người.”

Ông Cố tưởng rằng Cố Tích Hoa, Cố Nam Thành, Thẩm Châm và Tống Thanh Văn, nên không hỏi nhiều, nói thẳng “Được”, sau đó liền cúp máy.

Thẩm Châm hỏi: “Ở đâu ra bốn người?”

Cố Tích Hoa nhìn bụng cô.

Thẩm Châm lườm mắt, nói: “Còn chưa ra đời thì anh làm sao biết có hai đứa?”

Cố Tích Hoa nhướng mày: “Anh cho vào đó mà làm sao không biết được?”

Thẩm Châm: “.....Lưu manh.”

Kết quả sau đó khi có thể siêu âm nhìn ra hình dáng, lại thật sự phát hiện là thai song sinh, còn là thai long phượng, Cố Tích Hoa ngồi xổm xuống, bàn tay to của anh đặt trên bụng cô, giọng nói rất bình tĩnh nhưng nội dung không thể nào khiến Thẩm Châm bình tĩnh: “Cố phu nhân nên tin tưởng năng lực của Thẩm tiên sinh.”

Thẩm Châm: “.....” Anh dám làm trò trước mặt bác sĩ y tá, có cần nói thế không hả? ()

Thẩm Châm mang theo hồi ức hỗn độn rồi...ngủ thiếp đi. Anh Cố náo đó vốn định làm chút chuyện nhìn thấy cái ót của người trong lòng, anh chỉ có thể vừa vui sướng cảm nhận da thịt mềm mại gần gũi vừa đau khổ.... Uhm, cái kia ấy.

Nhưng năm giờ sáng hôm sau Thẩm Châm đã bị con sói xám nào đó bị ghen cả đêm làm tỉnh thức, Cố lão nhị thần thái sáng láng trước hết chào buổi sáng với cơ thể của Thẩm Châm, rên rỉ đến bảy rưỡi nhìn thấy người đàn ông còn chưa có ý dừng, Thẩm Châm hé miệng cắn một ngụm trên bờ vai đầy mồ hôi của anh, Cố Tích Hoa kêu đau tấn công Thẩm Châm mạnh mẽ.

Buổi sáng bị giày vò lâu như vậy, Thẩm Châm hoàn toàn không còn sức lực, vì thế trọng trách đưa hai bé Cố thị đến trường liền giao cho gia trưởng, Cố Tích Hoa sáng khoái từ phòng ngủ đi ra, hai đứa nhỏ đang gặm bánh mì tại phòng khách cùng đưa mắt nhìn, mỗi đứa đều có một vòng bột sữa trên miệng, nhưng đều không nhận ra, lại không hẹn mà cùng híp mắt cười: “Bố, chào buổi sáng.” Một đứa mặc váy hồng in hình thỏ, một đứa mặc bộ đồ áo liền quần màu vàng in hình hổ, thật là đáng yêu quá chừng, Cố Tích Hoa hôn mỗi đứa một cái: “Chào buổi sáng, tiểu bảo bối.”

Cố Chân Chân vừa vươn bàn tay mũm mĩm chấm sốt cà chua vừa quay đầu hỏi bố: “Bố ơi, đại bảo bối đâu rồi?”

“Đại bảo bối còn đang ngủ.”

“Đại bảo bối lười biếng, xấu hổ xấu hổ.”

“Ừm. Cho nên tiểu bảo bối đừng bắt chước mẹ.”

Bà vú ở bên cạnh: “.....” Buổi sáng kẻ đầu sỏ luôn khiến phu nhân không thể rời giường là ai hả?

Ăn xong bữa sáng Cố Tích Hoa lái xe đưa hai đứa nhỏ đến trường, lúc giao hai đứa cho cô giáo, Cố Chân Chân đỏ mắt, đôi môi nhỏ bé mím lại trông rất đáng thương mà nhìn Cố Tích Hoa, không khóc không quấy, chỉ là nhìn bố chăm chăm, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt. Mà Cố Minh Diệp thì sao...đang hết sức chuyên chú chỉnh sửa kiểu tóc của cậu...

Cố Tích Hoa ngồi xổm xuống, bình tĩnh nhìn Cố Chân Chân đang im lặng nói: “Anh và con học cùng một lớp, không ai dám bắt nạt con đâu.”

“Bố không cần chúng con sao?”

“Không phải, tiểu bảo bối lớn rồi sẽ đi học, đọc sách mới trưởng thành giống đại bảo bối là mẹ.”

“Chân Chân không muốn giống mẹ.”

Cố Tích Hoa: “.....” Cho nên đây là bị ghét bỏ sao?

“Mẹ ngủ nướng.”

Cố Tích Hoa: “.....” Khi nào thì trọng điểm biến thành thế này?

“Bố ơi, bố không cần chúng con sao?” Cố Chân Chân lại hỏi. Con nít luôn như vậy, muốn một vấn đề hỏi rất nhiều lần mặc kệ người lớn trả lời hay không.

“Bố không phải không cần các con.”

“Vậy tại sao bố muốn bỏ lại con và anh ở đây?” Nói xong cô bé lặng lẽ nhìn các bạn nhỏ khác khóc đến khàn cả giọng, “.....Bố mẹ bọn họ cũng không muốn bọn họ.”

Cố Tích Hoa: “.....” Vì sao mỗi một đứa nhỏ đến nhà trẻ đều cảm thấy bố mẹ không cần nó?!

“Bố ơi, bố không cần không cần chúng con...” Viên mắt của Cố Chân Chân càng đỏ hơn, bàn tay nhỏ bé dùng sức nắm lấy anh.

Cố Tích Hoa hơi đau đầu. Thứ lỗi cho anh một thương nhân ba mươi mấy năm đều dùng lý trí suy nghĩ giao tiếp với đồng nghiệp, đối mặt với bảo bối nhà mình lăn lộn đề tài liên tục, anh đành bất lực. Đang lúc anh không biết giải thích như thế nào với bảo bối nhà mình — anh trông thấy Cố Minh Diệp đứng một bên rất bình tĩnh. Ánh mắt anh sâu thẳm, kéo Cố Minh Diệp đến trước mặt Cố Chân Chân: “Anh con đẹp trai không?”

Trong nháy mắt Cố Minh Diệp ngừng hí hoáy kiểu tóc, cậu dứt một tay vào túi quần, nâng cằm 45 độ, nghiêng đầu 15 độ, tay phải đặt tại cằm, đôi mắt nhỏ nhìn thẳng em gái.

Cố Chân Chân không chút do dự mà gật đầu ngay: “Đẹp trai!”

Cố Minh Diệp hài lòng vuốt mái tóc dài của Cố Chân Chân, tặng kèm một nụ cười quyến rũ. Vẫn là ánh mắt của em gái tốt nhất.

Cố Tích Hoa nhìn hai đứa trẻ nhện không được mà cong khoé miệng, anh dừng một chút rồi nói tiếp: “Chân Chân cảm thấy anh đẹp trai, còn mẹ thì sao?”

Cố Chân Chân nghĩ nghĩ trả lời: “Lúc không có chị Khuynh Thanh mẹ cảm thấy anh đẹp trai nhất, lúc có chị Khuynh Thanh, mẹ sẽ không thấy anh đẹp trai nhất.”

Cố Tích Hoa: “.....” Cho nên Cố phu nhân em rất cuộc biểu hiện rõ ràng bao nhiêu hả.

“Mục đích Chân Chân và anh đến nhà trẻ, Chân Chân biết không?”

“Không biết ạ.”

“Chính là để càng nhiều người thừa nhận anh đẹp trai.”

Cố Chân Chân giống như lập tức hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn ngập mong chờ: “Hay lắm hay lắm!”

“Cho nên Chân Chân phải theo sát anh một tác cũng không rời, xem có bao nhiêu người khen anh đẹp trai, được không?”

“Dạ được!”

“Bố còn phải đi làm, Chân Chân giúp bố đếm số người nhé?”

“Vâng ạ.”

Vì thế sự nghiệp khi đi học của hai bảo bối Cố thị chính là —— Cố ngọc nghêch theo đuổi sự nghiệp được khen, sự nghiệp của Cố Chân Chân là đếm số người.

Cứ thế, cuộc sống nhà trẻ của hai bảo bối Cố thị bắt đầu.

Ngày đầu tiên tan học, Thẩm Châm nhận được vô số sự chú ý —— bởi vì mỗi một bạn nhỏ đi ngang qua bọn họ đều nói thế này với cô: “Chào mẹ Cố! Cố Minh Diệp rất đẹp trai!”

Thẩm Châm: “.....” Con trai cô đẹp trai đến thế sao?

Càng ngạc nhiên hơn là con gái cô Cố Chân Chân, cô bé cầm quyển vở nhỏ vừa cười vừa ghi lại số người: “Một người, hai người, ba...” Đếm tới mười lại quay trở về từ đầu, lặp đi lặp lại, làm không biết mệt.

Chờ đến lúc Thẩm Châm dẫn hai đứa nhỏ ra khỏi biển người trở vào xe thì cô đã đổ đầy mồ hôi, mà hai bạn nhỏ cô nắm tay vừa lên xe liền ngồi bên cạnh mẹ, hai cái đầu nhỏ chụm lại thì thầm, Cố Chân Chân hỏi Cố Minh Diệp: “Mười cộng mười bằng mấy?”

Cố Minh Diệp mở bàn tay bắt đầu đếm hồi lâu, sau đó hết sức nghiêm túc nói: “Không có loại phép tính mười cộng mười.”

Cố Chân Chân gật đầu, cô bé luôn tin tưởng lời nói của anh mình: “Vậy ngày mai chúng ta chuẩn bị bao nhiêu sô cô la đậu phộng?”

Cố Minh Diệp nhìn một loạt hàng mười trên quyển vở, chỉ số thông minh tăng cao: “Một hàng chuẩn bị mười sô cô la đậu phộng, bao nhiêu hàng thì chuẩn bị bấy nhiêu hàng mười.”

Cố Chân Chân mở to đôi mắt trong suốt nhìn anh trai với vẻ sùng bái, Cố Minh Diệp ra vẻ hiểu biết sờ đầu em gái.

Thẩm Châm ở phía sau ngơ ngác.

Về đến nhà sau khi nghe Cố Tích Hoa giải thích, Thẩm Châm mới hiểu được tình huống ngày hôm nay. Đối với đứa con trai suy nghĩ lệch lạc Thẩm Châm lắc đầu, đồng thời cũng tỏ vẻ với đầu sỏ làm cho con mình thế này cô nên có chức trách và nghĩa vụ sửa chữa con trai mình không còn lệch lạc nữa.

Vì thế, con đường dài cứu vớt Cố ngọc nghêch của Cố phu nhân bắt đầu ——

Nói là làm liền, trước khi ăn tối Thẩm Châm cùng hai đứa nhỏ chuẩn bị sô cô la đậu phộng. Cố Minh Diệp đếm số đậu phộng, Cố Chân Chân bỏ vào trong túi, phân công rõ ràng, không ồn không ào, hai đứa nhỏ đều rất nghiêm túc, Thẩm Châm ở bên cạnh nhìn, bằng cửu chương xoay vòng trong đầu...

“Chân Chân, hôm nay vì sao có nhiều người khen anh đẹp trai thế?”

“Bởi vì anh vốn đẹp trai mà.”

Thẩm Châm: “.....” Cho nên người bị tẩy não không chỉ Cố ngọc nghêch thôi sao? ()

“Anh luôn đẹp trai nhưng mẹ không nghe thấy con lúc nào cũng khen anh đẹp trai đâu?”

“Phải như vậy à?” Cố Chân Chân ngẩng đầu nhìn mẹ, Cố Minh Diệp cũng ngẩng đầu nhìn Thẩm Châm, sau đó ánh mắt mong ngóng nhìn về em gái.

Nhận thấy tầm mắt quá nóng cháy của anh trai, Cố Chân Chân vừa bỏ đậu vào túi vừa nói: “Anh rất đẹp trai, anh đẹp trai nhất, anh đẹp trai, anh đẹp trai muốn chết...”

Cố Minh Diệp cười đến không thấy mắt đâu, hàm răng trắng tinh tràn ngập sự đắc ý nói không nên lời.

Thẩm Châm: “.....”

Sau khi khôi phục khí huyết Thẩm Châm vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục: “.....Diệp Diệp.”

“Gì à?” Cố Minh Diệp không ngẩng đầu lên, chuyên tâm đếm đậu, thái độ rất có lệ.

“Con thấy em gái đẹp trai không?”

“Không đẹp trai.” Tuy rằng Cổ Chân Chân bằng tuổi với cậu, nhưng khuôn mặt trẻ con mũm mĩm hơn nhiều, da thịt trắng nõn, đôi mắt đen láy, lông mi thanh tú, mềm mềm đáng yêu xinh xắn, người khác nhìn liền biết là con gái, không có nửa phần tuấn tú của bé trai.

“Vậy mẹ yêu em gái không?”

“Yêu.”

“Cho nên dù có một ngày Diệp Diệp không đẹp trai, mẹ vẫn yêu con như trước.”

Cổ Minh Diệp đưa ra vẻ mặt khó chịu: “Không thể nào.”

Thẩm Chân mau chóng tỏ rõ lập trường: “Thật mà, mặc kệ thế nào mẹ cũng yêu con.”

Cổ Minh Diệp lườm mắt: “Mẹ, ý con là con không thể nào không đẹp trai.”

Thẩm Chân: “.....” Cho nên tam quan gì đó đã ăn sâu bén rễ không thể nào sửa lại được sao /(ToT)/

~~Buổi tối trước khi ngủ Thẩm Chân kể rõ sự việc cho Cổ Tích Hoa nghe, rốt cuộc nhận được ánh mắt cười nhạo, Thẩm Chân nổi giận, đến gần tặng lại ánh mắt chê cười: “Giáo dục con cái là trách nhiệm của hai vợ chồng.”

Cổ Tích Hoa cực kỳ trình trọng gật đầu: “Ừ, là anh sai.”

Thẩm Chân hài lòng hỏi: “Sai chỗ nào?”

Cổ Tích Hoa: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.”

Thẩm Chân: “.....” Cho nên ý Thẩm tiên sinh là không nên để hai đứa nhóc kia bên cạnh mực sao? () nhưng chỗ nào của cô cũng đầy mực cả!

Cổ Tích Hoa như là có thuật đọc tâm, cười như không cười lướt qua cô nàng bên cạnh đang lẩm bẩm: “Xác định không đen?”

Thẩm Chân có lý chẳng sợ: “Không đen!”

“Tóc có phải không?”

Thẩm Chân: “.....”

Trong nháy mắt Thẩm Chân ngồi dậy che miệng người nào đó đang muốn cất tiếng, sắc mặt đỏ bừng: “Lưu manh!”

Vì thế ánh mắt lưu manh sâu hun hút, vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay cô.

Thẩm Chân: “.....”

Cuối cùng lưu manh gỡ trò đáng với cái tên lưu manh.

Cứ thế ngày tháng ngọt ngào trôi qua, con đường cứu vớt Cổ ngọc nghêch của Thẩm Chân vô cùng gian nan, khi cô nhận thức rằng không thể cứu vớt được nữa, Cổ phu nhân của chúng ta rất không trách nhiệm mà mặc kệ nó, thực ra ý nghĩ thật sự của Thẩm Chân là thế này —— con trai bà đây sinh ra vốn rất đẹp trai, Cổ Minh Diệp hình thành tích cách ngọc nghêch suy cho cùng không phải là do những người khác nhận ra cậu rất đẹp trai hay sao (tác giả:), cho nên có gì đáng lo đâu? Thượng đế dùng vài loại ánh mắt mũi miệng tạo ra một Cổ Minh Diệp hoàn hảo, đủ để chứng minh Cổ Minh Diệp tuyệt đối không phải là người nông cạn —— bởi vì nhan sắc như thế thì làm sao có thể nông cạn chứ (tác giả chú thích: gần đây có một anh chàng ngọc nghêch mặt than kiêu ngạo siêu đáng yêu, những lời này chính là ý tứ của cậu ta).

Cổ Tích Hoa đương nhiên nhìn ra sự tiêu cực biếng nhác của vợ yêu, anh cũng chẳng nói gì, dù sao con nít trước năm tuổi anh cũng chưa định dạy bảo nào là thân thể nào là tố chất bên ngoài, ngược lại, Cổ Minh Diệp để ý đến khuôn mặt lại khiến Cổ Tích Hoa yên tâm rất nhiều, dù sao trước khi làm bất cứ chuyện gì Cổ ngọc nghêch sẽ luôn cân nhắc chuyện này có thể làm tổn hại nhan sắc của cậu không (....), vì thế gián tiếp cam đoan Cổ Minh Diệp sẽ không làm chuyện hại đến cơ thể.

Ví dụ như có một ngày trong nhà có khách, là một người khách thường xuyên của công ty Cổ Tích Hoa, vừa lúc Vương tổng này cũng có một đứa con trai, lớn hơn Cổ Minh Diệp ba tuổi, là cái tuổi quậy phá, không bao lâu đã biến phòng khách thành mớ hỗn độn, tiếng cười khanh khách của Cổ Chân Chân tràn ngập trong mỗi góc nhà, bà vú nhìn thấy mấy đứa con nít chơi vui vẻ cũng không quấy rầy bọn họ chơi đùa, nhìn một lúc thấy không có vấn đề liền đi vào phòng bếp lấy kem ly cho bọn nhỏ ăn.

Sau khi sinh con, Thẩm Sâm và Cổ Tích Hoa đặc biệt tìm chuyên gia thiết kế cho trẻ em đến nhà xem qua thử, tất cả những thiết bị có hại cho trẻ em đều dỡ bỏ hoặc là chỉnh đốn và cải cách, theo lý thuyết không có vấn đề quá lớn, đây cũng là nguyên nhân vì sao bà vú yên tâm vào phòng bếp, nhưng mà trên thế giới này có một loại sinh vật đáng sợ gọi là đứa trẻ không nghe lời, tất cả mọi thứ an toàn trong tay bọn chúng đều có thể trở thành vũ khí hại người nhất, thậm chí thú bông cũng có thể trở thành tảng đá ném người.

Cổ Minh Diệp có một cái ván trượt, cậu bé kia lấy ra nói với Cổ Minh Diệp: “Chúng ta chơi ván trượt đi!”

Cổ Minh Diệp: “Bây giờ em không thể ra ngoài chơi, mẹ em vẫn còn ngủ.”

“Ai nói đi ra ngoài?” Cậu bé kia cười tự đắc, “Chơi ngay tại phòng khách này!”

“Không được!” Cổ Minh Diệp lạnh mặt, “Mẹ em nói không thể chơi ván trượt trong nhà.”

Cậu bé kia bĩu môi, muốn trượt một chút trong phòng khách: “Mẹ cậu bây giờ không phải không ở đây sao, chúng ta lên chơi...”

“Mẹ em ở đây.” Cổ Chân Chân từ bên cạnh chậm chậm đi qua nhặt thỏ bông trên mặt đất, “Mẹ đang ngủ.”

“Mẹ em ngã bệnh sao? Bây giờ vẫn còn ngủ...”

“Không có.” Cổ Chân Chân ngửa đầu, một đôi mắt to xinh đẹp lại tinh xảo, khuôn mặt mũm mĩm nòn nà có thể khiến người ta muốn véo, “...Bố nói, mỗi tối mẹ đều ngủ muộn....”

“Vì sao ngủ muộn?” Cậu bé kia ngắt lời.

“...Bố nói...” Cổ Chân Chân suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ ra bố đã nói gì, cô bé còn suy nghĩ, phát hiện bố chưa bao giờ nói với cô bé vì sao mỗi tối mẹ đều ngủ rất muộn, Cổ Chân Chân nhìn anh trai xin giúp đỡ, hỏi, “Anh ơi, vì sao mỗi tối mẹ đều ngủ muộn thế?”

Cổ Minh Diệp nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Vì thế Cổ Chân Chân kéo thỏ bông leo lên lầu hai, gõ cửa phòng sách, trên đầu còn đeo một dải ruy băng, Cổ Tích Hoa mở cửa trông thấy con gái đáng yêu nhà mình, khuôn mặt còn hơi nghiêm nghị khi này trong phút chốc dịu xuống, anh ôm lấy Cổ Chân Chân, âm thanh bất giác thả nhẹ: “Sao thế, tiểu bảo bối?”

“Bố ơi, vì sao mỗi tối mẹ đều ngủ rất muộn?”

Cổ Tích Hoa sững sờ.

Cổ Chân Chân nhìn anh không chớp mắt, trong mắt cô bé đều là vẻ hồn nhiên.

Cổ Tích Hoa nhanh chóng hoàn hồn, cười cười: “Tại sao con đột nhiên hỏi vấn đề này?”

“Bởi vì Chân Chân không biết mà!”

Cổ Tích Hoa gật đầu, khen con gái mình có thái độ học hỏi rất tốt, về mặt anh vô cùng tự nhiên nói: “Bởi vì mỗi ngày sau khi bố đi làm về, mẹ đều phải kể truyện cổ tích cho bố nghe.”

Cổ Chân Chân kinh ngạc: “Trước khi ngủ bố cũng muốn nghe truyện cổ tích ư?”

Cổ Tích Hoa nghiêm túc gật đầu: “Không nghe truyện cổ tích thì bố không ngủ được.”

“Truyện gì mà hay như vậy ạ?” Cổ Chân Chân cảm thấy hứng thú.

“Truyện cổ tích về thân thể.”

Cảm thấy con gái mình có chiều hướng hỏi mãi, Cổ Tích Hoa đặt cô bé xuống, nói: “Bố và chú còn bàn chuyện công việc, Chân Chân đi tìm anh trai chơi nhé.”

Cố Chân Chân gật đầu hỏi: “Truyện cổ tích về thân thể là gì ạ?”

“Đó là bí mật của bố và mẹ.”

“À.” Tiểu Chân Chân mang theo “bí mật” đi xuống lầu.

Cũng đem đáp án cô bé nhận được chia sẻ cho hai đứa nhỏ đang chờ dưới lầu.

Đứa trẻ sáu tuổi nhất định có sức phán đoán, đối với đáp án này hiển nhiên không hài lòng, cậu ta bĩu môi chẳng nói gì, cái đầu lại trở về đề tài bị ngắt ngang trước đó, cậu ta nhìn Cố Chân Chân, tim đập hơi nhanh, lúc vừa vào nhà cậu ta đã phát hiện cô bé này hết sức đáng yêu, cậu ta thẹn thùng vẫn luôn chơi cùng Cố Minh Diệp, cũng may Cố Minh Diệp là một người anh tốt, mặc kệ chơi gì cũng dẫn theo em gái, cậu ta nghĩ nghĩ, đến gần hỏi Cố Chân Chân: “Em chơi ván trượt không?”

Cố Chân Chân mở to mắt nhìn cậu ta, đôi mắt thủy tinh đen láy lóng lánh, cô bé cười với cậu ta: “Em không biết chơi.”

Lòng tin của cậu bé trai bùng lên, ánh mắt sáng ngời nói: “Anh mang em chơi.”

Cố Chân Chân nhìn qua anh trai, Cố Minh Diệp đang lắp ráp mô hình máy bay, không hề chú ý tới tình hình bên này. Cố Chân Chân rất do dự, cô bé rất muốn chơi nhưng anh trai khẳng định không cho phép, cô bé nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu: “Không muốn.”

“Anh sẽ trượt rất chậm.”

Cố Chân Chân đặt thỏ bông xuống.

“Chúng ta trượt một vòng thôi.”

Cố Chân Chân gật đầu.

Vì thế cậu bé kia rạo rực chờ ra một chỗ trống, Cố Chân Chân lắc cái mông nhỏ ngồi vào phía trước cậu bé kia trên tấm ván, ôm lấy tay lái đằng trước.

Cậu bé kia chậm chậm trượt một vòng, Cố Chân Chân hí mắt cười, nhìn Cố Chân Chân vui vẻ cậu ta tự hào, lặng lẽ nói: “Anh nói rồi, anh trượt rất chậm mà....”

Sau đó vòng thứ hai, vòng thứ ba....

Lúc trượt vòng thứ tư, tốc độ của cậu bé nhanh hơn mấy lần trước, lúc này bà vú lấy kem ly xong vừa khéo từ phòng bếp đi ra, hai đứa nhỏ thẳng hướng về phía bà vú, Cố Chân Chân sợ hãi kêu lên, Cố Minh Diệp nghe được tiếng kêu của em gái gần như không suy nghĩ mà ném mô hình xuống rồi đứng lên chạy về phía này, bà vú nhanh tay lẹ mắt ném cái khay xuống, vươn tay cổ ôm lấy Cố Chân Chân ngồi trên ván trượt đang hướng tới, cậu bé kia khi nhìn thấy có người đằng trước liền theo bản năng nhảy xuống, ván trượt không khống chế được mà lệch khỏi quỹ đạo không hướng về bà vú, nhưng nó lại là nguyên nhân khiến bà vú chỉ tới kịp một bước nắm lấy quần áo của Cố Chân Chân, không ôm được cô bé trọn vẹn. Đầu của Cố Chân Chân liền đập vào tay lái của ván trượt, bà vú bất chấp ván trượt đụng trúng chân mà mau chóng ôm cô bé vào trong lòng. Lúc này Cố Tích Hoa và Cố Minh Diệp đã đến bên người Cố Chân Chân, Cố Tích Hoa ôm Cố Chân Chân hỏi: “Sao thế?”

Cố Chân Chân bị tình huống này làm hết hồn, cô bé ngây ngốc nhìn bố ôm mình, cô bé bĩu môi, bỗng dưng khóc lớn: “Bố ơi...bố ơi...” Tiếng khóc khàn cả giọng khiến trái tim Cố Tích Hoa siết chặt, một bàn tay anh ôm con gái thật chặt, tay kia nhẹ nhàng vỗ lưng, giọng nói dịu dàng: “Chân Chân ngoan... Đừng khóc đừng khóc...”

Tiếng động lớn như vậy Thẩm Châm không thể nào không nghe thấy, trong nháy mắt nghe được tiếng khóc của Cố Chân Chân cô lập tức tỉnh ngay, tùy tiện mặc vào bộ quần áo rồi chạy ra, cô nhìn thấy Cố Chân Chân nằm trong lòng bố gào khóc to, cô mau chóng xuống lầu: “Sao thế sao thế hả?”

Cố Minh Diệp đứng bên cạnh mím môi trông rất nghiêm túc, sau khi mẹ xuống cậu đi qua ôm đùi Thẩm Châm, âm thanh nhỏ xíu: “....Anh ta mang em gái chơi ván trượt trong phòng khách, con không thấy....”

Thẩm Châm ngồi xổm xuống sờ đầu Cố Minh Diệp: “Mẹ không trách con. Không phải lỗi của con.”

Cố Minh Diệp vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Cố Tích Hoa đang an ủi Cố Chân Chân, vì thế Thẩm Châm đứng lên hôn con gái rồi lại ngồi xổm xuống hôn Cố Minh Diệp: “Mẹ biết nếu con nhìn thấy thì con sẽ không để em gái chơi ván trượt trong phòng khách, là em gái không nghe lời.”

Đôi mắt Cố Minh Diệp hơi đỏ, cậu lắc đầu.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Thẩm Châm ôm cậu lên rồi gọi Cố Chân Chân đang nhỏ giọng khóc nức nở: “Chân Chân.”

Cố Chân Chân xoay đầu nhìn bọn họ.

“Tiểu bảo bối đau không?”

Cố Chân Chân nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, trước đó hơi đau, nhưng bây giờ không đau nữa.

“Anh lo lắng con bị thương, con cho anh xem vết thương được không?”

Cố Chân Chân đưa trán tới gần: “Anh nhìn này.”

Có một mảng hơi đỏ, có thể qua chút nữa sẽ bầm tím, nhưng vấn đề không lớn, Cố Minh Diệp mở to mắt nhìn hồi lâu, cậu vươn bàn tay nhỏ bé sờ nhẹ, viên mắt lại hơi đỏ: “Anh xin lỗi.”

Cố Chân Chân lại tới gần thêm một tí, hôn lên má trái của Cố Minh Diệp: “Là Chân Chân không nghe lời.”

Cảm thấy vợ con mình đã mệt, Cố Tích Hoa thả con gái xuống, Cố Minh Diệp rất tự trách trong chuyện này thấy em gái xuống cũng xuống theo, hiện tại cậu không muốn Chân Chân rời khỏi tầm mắt của cậu.

Trần an cảm xúc của bọn nhỏ xong thì Cố Tích Hoa mới có tâm tư xử lý tình huống bất ngờ này.

Chân của bà vú bị ván trượt đụng trúng đã chảy máu, Thẩm Châm đỡ dì Trần ngồi lên sofa, rồi lấy hộp cứu thương xử lý đơn giản, đợi lát nữa bác sĩ riêng qua đây sẽ kiểm tra kỹ càng lại.

Cậu bé gây hoạ lùi ra sau người ba mình, đôi mắt hoảng hồn bất định nhìn về mặt khó coi của Cố Tích Hoa.

Vương tổng cũng xấu hổ, vốn mang con tới để làm không khí sôi nổi, nghĩ rằng con mình chơi cùng hai anh em Cố thị sau này hai nhà sẽ thường xuyên qua lại hơn, chẳng định có lợi cho công việc, nào ngờ.....

Tuy rằng không một người bố nào sẽ đưa ra về mặt hoà nhã với người làm tổn thương con gái mình, nhưng trông thấy ánh mắt sợ hãi của cậu nhóc kia, Cố Tích Hoa thu lại tức giận, anh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng cậu bé kia trốn sau người ba mình: “Cháu đã làm sai thì phải nói xin lỗi, phải dũng cảm gánh vác hậu quả, cháu không thể trốn phía sau người lớn.”

Cậu bé kia nhìn chằm chằm Cố Tích Hoa hồi lâu, về mặt anh càng ngày càng điềm tĩnh, trái tim cậu bé dần dần không khẩn trương, rốt cuộc từ phía sau ba đi ra, nhỏ giọng nói: “....Xin lỗi.”

“Cháu nói với ai?” Cố Tích Hoa hỏi.

Cậu bé nhìn anh một cái, rồi mau chóng chạy tới chỗ Cố Chân Chân, Cố Minh Diệp kéo em gái ra đằng sau, tức giận nhìn cậu ta, cậu bé kia nhanh chóng nói “Anh xin lỗi” rồi lại chạy nhanh về.

Cố Tích Hoa gật đầu khen: “Đây mới là chuyện đàn ông nên làm.”

Đôi mắt cậu bé kia sáng lên.

Vương tổng luôn ở phía trung gian lúc này cười pha trò: “Cố tổng thật là biết giáo dục con cái, tôi còn phải học hỏi nhiều hơn, ha ha....”

Về mặt Cố Tích Hoa lãnh đạm: “Quá khen.”

Khoẻ miệng tươi cười của Vương tổng cứng ngắc.

Sau khi Thẩm Châm dọn dẹp kem ly trên mặt đất xong thì Vương tổng đã mang đứa nhỏ đi, Cố Tích Hoa lên lầu gọi mấy cú điện thoại, lúc đi xuống thì bác sĩ gia đình đã tới rồi, trên đầu Cố Chân Chân đã thoa thuốc, bác sĩ đang rửa vết thương cho bà vú.

Thẩm Châm biết con trai nhà mình rất thích chơi ván trượt, gần như mỗi ngày đều phải ra ngoài chơi một lát, bạn cùng tuổi đến nhà chơi đều muốn chơi, Cố Minh Diệp làm sao từ chối chứ? Sau khi Thẩm Châm nói gần nói xa thì hỏi ra đáp án, ý Cố Minh Diệp là —— mẹ nói chơi ván trượt trong phòng khách không an toàn, dễ dàng va chạm, chính cậu suy nghĩ một chút, cảm thấy khái niệm va chạm này rất quan trọng, ví dụ như lệch mũi thì sao, hoặc là sây sát chảy máu, vết thương của Chân Chân rất nghiêm trọng, cậu không muốn bị thế.

Thẩm Châm nghe xong quả thực không nói gì.

Đương nhiên chuyện này không chỉ kiểm nghiệm ra Cố Minh Diệp rất chú ý đến ngoại hình, mà cậu còn hiểu thêm hậu quả xảy ra cho người thân yêu của cậu —— hiện tại Cố Minh Diệp càng để ý em gái hơn, cho dù Cố Chân Chân đi đâu cậu cũng phải đi theo. À, ngoại trừ nhà vệ sinh nữ.

Hôm nay sau khi tan tầm Cố Tích đi đón Thẩm Châm mua đồ ăn, gần nhà bọn họ có một siêu thị lớn, Thẩm Châm quen tới đó mua sắm, vì thế hai người chạy xe về.

Thời gian tan tầm là giờ cao điểm, tuy nói không kẹt xe nhưng con đường có rất nhiều xe, tất cả xe gần như di chuyển một tí thôi. Thẩm Châm buồn chán mở cửa kính xe, cô tựa vào ghế, nhìn hoàng hôn hơi mỏng bên ngoài, đã có đèn neon dần dần sáng lên, đột nhiên cô nhớ lại lần đầu gặp Cố Tích Hoa, à, còn có lần thứ hai, hình như thời gian như bây giờ đây, lần đầu tiên cô và Tống Thanh Vân đi dạo phố rồi đến quán cà phê uống nước, anh mới từ Mỹ trở về; lần thứ hai là hẹn ăn tối, cô cố ý trang điểm, mặc váy trắng dài... chặc chặc chặc.... Như là nhớ tới gì đó, Thẩm Châm vừa cong miệng vừa cong khoe mắt.

Có lẽ nghĩ đến lúc đó, Thẩm Châm nhú mày, xoay đầu qua nói: “Hôn em.”

Cố Tích Hoa đang lái xe đấy, nghe vậy anh tự nhiên nghiêng người hôn lên môi Thẩm Châm, sau khi hôn xong mới hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Châm không nói lời nào, cô ở bên cạnh tức giận, dùng khoe mắt liếc nhìn người nào đó đang lái xe, trong lòng phỉ báng: Đây là khác biệt khi yêu nhau và sau khi kết hôn! Lúc trước hôn một cái tới mười lăm phút, hiện tại chạm một tí là xong, Cố Tích Hoa anh có thể lấy lệ một chút không?! Hừ! Hừ! Hừ hừ!!!!

Chẳng lẽ mình lớn tuổi xuống sắc? Nghĩ vậy Thẩm Châm không dùng ánh mắt ai oán nhìn Cố Tích Hoa nữa, cô mở ra chiếc gương nhỏ của mình, nhìn kỹ vào chiếc gương lớn bằng bàn tay —— à, chăm sóc rất tốt mà, làn da trắng nõn sáng bóng, ánh mắt óng ánh, cười rộ lên rất xinh, ánh mắt uốn cong, ngoài cảm giác chín chắn một tí, thì chẳng khác như hồi đó bao nhiêu.

Nếu vấn đề không phải là mình... Thẩm Châm lại dùng ánh mắt ai oán liếc qua nhìn Cố Tích Hoa. Cố Tích Hoa thu hết tất cả động tác của Thẩm Châm vào trong mắt, anh buồn cười, khoe miệng khe cong lên, thoát nhìn tâm tình rất tốt. Thẩm Châm nhìn anh mỉm cười cô càng ai oán hơn —— không có việc gì lại cười? Nghĩ tới bồ nhí hả?

Vì thế Thẩm Châm bực bội hồi lâu rồi cuộc hỏi: “....Anh nuôi bồ nhí bên ngoài?”

Khoe miệng tươi cười của Cố Tích Hoa cứng đờ, động tác lái xe dừng lại, anh chậm chậm nghiêng đầu, cười như không cười nói lại: “Bồ nhí?”

Thẩm Châm sợ hãi, ấp úng nói: “...Không.”

Cố Tích Hoa không có biểu cảm gì mà quay đầu đi, ánh mắt nhìn phía bên phải, tay lái xoay vòng, quẹo vào ngõ nhỏ bên cạnh.

Thẩm Châm thấy tình hình không tốt, cô ôm lấy Cố Tích Hoa kêu to: “Em sai rồi!”

Xe ngừng lại, Cố Tích Hoa cởi dây an toàn, kéo người nào đó lên, một nụ hôn sâu kiểu Pháp mạnh mẽ, Thẩm Châm bị hôn đến chóng mặt, nhân cơ hội tìm được kẽ hở cô lên án: “...Đã là vợ chồng già, chúng ta phải kiềm chế một chút...” Nói là nói thế, nhưng người nào đó rất tự nhiên đưa tay vòng qua bờ lưng rộng lớn của Cố Tích Hoa.

“Bồ nhí, hửm?” Anh dùng sức.

“...Em nói đùa mà.” Thẩm Châm lẩm bẩm.

“Bồ nhí, hửm?” Anh dùng sức lần nữa.

“...Em thật nói đùa mà.” Thẩm Châm sắp rã rời, âm thanh phát run.

“Bồ nhí, hửm?” Anh lại dùng sức.

“....Em sai rồi....” Âm thanh Thẩm Châm mang theo khóc lóc.

Chờ Cố Tích Hoa chạy xe lần nữa, đèn trên đường đều sáng, đủ mọi màu sắc lấp lánh, đẹp không sao tả xiết. Thẩm Châm lười biếng tựa vào ghế phó lái, khây khẩy đệm xe: “....Lưu manh.....Cầm thú.....Mặt người dạ thú....” Ánh mắt Cố Tích Hoa lướt qua đây Thẩm Châm liền im bật.....

Khi đến siêu thị thì đã chín giờ mười lăm, hai chân Thẩm Châm hơi mềm nhũn, cô nắm tay Cố Tích Hoa, đem nửa trọng lượng của mình dựa vào người nào đó. Cố Tích Hoa vốn quan tâm Thẩm Châm vừa mới vận động kịch liệt không lâu mà muốn cô ở lại trên xe để một mình anh đi mua, kết quả Thẩm Châm muốn đi, Cố Tích Hoa cũng chỉ tuý cô.

Quá trình mua đồ ăn do Thẩm Châm chỉ huy, cô kéo anh lựa chọn, chọn xong rồi anh bỏ vào túi, cân đồ rồi đẩy xe, Thẩm Châm chỉ cần đi từ từ là được.

Phía trước có khuyến mãi sữa chua, hai người phải xuyên qua đám người mua sữa, vì thế một tay Cố Tích Hoa đẩy xe, tay kia thì che chở Thẩm Châm, hai người chen chúc trong đám người nên đi rất chậm. Thẩm Châm dựa vào anh, thấy bàn tay anh đẩy xe nổi lên gân xanh, sạch sẽ thon dài, đầy sức lực, Thẩm Châm bất giác sờ lên, Cố Tích Hoa cảm giác được anh cúi đầu nhú mào: “Đừng quậy.” Âm thanh vừa nhẹ vừa dịu dàng.

Viễn mắt Thẩm Châm đột nhiên hơi ướn át, cô nắm chặt bàn tay che chở mình, cùng anh mười ngón giao nhau.

Ở trong biển người mênh mông, em gặp anh, yêu anh, kết hôn sinh con, ngày tháng lâu dài. Cố Tích Hoa.

Nhận ra sự khác thường của Thẩm Châm, Cố Tích Hoa cúi đầu thấy được viễn mắt cô đỏ lên, trong lòng anh căng thẳng, bàn tay che chở cô càng vững chắc hơn: “...Còn nói không có gì.” Lời còn chưa dứt nụ hôn lấp lánh dừng trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng dịu dàng, khiến lòng người ta mềm nhũn.

“Em yêu anh, Cố Tích Hoa.” Vì thế em bằng lòng ở bên anh suốt đời, vui cười với anh, ưu sầu với anh, đem tất cả tình yêu chân thật giao cho gia đình này.

“Ừm, anh cũng yêu em.”

= THE END =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-tien-sinh-co-phu-nhan>